EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

CASTELANA DIN ASCOT

Capitolul I.

Curiozitatea fiind unul din păcatele cele mai mărunte ale lui John Morlay, nu se putu împiedica, în dimineaţa aceea, să se oprească în faţa proprietăţii Little Lodge, spre a fi martorul febrilelor lucrări ce se desfăşurau acolo. Aruncă o privire interesată prin poarta destul de larg deschisă ca să-i îngăduie să vadă în toată voia grădina şi casa, însă mult prea strâmtă pentru hamalii care, scoţând înjurături sonore, încercau să introducă prin ea un vast dulap rustic.

Spectacolul care se oferea privirilor curiosului observator nu era, totuşi, deloc senzaţional. În spatele grilajului se întindea o peluză tunsă, la dreapta ceva ce aducea a bazin cu nuferi şi, în fund, un pavilion cu dimensiuni mai mult decât reduse.

Era o vilă în stil pseudo-Queen-Ann, însă aşa de mică încât părea construită de vreun magnat al finanţelor pentru o fetiţă răzgâiată care şi-ar fi pus în gând să aibă o casă de păpuşi adevărată. Zidurile erau zugrăvite în roşu, deasupra uşilor erau felinare de tuci, iar la ferestrele strâmte atârnau perdele înflorate.

Situată departe de lume, Little Lodge nu risca să fie descoperită decât de exploratori care, precum John Morlay, preferau potecile de scurtătură pline de mister, marilor şosele zgomotoase, mirosind a gudron. La drept vorbind, drumul care ducea la Little Lodge de-abia dacă merita acest nume, deoarece era o cărare de fundătură, ramificaţie modestă a unui drum puţin frecventat, alee melancolică ce nu ducea nicăieri, cum se mai găsesc şi altele în împrejurimile Ascot-ului.

Era cât se poate de evident că un nou proprietar îşi transporta penaţii1 la Little Lodge. John Morlay se luă după hamalii care, încărcaţi cu povara lor, înaintau cu poticneli pe aleea acoperită recent cu pietriş. Bazinul cu nuferi era plin cu o apă ridicol de limpede şi de transparentă. Un grădinar, ocupat cu manevrarea unei maşini de tuns iarba, se opri la vederea vizitatorului, îşi trecu mâna pe frunte şi îl salută pe John Morlay cu acel amestec de respect şi nepăsare pe care-l adoptă servitorii ce nu-şi cunosc încă stăpânii, faţă de orice străin susceptibil de a fi unul dintre aceştia dar cărora, mai pe urmă, li se poate tot atât de bine întâmpla să nu mai fie numiţi nici măcar „domnule”.

— Erau şapte milioane de mormoloci în bazinul ăsta, zise el într-o doară.

Această declaraţie extravagantă nu păru să-l stingherească deloc pe John Morlay.

— Eu n-am numărat decât şase milioane, răspunse el, la ţanc. Dar, dacă vrei, o facem pe jumătate. Să zicem că erau şase milioane şi jumătate şi s-o lăsăm baltă.

— Când am venit aici, iarba era atât de înaltă, reluă grădinarul, în timp ce mâna lui schiţă o vagă mişcare între genunchi şi talie.

— Doar atât? se minună John Morlay. Când mă plimb prin grădina mea, iarba mă gâdilă la gât. Dar, ia spune, cine-s oamenii ăştia? Chiriaşi noi?

— Nu, zise grădinarul, întorcând capul către casă. Nu sunt chiriaşi, ci noii proprietari. Au cumpărat casa de la bătrâna Lady Culson, ştiţi, aceea care purta totdeauna pălării verzi pentru cursele de la Ascot…

— Nu ştiu, răspunse, fără să se ruşineze, John Morlay. Trebuie că avea o colecţie faimoasă de pălării din acelea verzi…

— Acuma e a unei contese…

— Cine? Colecţia de pălării verzi? Ah! iartă-mă, vrei, desigur, să spui de casă.

— E tinerică de tot, contesa, reluă grădinarul. Încă n-am văzut-o dar se pare că soseşte de la pension. Îi vine aici o cameristă, o bucătăreasă şi o femeie cu ziua. Cât despre mine, eu sunt extranumerar…

— Ah! făcu John.

— Am fost angajat pentru două zile pe săptămână. Ca şi cum ai putea să dai de capăt la toată treaba asta, venind două zile pe săptămână, zise el cu un aer dezolat. Ca să faci niţică ordine în harababura asta, ai avea de lucru de dimineaţă până seara, în toate zilele săptămânii. N-am nici măcar seră… Aşa că la iarnă vor trebui dezgrădinate toate…

— Toate, ce?

— Florile, ce naiba!

John Morlay aruncă o privire în jur:

— Care flori?

Grădinarul trase cu putere aer în piept, apoi recită o litanie de nume de soiul celor ce se găsesc în dicţionarele de specialitate sau în cataloagele negustorilor de seminţe. Când termină, îşi pierduse răsuflarea. John Morlay emise atunci modesta pretenţie de a completa această listă cu mixandre.

Grădinarul îi aruncă o privire dispreţuitoare şi se întoarse în tăcere la maşina de tuns iarbă, cu aerul cuiva ce nu-şi întrerupsese treaba decât ca să-şi sufle nasul.

Vizitatorul se îndreptă spre casă şi aruncă o privire prin uşa deschisă. Din vestibul se răspândea un miros de zugrăveală proaspătă, amănunt ce justifica pe deplin prezenţa, înăuntru, a unui lucrător în salopetă albă şi înarmat cu o pensulă.

John Morlay începu să dea ocol casei, cu mersul lui de plimbăreţ înveterat. Hotărât lucru, acest castel liliputan îl fermeca. Prin urmare, între zidurile lui tocmai se instala o contesă. O contesă… John Morlay trecu mental în revistă toate nobilele doamne deţinătoare ale acestui titlu pe care le cunoştea personal sau din auzite.

Dintr-o dată îşi dădu seama că nu era singurul vizitator în acea grădină. Celălalt intrus era un bărbat înalt, robust, hirsut, îmbrăcat sărăcăcios şi cu un aspect mai degrabă respingător. Se oprise la câţiva paşi de poartă, ca unul care se aştepta să fie poftit afară dintr-o clipă în alta, şi contempla casa. Şi el îl văzuse pe John şi se îndreptă către acesta cu un mers nesigur.

— Se poate găsi de lucru pe aici, patroane? întrebă el.

Vocea era răguşită, cu intonaţii grosolane. John Morlay îl examină cu curiozitate. Purta, de-a curmezişul pieptului, peste vesta jerpelită, o desagă soldăţească; pantofii, aparent prea mari, erau găuriţi, iar pantalonul subţiat cu totul la genunchi. Prin cămaşa desfăcută se întrevedea un piept bronzat. Dintr-o ochire, John Morlay constată că acel costum nu fusese, cu siguranţă, uzat de purtătorul lui actual.

— Regret, zise el fără să clipească. N-am de lucru pentru dumneata, prietene. De câtă vreme ai ieşit?… Omul ridică spre interlocutorul său o privire năucă.

— Hai?

— Te întreb de cât timp eşti în libertate?

Omul întoarse capul şi-şi plimbă privirile pe casă, peste grădină, în văzduh chiar, însă evitând cu grijă să le întâlnească pe ale lui John Morlay.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi, mormăi el.

— Mă informez, simplu, de câtă vreme ai ieşit din puşcărie.

— Asta mă priveşte, răspunse zgândărit omul. Mi-am executat pedeapsa până la capăt, n-am de dat cuiva socoteală, dumitale mai puţin decât oricui.

În acel moment, doi hamali trecură pe lângă ei, cărând un tablou enorm. John Morlay nu era destul de bine plasat ca să-şi poată face o idee despre valoarea artistică a tabloului. Văzu, vag, că înfăţişa o tânără înveşmântată în bleu. Părul îi era de un blond fad şi, undeva, prin preajma mâinii ei, mai era şi un buchet de flori.

Fostul deţinut stătea gata să plece dar, obişnuit fără îndoială cu interogatoriile interminabile, nu îndrăznea să ia iniţiativa acestui gest. John Morlay îi înţelese ezitarea, îl concedie cu un gest al mâinii, apoi plecă în direcţia intrării casei. Acolo păru să se asigure dintr-o privire asupra bunului mers al lucrărilor, apoi se apropie de grădinar.

— Contesa şi mai cum? întrebă el, reluând fără alte fasoane conversaţia întreruptă.

— Îmi cereţi prea multe, răspunse grădinarul. E un nume străin… italienesc, cred. Începe au M, dacă nu mă înşel.

— Mulţumesc pentru precizia informaţiilor dumitale, zise John Morlay.

Reveni la poartă, se dădu o clipă la o parte ca să lase să treacă hamalii care duceau acum o comodă, şi ajunse din nou pe potecă. La vreo zece metri staţiona un camion pentru transportul de mobile, pe care-l văzuse de la sosire. O luă într-acolo, când o altă maşină sosi, oprind în spatele camionului. Din ea coborî o femeie. Era o persoană între două vârste, corpolentă şi semănând întru totul unei guvernante. Totuşi, grădinarul nu anunţase sosirea uneia dintre aceste respectabile matroane. Oricum ar fi fost, curiozitatea lui John Morlay nu se extindea asupra serviciului casei.

Cu pas încet se îndreptă spre şosea şi când ajunse acolo îl căută din priviri pe „Boabă de mazăre”. Văzându-l, porni către el, cu gândul mai departe la tânăra castelană care-l intriga. Ea avea să aducă o notă romantică la Ascot, va duce o viaţă mondenă şi, probabil, în timpul curselor de cai, va invita la ea crema societăţii londoneze. Apoi, la încheierea sezonului, va lăsa storurile, va trage obloanele şi va pleca la Deauville sau la Lido, până în ziua când casa ei de păpuşi îşi va relua acrul de sărbătoare, spre a o primi.

„Boabă de mazăre” îl readuse numaidecât la realitate. Acest tânăr sub-inspector al Scotland Yard-ului nu se mândrea din cale-afară cu porecla lui leguminoasă, însă o purta cu resemnare şi filosofie, cu atât mai mult cu cât

numele lui veritabil, Pickles, nu făcea mai multe parale. Numele acesta, omonim unor legume conservate în oţet, după care se dau în vânt compatrioţii lui, urmase un drum destul de cotit până să ajungă la porecla asta niţeluş ridicolă. Cum Pickles se asociază întotdeauna în spiritul unui englez cu muştarul, iar culoarea părului tânărului poliţist o amintea cumva pe a acestui condiment, fusese mai întâi supranumit „Domnul Muştar”. Însă lucrurile nu au rămas acolo. Domnul Pickles având reputaţia unui om extrem de caustic şi oarecum periculos, curând începu să se facă aluzie, cu privire la el, la vechiul dicton englez după care „Muştarul arde ca boabele de mazăre pe foc”. Pe urmă, în fine, i se spuse „Boabă de mazăre”.

O banală afacere de furt incitase poliţia din Berkshire să-l trimită pe sub-inspectorul Pickles în localitatea Ascot, procurându-i astfel prietenului său John Morlay ocazia de a descoperi castelul liliputan. Într-adevăr, „Boabă de mazăre” îşi lua deseori cu el în deplasări prietenul căruia nu-i aprecia atât curiozitatea nestăpânită şi darul observaţiei, cât confortabilul automobil.

La Ascot, sezonul avea să înceapă doar peste câteva săptămâni, dar de pe acum câteva personalităţi importante se şi instalaseră pe aceste meleaguri faimoase în istoria curselor de cai şi în aceea a vieţii mondene. Aşa se întâmplă că într-o bună zi sosise la Ascot un conte a cărui tânără soţie avea slăbiciune pentru safire. Ea poseda un număr incredibil de inele, coliere şi brăţări împodobite cu pietrele ei preferate, de care nu se despărţea nici chiar în călătorii.

Într-o seară, în timpul unei recepţii, un artist al spargerilor, suindu-se pe o scară, pătrunsese prin fereastră în dormitor, găurise casa de bani care se afla în dreptul patului şi luase trei sipete unde se aflau faimoasele bijuterii. Se pregătea să plece cu prada, când în cameră intrase camerista.

La vederea omului mascat cu un fular negru, deschisese gura să ţipe, dar „o mână de fier” – după propria-i expresie

– o strânsese de gât „iar strigătul i se stinsese în piept”.

Brava duduie se nutrea cu romane de groază şi cunoştea pe dinafară toate clişeele îndrăgite de către amatorii acestor lucrări. Ea afirma că apoi „totul i se făcuse negru în faţa ochilor şi că lunecase în neant”, ceea ce, tălmăcit în limbaj curent însemna, în chip evident, că leşinase. Nimic dezonorant într-asta, de altfel, căci în locul ei, nouă fete din zece ar fi avut aceeaşi reacţie.

Descriindu-l pe „Boabă de mazăre” ca pe un „tânăr poliţist”, nu făceam aluzie decât la aspectul lui. În realitate, trecuse de patruzeci de ani, însă nu-şi arăta vârsta şi putea trece foarte bine drept unul „sub treizeci”. Totuşi, tinereţea-i părelnică nu fusese de ajuns ca să răscumpere în ochii slujnicei indiscreţia lui de neiertat. Ea se plânse stăpânilor săi de „proastele maniere” ale poliţistului care, în loc să se ocupe de afacerea spargerii, ţinuse să se informeze asupra relaţiilor ei şi ceruse amănunte asupra „verilor şi logodnicului ei”.

— Camerista mea este o persoană cu totul respectabilă, afirmase doamna cu safirele.

— Nimeni nu e respectabil, ripostase cu cinism „Boabă de mazăre”.

Rămas cu prietenul său John Morlay, se lăsă în voia amărăciunii lui.

— E vorba de o spargere vulgară, cu complicitatea slujnicei şi consider că-i ruşinos să mă fi deranjat pentru un asemenea fleac. Vai! Scotland Yard-ul nu ştie încă să folosească talentele de care dispune.

— De unde atâta subită modestie? Termenul de geniu ţi se pare acum exagerat spre a-ţi califica aptitudinile excepţionale? sugeră John Morlay, pe jumătate serios, pe jumătate ironic.

„Boabă de mazăre”, obişnuit cu zeflemelele amicului său, nu le mai luă în seamă şi se mulţumi să ridice din umeri, ca o fiinţă sortită să rămână neînţeleasă de-a lungul întregii ei vieţi.

John Morlay nu putuse niciodată ghici dacă veşnicile aluzii ale sub-inspectorului Pickles privind talentele sale de poliţist constituiau în ochii săi glume subţiri sau dacă „Boabă de mazăre” credea într-adevăr că natura, alcătuind materia cenuşie a creierului său, se arătase excepţional de darnică. Fapt e că vanitatea ostentativă a lui „Boabă de mazăre” nu-l incomoda de loc pe John Morlay, cum se întâmpla cu mulţi inspectori de la Scotland Yard, mai puţin înzestraţi decât el cu simţul umorului.

— Un copil de ţâţă ar descurca afacerea asta mizerabilă, continuă „Boabă de mazăre”, în timp ce ajungeau la garajul unde-i aştepta confortabilul Ford al lui Morlay. Ajunge să-ţi arunci ochii pe lista personajelor gata căptuşite cu câteva condamnări, care obişnuiesc să opereze pe aceste meleaguri.

— A propos de personaje de genul ăsta, interveni John Morlay, tocmai am întâlnit un bărbat care ieşea de la închisoare. Mi-a făcut impresia că a făcut un stagiu destul de lung acolo.

— Nu e el, declară „Boabă de mazăre”, pe un ton categoric. Dacă iese de la închisoare, n-a avut încă timp să înnoade legături… Ori, am convingerea că spargerea asta este opera unei bande… Dar nu-ţi chinui creierul. Treaba e ca şi făcută. Cunosc Ascot-ul de-a fir a păr.

„Boabă de mazăre” pretindea să cunoască „de-a fir a păr” toate cotloanele Angliei unde îl trimiteau întâmplarea sau capriciile şefilor lui. Aşa că John Morlay nu dădea cine ştie ce importanţă acestui gen de declaraţii. Totuşi, de această dată, o luă de bună.

— O cunoşti, de asemenea, şi pe această tânără contesă care tocmai a cumpărat mica vilă a lady-ei Culson?

— Contesa Fioli? Bineînţeles.

John Morlay conducea foarte bine, dar avea supărătorul obicei de a-şi comunica numaidecât emoţiile volanului. Astfel, Fordul făcu un salt pe care „Boabă de mazăre” nu-l găsi pe gustul său.

— Eu nu stau prea rău pe pernele ăstea, însă prefer să dorm în patul meu, mormăi el.

— Ce-ar fi să renunţi un minut să-ţi începi toate frazele cu „Eu”, sugeră John Morlay. Ce ştii despre contesa Fioli?

— E tinerică de tot, o fetişcană aproape. Pleacă de la pension fără să aştepte sfârşitul anului şcolar, ceea ce nu-i prea face cinste… Va sosi aici săptămână viitoare şi fără îndoială că va permite astfel amatorilor de diamante şi de safire să-şi lărgească câmpul de activitate… dând în acelaşi timp de lucru tuturor luminilor Scotland Yard-ului.

— Am impresia că această metaforă îl ţinteşte pe ilustrul meu însoţitor, îl înţepă John Morlay.

— He, he! perspicacitatea este molipsitoare! zise „Boabă de mazăre”, umflându-se în pene. Ar trebui să te specializezi… în cuvinte încrucişate.

Capitolul II.

Nu era rar să vezi rătăcindu-se în biroul „Fraţilor Morlay” persoane suspicioase – ale căror bănuieli erau de altfel adesea întemeiate – dornice de a fi exact informate asupra faptelor şi gesturilor unor alte persoane, cel mai adesea cu intenţia unei răzbunări. John Morlay le asculta de obicei cu răbdare, însă de îndată ce expunerea acestor vizitatori aborda capitolul vieţii private, le-o tăia scurt şi risipea orice neînţelegere.

Asta pentru că „Fraţii Morlay”, în pofida calităţii lor de detectivi particulari, nu se ocupau, spre deosebire de cea mai mare parte dintre colegii lor, decât de chestiuni comerciale şi financiare şi nu-şi efectuau anchetele decât între orele zece dimineaţa şi şase seara, adică în afara orelor când se tratează în general afacerile pasionale.

Clienţii lor obişnuiţi erau acţionari înşelaţi, victime ale piraţilor industriei sau ale altor escroci fără nimic romanţios. La drept vorbind, fraţii Morlay, cărora agenţia le datora numele, erau morţi de mult, şi nepotul unuia dintre ei, John Morlay, continua să-şi exercite singur, sub această

firmă, talentele sale în această branşă, cam posacă şi ingrată, a poliţiei private.

În dimineaţa aceea, John Morlay stătea la biroul său ale cărui ferestre aveau vedere spre Hanover Square, iar gândurile-i erau la o sută de leghe de paşnicul sătuc Ascot şi de castelana de la Little Lodge, încât Selford, pe care-l numea poetic „paznicul meditaţiilor” şi care îndeplinea funcţiile de uşier şi de băiat pentru alergături, apăru în prag.

— Domnul Lester întreabă dacă vreţi să-l primiţi?

Dacă ar fi fost sincer, John Morlay ar fi răspuns: Nu. Se mulţumi însă să-şi manifeste lipsa de entuziasm printr-o strâmbătură şi zise:

— Pofteşte-l.

Faptul că John Morlay îşi primea fără plăcere vizitatorul, nu era pe motiv că acesta i-ar fi fost antipatic. Dimpotrivă, oricând acest personaj totdeauna pus la patru ace şi care se exprima cu preţiozitate, îl amuza enorm.

Julian Lester îşi făcu intrarea, mai elegant şi mai solemn ca oricând. Purta un costum cu o tăietură impecabilă, iar cravata îi era împodobită cu o perlă mare. Ţinea în mână pălăria de culoare deschisă, pe care o puse pe masă cu gestul cuiva care aşează într-o vitrină un obiect rar şi preţios.

John Morlay aruncă o privire pe ceas. „În zece minute îl dau pe uşă afară” îşi făgădui el.

În acest timp, vizitatorul îşi scotea cu gravitate mănuşile. Contrasta puternic cu stăpânul casei. John Morlay, cu frumoasa lui prestanţă, cu figura sa smeadă, cu tenul bronzat şi cu ochii săi albaştri putea pretinde cu siguranţă titlul de „bărbat bine”. Vizitatorul său era şi el înzestrat cu un fizic avantajos, dar de un tip cu totul diferit. Slab şi înalt, avea un ten măsliniu, ochii negri, iar buza lui superioară era împodobită cu o fină mustaţă ca de smoală, cu o linie studiată cu cea mai mare grijă.

— Aşează-te, zise John. Ce vânt bun te aduce?

Julian luă loc în fotoliul pe care i-l indicase John, trăgându-şi pantalonul ca să-şi menajeze dunga impecabilă. Intercepta surâsul pe care-l provocă această operaţie pe buzele detectivului, şi suspină:

— Poţi să râzi, John. Eşti bogat şi notele croitorului nu te înspăimântă, pe când eu…

John scoase dintr-un sertar al biroului său o cutie căreia îi ridică capacul, spre a o prezenta vizitatorului.

— Nu, mulţumesc, dragul meu, nu fumez niciodată havane. Însă, dacă-mi permiţi, voi aprinde o ţigară.

Fiecare gest, fiecare cuvânt al lui Julian Lester părea calculat, dinainte studiat. John îl observă, pe jumătate amuzat, pe jumătate agasat, în timp ce acesta scotea din buzunar o tabacheră de argint şi un fin ţigaret de ambră în care înfipse ţigara cu nesfârşită grijă.

— Mă intrigi, Julian, spuse în sfârşit John Morlay. Tu aici, în acest ungher prozaic al Londrei, atunci când o mie de reuniuni mondene îţi solicită prezenţa…

— Păstrează-ţi sarcasmele pentru ocazii mai fericite, răspunse Julian Lester scuturând cu un bobârnac o imperceptibilă urmă de scrum, ce-i căzuse pe pantalon. Vin să-ţi vorbesc de afaceri.

— De afaceri? Am înţeles eu bine? exclamă John Morlay.

— Perfect, confirmă Julian. E o afacere confidenţială şi aş vrea să aflu care-ţi este tariful…

— Treci peste asta, te rog, zise John. Însă te previn că afacerile de divorţ şi de spionaj nu intră în raza mea de acţiune.

Julian dădu capul pe spate şi trimise către tavan o serie de rotocoale de fum de o alcătuire fără cusur.

— Nu e vorba de asta. Sunt celibatar, şi celibatar prudent. În plus găsesc că viaţa e şi aşa destul de complicată ca să n-o complic şi mai mult prin treburi ca acelea la care-mi faci aluzie.

Trase în piept, conştiincios, o trâmbă de fum din ţigara sa, cu ochii fixaţi acum pe mărul lui Adam al interlocutorului.

— O cunoşti pe contesa Maria Fioli, nu e aşa? zise el pe nepusă masă.

John îl privi, stupefiat.

— Va să zică… n-o cunosc, sau mai degrabă n-o cunosc decât după nume, căci n-am întâlnit-o niciodată.

Julian Lester surise.

— Ba da, ba da! Eu însumi te-am prezentat ei. Nu-ţi mai aduci aminte? Uite, în ajunul Crăciunului; la un ceai, într-un salon…

— Ah, micuţa aceea! strigă John Morlay luminându-se la faţă. Dar e un copil!

— A împlinit optsprezece ani, cu toate că nu pare. În două zile părăseşte pensionul.

Trase un nou val de fum din ţigară şi reluă:

— Mama, Dumnezeu să o ierte, s-a măritat la şaptesprezece ani. Tata avea optsprezece ani când a condus-o la altar. Căsătoriile precoce sunt frecvente în familia noastră…

— Şi te bate gândul să o faci pe Maria Fioli să urmeze exemplul mamei tale şi al altor membri ai familiei? zise John Morlay:

Julian Lester făcu un gest vag cu mâna.

— Încă nu m-am hotărât în chestiunea asta, declară el pe un ton cât se poate de serios. Sunt mai întâi de lămurit câteva lucruri. În orice caz, micuţa e fermecătoare…

— Da, este foarte frumoasă, zise John gânditor. Apoi revenind la realitate: n-ai venit totuşi să mă vezi, ca să-mi vorbeşti de ea, presupun?

— Ba da, răspunse Julian imperturbabil. Nu ignori că situaţia mea materială este dintre cele mai precare. Rentele mele se ridică la exact trei sute de lire pe an, iar articolele pe care le public din când în când în revistele mondene nu-mi aduc mare lucru. N-am o familie care să se poată însărcina cu găsirea unei partide convenabile şi mai cu seamă să poată culege toate informaţiile utile în asemenea împrejurări.

John se lăsă pe spate în fotoliu şi izbucni într-un râs zgomotos.

— Încep să înţeleg, zise el. Ai vrea să ţin locul familiei tale şi să fac o mică anchetă ca să aflu dacă averea tinerei persoane justifică interesul pe care i-l porţi.

Spre marea lui surpriză, vizitatorul dădu din cap că nu.

— Nu importanţa averii ei mă interesează în primul rând, zise Julian. Ştiu că e bogată şi că în ciuda anturajului ei neruşinat, viitorul îi este asigurat…

— întocmai ca şi acela al viitorului ei soţ, încheie John Morlay. Dar ce înţelegi prin acea neruşinare a anturajului ei? Vrei să spui că o tratează ca pe o vacă de muls?

— Exact, deşi imaginea nu-i stă bine deloc Mariei.

Julian se ridică şi se duse la fereastră. Cu mâinile în buzunare, se adânci în contemplarea Hanover Square-ului.

— Lucrurile nu-s cine ştie ce clare. Bătrâna doamnă i-a cumpărat o proprietate în împrejurimile Ascotului, cu cinci mii de lire. Zic „i-a cumpărat”, însă cum n-am văzut actul de cumpărare, nu ştiu dacă cumpărătorul oficial este doamna însăşi sau pupila ei.

— Cine este, deci, această doamnă?

— Doamna Carawood, proprietara unei întreprinderi de confecţii care posedă sucursale în toate cartierele Londrei. Trebuie să-i fi auzit numele.

Detectivul privat dădu din cap afirmativ.

— Ei bine, această doamnă Carawood a fost pe vremuri bonă la contesa Fioli, o văduvă care poseda o casă splendidă la Bournemouth şi care descindea dintr-o familie foarte mare. Ori, văduva a murit fără să lase testament, cel puţin din câte ştiu căci, fie spus între paranteze, am făcut şi eu o mică anchetă, adăugă el pe un ton aproape de scuză. În orice caz, doamna Carawood, care continuă să se ocupe de orfană, a devenit ca prin minune bogată. La patru ani de la moartea contesei, ea a deschis o prăvălie şi aceasta a făcut pui, dacă pot îndrăzni să mă exprim aşa, pentru că

Londra e acum plină de reţeaua filialelor ei. Afacerea asta o umple de bani.

— E îngrozitor, observă John Morlay. Şi copilul?

— Trebuie să recunosc că n-a neglijat-o pe Maria, spuse Julian Lester, călcându-şi cumva pe inimă. De cum a împlinit vârsta, copila a fost plasată într-o excelentă instituţie pentru tinerele fete, una din cele mai bune din Anglia. Se pare că bătrâna este foarte devotată copilului fostei ei stăpâne. Între noi fie zis, e sacrificiul cel mai tipic, ţinând seama de profitul evident pe care l-a tras…

— De ce evident? La urma urmei, nu e imposibil să fi deschis prima prăvălie graţie economiilor realizate din leafa ei, mai cu seamă dacă, aşa cum spui, a început cu afaceri la scară mică. N-ar fi prima oară când o dugheană de mode a devenit un mare magazin modern. Au mai fost precedente.

— Ştiu, însă în mod sigur nu e cazul doamnei Carawood, declară Julian pe un ton categoric. E analfabetă sau aproape, incapabilă, într-un cuvânt, să parvină prin propriile-i mijloace.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Să admitem că ar fi aşa, zise John Morlay, ce vrei să fac eu?

Julian păru să şovăie.

— Nici eu nu prea ştiu… Aş vrea să am date, date mai precise decât acelea pe care le-am putut culege eu însumi, mai cu seamă în legătură cu afacerile în care sunt investiţi banii micuţei… Nu iei o hotărâre de o asemenea gravitate fără să fii lămurit în privinţa…

— posibilităţilor materiale pe care ea le oferă. Nu, dragul meu Lester, hotărât lucru nu te-ai adresat cui trebuie.

Julian ridică din umeri şi se îndreptă către măsuţa pe care-şi pusese pălăria şi mănuşile.

— Mă temeam eu, zise, cu un aer dezamăgit. Totuşi, ţin să risipesc o neînţelegere care s-a creat în mintea ta. Maria e o tânără fată fermecătoare şi doresc oricum s-o iau de soţie… însă mi se pare că i-aş face cel mai mare rău

căsătorindu-mă cu ea fără să am certitudinea absolută că-şi are viitorul asigurat, iar cât despre mine…

— Pe scurt, mobilul demersului tău e de pur altruism, zise John, stăpânindu-şi surâsul.

Rămas singur, John încercă să-şi consacre întreaga atenţie celor trei documente ce făceau parte din dosarul unei afaceri pe care-şi propusese s-o examinezi în detaliu. În ciuda lui, gândurile nu încetau să se învârtă în jurul unei tinere contese, unei case-miniatură şi unei bătrâne doamne din fruntea a numeroase magazine de confecţii. Se surprinse dintr-o dată pe punctul să deschidă cartea de telefon la litera C, ca să caute numele Carawood. Îl găsi, întovărăşit de indicaţia: magazin de confecţii. Adresa era în Penton Street, nr.47, în cartierul Pimlico. Acolo era, fără îndoială, cartierul general al fostei dădace.

Părăsindu-şi biroul, la orele şase, n-avea cea mai mică intenţie să se ducă în Penton Street, unde nici o afacere nu-i reclama prezenţa. Totuşi, de-abia ajuns în stradă, chemă un taxi şi dădu şoferului adresa magazinului doamnei Carawood.

Se aştepta să găsească o butică mare, cu vitrine strigătoare şi încărcate şi fu agreabil surprins de a se afla în faţa unui magazin aranjat cu gust şi care nu oferea atenţiei trecătorilor decât două-trei modele de o discretă eleganţă.

O vânzătoare tânără îmbrăcată în negru îi declară că doamna Carawood plecase, şi adăugă:

— Dacă este pentru o afacere personală, am să-l chem pe domnul Herman.

Şi, înainte ca John Morlay să fi avut timpul să răspundă, ea dispăru în spatele prăvăliei, de unde ţâşni numaidecât un băietan înalt, al cărui pantalon era protejat de un şorţ verde. O claie de păr roşu şi ochelarii cu rame de oţel îi dădeau un aer de clovn.

— Doriţi să vorbiţi cu doamna Carawood? se informă el. Nu este aici, pentru moment. S-a dus la Cheltenham, ca s-o vadă pe domnişoara contesă.

Pronunţase acest titlu cu un aer demn şi plin de orgoliu, ca şi cum oleacă din gloria pupilei doamnei Carawood s-ar fi răspândit, în chip firesc asupră-i.

John Morlay aruncă o privire circulară. Interiorul nu dezminţea bunul gust al vitrinei.

— Vreţi să treceţi în birou? întrebă Herman, arătând către o draperie ce izola un colţ al magazinului.

„Biroul” era o chichineaţă mobilată cu o măsuţă de scris, două scaune şi câteva rafturi încărcate cu dosare, cu hârtii de toate felurile, dar şi cu o bună provizie de romane populare, ceea ce dovedea cel puţin că stăpâna casei nu era cu totul analfabetă.

Herman indică vizitatorului un scaun şi se aşează pe cel ce rămăsese liber.

— Cum v-am spus, doamna Carawood s-a dus s-o vadă pe directoarea pensionului, spre a-i anunţa apropiata plecare a domnişoarei contese.

— Este vorba de contesa Fioli? întrebă John Morlay.

Herman aprobă, mişcând energic din cap.

— Faceţi parte dintre… prietenii ei? întrebă el.

— Prieten, e mult spus, răspunse John, dar o cunosc puţin.

— Oh! ştiu, domnişoara contesă nu se familiarizează cu uşurinţă… iar bătrânul Fenner greşeşte cu siguranţă…

— Cine este Fenner? întrebă John, niţel surprins de pofta de vorbă a interlocutorului său. Doar mai târziu avea să afle că, pentru factotum-ul doamnei Carawood, amabilitatea faţă de prietenii şi cunoştinţele „domnişoarei contese” era o regulă absolută.

— Nu-l cunoaşteţi pe Fenner? Ei bine! e un revoltat, zise Herman cu o mutră dispreţuitoare. E şcolit, desigur, dar are gură rea şi nu respectă pe nimeni.

— Şi-ar îngădui s-o bârfească pe contesa Fioli? întrebă John Morlay.

— Oh, nu! N-a mers până acolo. Îi vorbeşte de rău pe regi, pe lorzi, dar, trebuie să recunoaştem, niciodată n-a

pronunţat vreun cuvânt nepoliticos la adresa domnişoarei contese.

Cu abilitate, vizitatorul îl îmboldi pe Herman să vorbească de afacerile patroanei sale. Află că cinci sau şase din magazinele ei „mergeau” foarte bine şi că în general n-avea motive să se plângă.

— Văd că doamna Carawood este o cititoare pasionată, observă John Morlay, arătând colecţia de romane în format ieftin.

Herman surâse cu toată gura.

— Vă cred. Le-a citit pe toate, fără să sară un rând. Unele dintre ele sunt grozav de frumoase.

— Le-ai citit şi dumneata?

— Vezi că eu nu ştiu să citesc. Dar mi le citeşte cu voce tare doamna Carawood, seara, după închidere.

— Şi ce gândeşte despre asta domnul Fenner? zise John Morlay.

— Nu i s-a cerut părerea, declară Herman. Lui i se pare că romanele astea îţi dau idei năstruşnice. Ei şi ce? Toată lumea e liberă să aibă ideile ce-i plac, nu-i aşa?

După ce se despărţi de amatorul de romane în şorţ verde, detectivul privat se îndreptă, împovărat de gânduri, spre un taxi. Fu adus acasă, unde aruncă vreo câteva obiecte în geamantan şi se duse la gară ca să prindă trenul de Cheltenham. Era ciudat de grăbit să facă cunoştinţă cu doamna Carawood sau, poate, cu „domnişoara contesă”.

Capitolul III.

Doamna Carawood trecu pe sub bolta cenuşie a „Cheltenham Ladies College”-ului şi se îndreptă către scara de piatră a intrării.

Elevele soseau deja din diferitele pavilioane în care locuiau, îmbrăcate cu toatele în bleu şi purtând cravate roşii, în culorile instituţiei.

Îl întâlni pe portar care o recunoscu şi o salută cu cordialitate:

— Bună ziua, doamnă Carawood. Aţi văzut-o pe domnişoara?

— Nu încă, domnule Bell, răspunse ea. Am venit ieri seară cu ultimul tren. Cum se mai simte?

— Ca un bujor! răspunse portarul.

O simpatiza pe doamna Carawood, cu toate că o socotea cam vulgară pentru o tutoare a unei contese.

În capătul scărilor care duceau către vasta sufragerie a colegiului, una din fetele care făceau de gardă o conduse pe doamna Carawood către un loc în galeria de deasupra sălii. Aceasta se umplu încetul cu încetul de fuste bleu şi de bluze albe. Fata care făcea de gardă se apropie de musafiră, îi şopti câteva cuvinte şi se îndepărtă.

Doamna Carawood scrută oceanul de capete brune şi blonde şi dintr-o dată chipul i se ilumină.

Câteva minute mai târziu Maria era în faţa ei, îmbujorată de emoţie. Îşi strânseră mâinile, apoi se îmbrăţişară. Se auzi sunetul unei orgi: începea rugăciunea de dimineaţă.

Din galeria opusă John Morlay le observa pe cele două femei. Fusese unul dintre primii care pătrunseseră în sufragerie, unde ocupase în tăcere un loc într-un ungher izolat.

Recunoscu fără greutate femeia în vârstă. Era aceeaşi pe care o văzuse coborând dintr-un automobil în faţa micului castel din Ascot. Trebuie că se apropia de cincizeci de ani şi, cu toate că se îngrăşa peste măsură, nu avea o înfăţişare neplăcută. Tenul bronzat şi părul negru în care străluceau fire albe îi dădeau ceva din aerul unei mame. Avea trăsături regulate şi, de la distanţă, de unde nu i se vedeau ridurile, părea de-a dreptul frumoasă.

Cât priveşte tânăra fată, vederea ei îi tăie literalmente suflarea lui John Morlay. Din fugitiva lor întâlnire, cu luni în urmă, păstrase amintirea unui copil deşirat, cu alură băieţească şi cam stângace. Tânăra fată pe care o contempla acum era o adevărată femeie şi John Morlay evocă, fără să vrea, metafora curentă care compară această

bruscă metamorfoză a fetelor cu transformarea crisalidei în fluture. Stângăcia adolescentină făcuse loc unei graţii infinite iar chipul gingaş dobândise expresie şi profunzime.

În timpul scurtei rugăciuni care urmă, John Morlay nu-şi putu dezlipi privirile de pe această răpitoare apariţie.

Propunerea lui Julian Lester i se părea acum un sacrilegiu. Exista, fără îndoială, ceva comunicativ în puritatea tinerei contese, căci John Morlay se simţi scuturat de dezgust, gândindu-se la cercetările ce i se pretinsese să facă în legătură cu această delicioasă copilă.

La sfârşitul rugăciunii, cu tot extazul de care o umplea prezenţa pupilei sale, doamna Carawood băgă de seamă că un bărbat tânăr stătea lângă ea.

— Contesa Fioli, nu-i aşa? întrebă John Morlay, înclinându-se cu curtoazie.

Tânăra, uimită, făcu ochii mari:

— Domnul Morlay, cred? spuse, în fine ea. Îmi amintesc de dumneavoastră.

— V-am fost prezentat de către domnul Lester.

— Dar îmi amintesc foarte bine.

Doamna Carawood scoase un suspin de uşurare, care nu scăpă atenţiei lui John.

Se îndreptară toţi trei către ieşire unde, după ce se sărută în grabă cu doamna Carawood şi-i adresă un surâs lui John Morlay, tânăra fată se îndepărtă.

Un moment se aşternu tăcerea, apoi, ridicând ochii, John Morlay văzu că bătrâna doamnă îşi urmărea din priviri pupila, cu o expresie de duioşie. Această privire nu minţea: doamna Carawood era sincer mişcată şi sentimentele pe care le nutrea faţă de tânăra contesă cu siguranţă că nu erau prefăcute.

— O iubiţi mult pe domnişoara Fioli? spuse el, cu blândeţe.

Ea se întoarse brusc spunând:

— Poţi să n-o iubeşti? răspunse ea. Şi, de altfel, este puţin şi copilul meu.

— Am auzit spunându-se că are să părăsească Colegiul, este adevărat?

— Da, săptămâna viitoare. Se instalează în proprietatea ei.

John Morlay reflectă o clipă.

— Nu e încă prea tânără, ca să-şi asume grijile unei stăpâne a casei? sugeră el. N-ar fi mai bine să facă mai întâi o călătorie în Italia? Trebuie să aibă acolo familie…

— Nu, răspunse categoric bătrâna doamnă. Încă nu ştiu ce am să fac cu ea. Evident, este foarte tânără…

— Prea tânără ca să se mărite, riscă John o observaţie.

Această reflecţie nu era, desigur, favorabilă cauzei clientului său, dar lui John Morlay puţin îi păsa. Ceea ce voia să ştie era atitudinea tutoarei faţă de proiectele lui Julian Lester, iar răspunsul îl citi în privirea întunecată a vârstnicei doamne.

— Oh! da, mult prea tânără, zise ea cu emfază. De altfel, Maria este foarte hotărâtă să nu mă părăsească.

John Morlay nu avea nici un pretext plauzibil să prelungească această conversaţie. Îşi scoase deci pălăria şi se duse.

— Îmi puteţi spune, domnule Bell, cine este domnul cu care am stat de vorbă? întrebă ea.

— E domnul Morlay, răspunse portarul, surâzând. A mai venit aici, acum doi ani, pentru o afacere de furt. E un detectiv particular…

Doamna Carawood se făcu verde, iar mâinile începură să-i tremure.

— Un detectiv? repetă ea îngrozită. Un detectiv?

Dacă John Morlay ar fi putut să asiste la această scenă, spaima fostei dădace a contesei Fioli i-ar fi dat cu siguranţă de gândit.

Capitolul IV.

John Morlay petrecu o oră hoinărind pe lungile bulevarde ale Cheltenham-ului, străjuite de ulmi şi cărora mici magazine cochete le dădeau o notă modernă. Dar nu vedea nimic din toate acestea. Imaginea Mariei Fioli nu-l părăsea.

Problemele sentimentale nu jucau mare rol în viaţa sa, pe care o umpleau profesia şi practicarea sporturilor. Totuşi, frumuseţea colegienei îl impresionase profund şi, când înţelese motivul tulburării sale, se simţi furios pe sine însuşi.

— Ce nebunie să fi venit aici, mormăi el.

Acest monolog poposi în urechile unei respectabile burgheze cu care se încrucişă în acel moment. Luându-l fără îndoială drept nebun, aceasta traversă, prudent, strada.

În timpul întoarcerii, John nu încetă să se gândească la misiunea pe care i-o încredinţase Julian Lester. Se considera, nu fără dreptate, un fin psiholog şi scurta întrevedere pe care o avusese cu doamna Carawood îi ajunsese ca să-şi facă o opinie absolut favorabilă, în ce privea probitatea acesteia. La urma urmei, nimic nu dovedea că Mariei i-ar fi lăsat mama ei o avere considerabilă!

Sosi la Londra la o oră târzie. Cum cinase în vagonul restaurant, hotărî să rămână acasă. După ce puse pe el o veche haină de casă şi-şi trase papucii, se înfundă confortabil într-un fotoliu, cu o carte în mână, intenţionând să-şi încheie astfel seara.

Însă romanul nu izbutea să-i fixeze atenţia. Lăsă deci cartea şi încercă să-şi claseze în minte faptele pe care le putuse stabili în privinţa doamnei Carawood şi a pupilei acesteia. Această muncă preliminară fu întreruptă de soneria de la intrare. O clipă mai târziu, valetul îl anunţă pe Julian Lester.

— Sunt dezolat că-ţi tulbur odihna, scumpe prietene, spuse candidatul la mâna contesei Fioli.

Purta un admirabil smoking şi silueta lui părea coborâtă dintr-un jurnal de mode. Ţinu să se scuze în privinţa acestei eleganţe.

— Tocmai am luat cina la familia Weirs, zise el. Ţi-am telefonat chiar, ca să te rog să vii şi tu, însă nu erai acasă.

Cum, e deja ora zece? se miră el, aruncând o privire spre pendulă.

Îşi puse cu grijă pardesiul pe braţul unui fotoliu şi se instală pe jilţul cel mai confortabil din încăpere.

— Se pare că ai dat o raită pe la Cheltenham. Ştiam că pot conta pe tine. Te laşi greu, scumpul meu, dar în fond eşti un băiat excelent, gata să faci un serviciu unui prieten. Drept care, nu trebuie să te iei după aparenţe.

— Foarte adevărat. Numai că te înşeli, luându-te după aparenţe, dacă-ţi închipui că m-am ocupat de afacerea ta.

Lester încruntă din sprâncene.

— Cum, refuzi?… întrebă el.

— Da, dar am să-ţi furnizez totuşi o informaţie preţioasă. Doamna Carawood este femeia cea mai cinstită de pe pământ şi dacă-i adevărat că contesa Fioli are avere, aceasta e în mâini bune şi sub o pază la fel de sigură ca şi când ar fi depozitată în casele de bani ale Băncii Angliei.

— Între-adevăr, spuse Julian zâmbind, pentru un bărbat cu experienţa ta… – Şi mai cu seamă cu cunoaşterea naturii umane şi cu darurile mele de psiholog, încheie John Morlay, nu mi-e greu să deosebesc o canalie de o persoană cinstită. Deci, aş pune mâna-n foc că doamna Carawood n-are absolut nimic să-şi reproşeze în ceea ce priveşte gestiunea averii pupilei sale.

— Ai interogat-o? întrebă Julian.

— Bineînţeles, răspunse el flegmatic. I-am smuls mărturisirile după toate regulile artei. Bătaie, torturi, tălpile strânse-n încălţări de fier, etc. Pe scurt, când îţi spun că este o femeie cumsecade, nu-ţi ajunge?

Lester ridică din umeri.

— Şi Maria? Ai văzut-o?

— Da, răspunse John, cu un aer solemn.

— Ei, şi?…

— Ei bine, făcu John şovăind. Ei bine, ea merită într-adevăr ceva mai bun decât pe tine, Julian!

Lester luă această reflecţie cu filosofie. Era obişnuit să înghită şopârle.

— Se prea poate, răspunse el, râzând. Însă sarcina ta nu e atât să constaţi superioritatea ei…

— Nu mi-am asumat nici o sarcină, ţi-o reamintesc, scumpul meu Julian. Ţi-am spus că nu iau asupra mea afacerea ta şi, dacă m-am dus la Cheltenham, a fost numai pentru plăcerea mea.

Lester scoase un suspin prelung.

— Ei bine, mă obligi să mă adresez unuia dintre colegii tăi, zise el, cu un aer ofensat. Nu-ţi ascund, John, că sunt decepţionat, foarte decepţionat. Pentru tine, care ai obişnuinţa acestui gen de anchete, e un joc de copii şi mi-ai fi putut aduce un foarte mare serviciu. De altfel, nu-ţi cer s-o faci în calitate de prieten şi dacă ceea ce te împiedică este chestiunea onorariului…

— Nu, îţi repet că asta n-are nimic de-a face cu refuzul meu, răspunse John, calm. Este o chestiune de principiu şi nu de bani. Acest gen de afaceri nu-i pe potriva mea, şi, pe urmă, vezi tu, nu mi-ar plăcea să spionez doamne respectabile şi pe pupilele lor. De ce nu te duci de-a dreptul la doamna Carawood, ca s-o întrebi în ce afacere a investit averea contesei?

— Pentru că nu mi-ar spune adevărul, şi pentru că în felul ăsta i-aş trezi bănuieli. Ideea ta este cu totul bizară.

— Poate… zise John, pe gânduri.

— Atunci… rămâne nu?

— Nu, spuse John, categoric.

— Dacă ai fi un afemeiat, te-aş bănui că te-ai îndrăgostit de Maria, observă Julian, în batjocură.

— Însă nu sunt un afemeiat, iată, conchise John, deschizând uşa vizitatorului său.

Capitolul V.

Zi şi noapte, un cuvânt o obseda pe doamna Carawood: detectiv! În singurătatea odăii ei, situată deasupra magazinului din Penton Street, ea încercă să afle cheia

enigmei. Încă nu ieşise din deruta în care o scufundase descoperirea ei, însă acuma era capabilă cel puţin să reflecteze. Un lucru era sigur: acest tânăr trebuia câştigat cu orice preţ cauzei sale. Dar cum să ajungă aici?

Maria îi plăcea, era evident Doamna Carawood surprinsese privirea admirativă în care el o învăluise pe fată. Faţa lui deschisă îi inspira încredere, şi totuşi, nu era nici o îndoială, venise la Cheltenham anume ca s-o vadă pe Maria. Pentru cine lucra el? Maria era singura reprezentantă a familiei Fioli… Poate că, totuşi, avea rude care să-şi fi reamintit dintr-o dată?… La gândul acesta, doamna Carawood tresări.

Dacă alţii plăteau un detectiv ca să-i pătrundă secretul, de ce n-ar face şi ea la fel ca să şi-l apere?

Lunea trecută, omul ei de afaceri făcuse întâmplător aluzie la agenţia „Fraţii Morlay” şi se exprimase în termeni foarte elogioşi în privinţa integrităţii directorului ei. Hotărât lucru, era omul care-i trebuia. Decizia fu repede luată. Nu şovăi să intre în gura leului, ca să o ia, într-un fel, înainte.

A spune că John Morlay fu surprins atunci când servitorul său îi aduse cartea de vizită a doamnei Carawood ar însemna să dăm o imagine nesatisfăcătoare a sentimentului său. Împinse cât colo dosarul pe care se pregătea să-l examineze şi se ridică spre a ieşi în întâmpinarea vizitatoarei lui.

— Ce fermecătoare surpriză! zise el, strângând mâna pe care i-o întinsese vârstnica doamnă.

Buzele doamnei Carawood erau uscate. O lungă bucată de vreme se simţi incapabilă să pronunţe cel mai mic cuvânt.

— Am… venit să vă văd… pentru o afacere, bâigui ea.

— Oh! făcu John râzând, pe când îi întindea un scaun. Regret pentru dumneavoastră, căci aceasta mă îndeamnă să cred că sunteţi victima unei escrocherii, asemenea tuturor clienţilor mei.

— Nu, zise ea, dând negativ din cap. Mă măgulesc a crede că ştiu să mă apăr de escroci.

Tonul niţel vanitos, pe care făcu aceasta declaraţie, arăta ca era mândră de simţul ei de afaceri.

— Nu, reluă ea. Am venit să vă vorbesc de…

Se întrerupse o clipă apoi termină:

— de domnişoara.

— De contesa Fioli?

Doamna Carawood aprobă cu o mişcare a capului.

— Sper să n-aibă necazuri grave? întrebă John.

Vârstnica doamnă păru să stea pe gânduri un moment, apoi spuse apăsat:

— Vedeţi, eu sunt tutoarea contesei Maria Fioli. Avea câteva săptămâni când i-a murit mama…

— Sunteţi văduvă, presupun.

— Da, sunt văduvă. N-am pe nimeni căruia să-i pot destăinui ceea ce vreau să vă spun, domnule Morlay. Mi-am dat seama dintr-o dată că o femeie singură are nevoie să fie susţinută…

Tăcu din nou. Se pregătise pentru această întrevedere, însă cuvintele nu-i veneau. Argumentele pe care le strânsese i se păreau acum inconsistente…

— Am… am nevoie de cineva care să supravegheze, să-i apere interesele, zise ea dintr-o suflare. Cineva căruia să-i pot cere un sfat la nevoie… şi m-am gândit la dumneavoastră.

John Morlay fu uluit. Această propunere era într-adevăr ultima care i-ar fi trecut prin minte.

— Nu vă înţeleg prea bine, spuse el ascunzându-şi uimirea.

— Ba da, mă înţelegeţi, protestă cu încăpăţânare doamna Carawood. Din moment ce alţii vă plătesc ca să anchetaţi în privinţa ei…

— Vă cer scuze, spuse John Morlay, întrerupând-o. Nimeni nu m-a plătit niciodată pentru asta. Pur şi simplu, curiozitatea mi-a fost stârnită de anumite zvonuri…

Înzestrată cu o intuiţie foarte ascuţită, doamna Carawood ghici numaidecât adevărul; o asemenea propunere trebuie

că-i fusese făcută lui John Morlay, dar fără îndoială că el o respinsese.

— Nu m-am exprimat bine, vă rog să mă scuzaţi. Vedeţi, eu nu sunt decât o femeie simplă, fără studii. Totuşi, nu cred că ceea ce vă cer ar fi nedemn de un gentleman. Poate că mă înşel, făcându-mi ideile astea, însă mă cunosc: când îmi pun ceva în gând, n-am linişte până nu obţin ce vreau. Ori, mi-a intrat în cap să-i dau pupilei mele un protector… Pot plăti, domnule Morlay… Nu-s lipsită de mijloace.

John Morlay se răsturnă în fotoliul său, ca să-şi observe mai bine interlocutoarea.

— Cred că de data asta încep să vă înţeleg, zise el încet. Din nenorocire, sarcina pe care vreţi să mi-o încredinţaţi nu intră tocmai în specialitatea mea. Ştiu că alţi detectivi se ocupă cu acest gen de misiuni, dar în ceea ce mă priveşte, m-am specializat într-o ramură diferită.

Văzu că ea pălea, însă continuă imperturbabil:

— Dimpotrivă, dacă nimic nu împiedică, şi dacă asta n-o stinghereşte pe contesa Fioli, aş fi fericit să-i pot servi de protector onorific, ca să zic aşa.

— Altfel zis, vreţi într-adevăr să faceţi ceea ce vă cer, dar cu condiţia de a nu lua bani.

— Exact, conveni John Morlay, surâzând.

Doamna Carawood dădu din cap, cu un aer hotărât.

— Nu, aşa ceva nu este posibil. În mod absolut, nu pot să vă cer să lucraţi pentru mine gratuit. Asta mi-ar da impresia că…

Nu-şi găsi cuvintele cu care să-şi exprime gândul.

— că nu stăpâniţi situaţia, sugeră John. Copilării! Credeţi că i-ar fi pe plac contesei Fioli să aibă un prieten salariat?

Acest argument o găsi pe doamna Carawood niţel descoperită.

— Maria n-ar fi contrariată, din moment ce eu ţin la lucrul acesta. Ei bine, domnule Morlay, refuzi mai departe?

Lui John Morlay i-ar fi fost din cale afară de greu să explice ce-l împinsese să accepte această misiune extravagantă,

căci darul de convingere al doamnei Carawood nu juca, în mod sigur, în această împrejurare, decât un rol secundar. Fapt e că, spre propria-i surpriză, detectivul se auzi spunând:

— Nu, nu refuz. Vreţi să-mi spuneţi în ce va consta, propriu-zis, sarcina mea?

Asupra acestui punct, doamna Carawood era foarte hotărâtă.

— Maria se va duce să locuiască în casa ei de la Ascot, timp de câteva luni. Evident, n-are să se înmormânteze acolo, şi se va duce deseori la Londra. Aş vrea să vă cer să o întovărăşiţi în timpul acestor deplasări. Vedeţi, am presentimentul – un presentiment stupid, poate – că i se pregătesc micuţei Maria nişte necazuri. Şi nu voi fi liniştită decât dacă ştiu că un om demn de încredere veghează asupra ei.

Propunerea era ciudată. De fapt, i se cerea nici mai mult nici mai puţin decât să scoată în lume o tânără pe care de-abia o cunoscuse. Suficiente motive să revolte un detectiv serios. Totuşi, John Morlay acceptă plin de zel să se preteze acestui plan extravagant.

Satisfacţia doamnei Carawood, după ce se despărţi de John Morlay, era amestecată cu o vagă nelinişte. În orice caz, nu era nemulţumită că îndepărtase, cel puţin pentru un timp, pericolul ca secretul ei să fie dezvăluit şi că-şi făcuse un aliat dintr-un probabil duşman.

Sosită la magazinul ei din Penton Street, doamna Carawood îl găsi acolo pe Fenner angajat într-o violentă discuţie cu Herman.

Fenner era tâmplarul casei. Era un bărbat bondoc, al cărui păr negru se despărţea în două şuvoaie, chiar deasupra frunţii, ca un val întunecat ce tocmai se izbeşte de stâncile abrupte ale unei faleze. Privirea lui furioasă îi dădea un aer destul de aparte, ce se potrivea de minune cu convingerile anarhiste pe care le avea. Se lansa cu plăcere în discursuri înflăcărate în care-i destina gheenei pe nobili şi pe alţi mai

mari ai acestei lumi, cu o sinceritate pe care unii i-o puneau câteodată la îndoială. Serile îşi exercita, de obicei, talentele de orator demagog în reuniuni publice, când nu improviza vreun discurs în aer liber, după obiceiul pământului. Nu dispreţuia nici să ia drept tribună odăiţa din fundul magazinului de pe Penton Street. De când doamna Carawood îl angajase să pună lambriurile în magazinul ei, putea fi văzut zilnic în acest templu al modei la preţuri rezonabile, iar victima lui de predilecţie era Herman, braţul drept al patroanei.

— Bună ziua, doamnă Carawood, zise Fenner. Aţi întârziat şi e păcat. Tocmai îi dovedeam lui Herman, negru pe alb, că toţi bogătanii sunt nişte destrăbălaţi et company. Bogăţia conţine un ferment de putrefacţie morală…

— Ai face mai bine să-l laşi în pace pe Herman, spuse doamna Carawood. Cât priveşte bogăţia, m-ar lua gura pe dinainte să-ţi spun că ai şase sute de lire cont în bancă. Pentru început, nu e aşa de rău.

— Tot atâţia bani smulşi de la bogătaşi, lucru cu care mă mândresc. Şi pe urmă, la mine, nu e vorba de bogăţie, ci de economii.

— Ha, ha! râse Herman cu o voce cavernoasă.

Fenner îl fulgeră cu privirea, dar nu mai zise nimic.

Capitolul VI.

În seara zilei următoare, John Morlay trecu prin faţa magazinului din Penton Street. Ar fi trecut, fără îndoială, mai departe, fără să se oprească, dacă o rază de lumină, strecurată printre storuri, nu l-ar fi invitat să sune. Doamna Carawood veni să-i deschidă uşa, cu o carte în mână. Era cât se poate de limpede că tocmai îşi procurase urmarea unuia din acele romane cu episoade multiple, care alcătuiesc hrana spirituală a atâtor femei din popor.

Puţin surprinsă de sosirea acestui oaspete neaşteptat, ea puse cartea într-un raft.

— Văd, doamnă, că sunteţi o cititoare pasionată. Ce bine vă înţeleg!

— Oh! făcu ea tulburată, cu siguranţă că nu citim aceleaşi cărţi…

— Nu trebuie să băgaţi mâna în foc, doamnă. Ador romanele de aventuri… şi, pe scurt, aventurile.

La drept vorbind, vizita lui John Morlay n-avea un scop precis, dacă nu dorinţa, pe jumătate inconştientă, de a o revedea pe Maria. Se feri însă să-i pomenească numele şi vârstnica doamnă nu făcu nimic să-l încurajeze. Asupra acestor împrejurări, Herman apăru în prag, purtând o tavă cu gustările pentru ceai.

— Beau ceai la orice oră, spuse ea, pe un ton de scuză.

John se grăbi să afirme că această băutură părea să convină în toate împrejurările. Se decise, în fine, să-i pună doamnei Carawood o întrebare concretă:

— Aveţi proiecte precise privind viitorul pupilei dumneavoastră?

Ea dădu din cap, vizibil jenată.

— Nu, şi din cauza asta mă zbucium. Trebuie să-i găsesc o ocupaţie contesei Fioli, inactivitatea nu e bună pentru fete tinere… Mai cu seamă când eşti înzestrată, cum e ea. Sunt sigură că ar putea scrie romane, că ar putea deveni „literată”.

— Cariera de femeie de litere ar ispiti-o pe d-ra Fioli?

Doamnei Carawood îi fu ruşine de a nu fi găsit ea însăşi termenul de „femeie de litere”, care-i păru infinit mai frumos decât acela de care se slujise, şi se înroşi. Asemenea tuturor celor lipsiţi de carte şi care regretă faptul acesta, atribuia tuturor interlocutorilor săi aluzii jignitoare la inferioritatea ei intelectuală.

De îndată ce venea vorba de pupila ei, reticenţa făcea loc unei mari volubilităţi. Îi plăcea grozav să evoce copilăria Mariei şi succesele acesteia pe lângă trecătorii ce nu scăpau niciodată ocazia să întoarcă capul, atunci când trecea.

— Ar fi trebuit s-o vedeţi, cu buclele şi cu funda mare albă în păr! Un îngeraş, ai fi zis! Avea un landou care costase

douăzeci de lire, căptuşit cu piele din Rusia, în afara capotei, care era dublată cu mătase roză, mai întâi fiindcă pentru fetiţe se foloseşte totdeauna culoarea roz, pe urmă deoarece…

Continua să flecărească, cu un aer înduioşat, iar John Morlay o asculta cu un interes ce nu slăbea. Tot ceea ce o privea pe tânăra fată de pension, a cărui frumuseţe pură îl impresionase atât de viu, îl pasiona.

— Sunteţi căsătorit? îl întrebă de-a dreptul, doamna Carawood.

— Nu. De ce? Vă supără că sunt celibatar?

— Adică… în fine, când ai de-a face cu un gentleman, asta n-are mare importanţă. Evident, gurile rele ar putea găsi ceva de zis în legătură cu combinaţia asta… să dai însoţitor unei fete tinere un celibatar… dar, cum tocmai spuneam, din fericire sunteţi un gentleman.

— Dacă înţeleg bine, nu intră anume în atribuţiile mele să mă îndrăgostesc de domnişoara Fioli, spuse John Morlay, silindu-se să zâmbească.

Doamna Carawood îşi plecă fruntea, fără să răspundă.

— Ei bine, dacă acest accident ar fi să se producă, am să v-o spun verde. Nu e însă nici o primejdie, voi încerca să-mi amintesc mereu că domnişoara Fioli este… clienta mea.

Doamna Carawood scoase un lung suspin.

Problema aceasta îi stătea pe inimă, însă nu îndrăznise s-o abordeze în timpul primei conversaţii cu detectivul. În ochii ei era inevitabil ca toţi bărbaţii tineri să se îndrăgostească de pupila ei, iar detectivul nu putea scăpa acestei reguli.

John Morlay părăsi magazinul din Penton Street cu senzaţia vagă de a fi comis o fraudă. Îşi sugrumă însă repede vocea conştiinţei. Destinul îi condusese barca fără să-l consulte; se simţea puţin vexat pe această împrejurare, însă numai puţin, pentru că prin această bruscă mişcare de cârmă luase direcţia către o stea strălucitoare care se numea Maria Fioli.

Capitolul VII.

Părăsind pentru totdeauna Colegiul din Cheltenham, Maria Fioli nu-şi putea înfrânge un sentiment de tristeţe. Desigur, ea abandona fără să regrete prea mult viaţa monotonă şi trudnică, pe care o dusese în această respectabilă instituţie, însă îi era puţin teamă în privinţa viitorului.

Aşezată într-un colţ al compartimentului de clasa întâi, începu să frunzărească distrată revistele cu care se echipase pentru călătorie. Apoi scoase din geantă o scrisoare pe care o primise chiar înaintea plecării ei din Cheltenham. O parcursese în graba plecării şi simţea acum dorinţa să o recitească. Semnătura îi evoca în minte o siluetă masculină pe care privirea ei se aşezase deja în două rânduri. John Morlay nu era un bărbat, pe care tinerele fete să-l uite cu uşurinţă. Nu era, fireşte, ceea ce se numeşte de obicei un seducător, dar tocmai de aceea seducea mai sigur. Apariţia lui în sufrageria colegiului o mirase mult pe Maria. Scrisoarea aceasta îi furniza acum cheia enigmei. O citi, cu obrajii puţin coloraţi de emoţie.

„Scumpă domnişoară, Dacă nu cumva doamna Carawood mi-a luat-o înainte, trebuie să vă anunţ o noutate care vă va face să surâdeţi sau să încruntaţi din sprâncene, după dispoziţie. Am tocmai deosebita onoare şi marea plăcere de a fi numit îngerul dumneavoastră păzitor, sau prietenul dumneavoastră „oficial”, alegerea termenului pentru desemnarea funcţiei mele fiind la voia dumneavoastră.

Intru în serviciu chiar de astăzi şi prima mea acţiune în această calitate va consta în a vă aştepta la gara Paddington, la sosirea dumneavoastră la Londra. Pe urmă, voi fi umbra dumneavoastră în timpii şederii dumneavoastră la Ascot, o umbră discretă şi sper că puţin împovărătoare. Vă voi însoţi, de asemenea, în lume, la bal, etc., cu toate că n-am încă pe deplin vârsta unui însoţitor pentru tinerele fete. Mă măgulesc însă cu ideea că voi şti să îmbătrânesc după voinţă şi nădăjduiesc să fiu la înălţimea misiunii mele. Prin urmare este poate preferabil să nu ating

decât cu intermitenţe vârsta respectabilă, în treacăt vă voi putea servi ca dansator, în cazul în care nu veţi avea cavaleri, ipoteză de altfel incredibilă. Totuşi, ca să fiu pregătit pentru orice eventualitate, mă iniţiez de pe acum în paşi de dans, având drept parteneră un scaun. Vă las să vă imaginaţi consternarea servitorului meu care-mi urmăreşte evoluţiile neîndemânatice prin gaura cheii!

Pentru că sunt la capitolul confidenţe, vreau să vă fac o mărturisire gravă: sunt detectiv. Şi cum de acest cuvânt se leagă un sens puţin cam romanţios, ţin să vă feresc de greşeală, în cazul în care m-aţi lua drept unul dintre acei eroi moderni, urmaşi în linie dreaptă ai cavalerilor din Evul-Mediu. Nu descopăr asasini, analizând scrumul de ţigară şi nu dejoc comploturi internaţionale. Sunt reprezentantul cel mai banal al poliţiei private, iar principalul meu colaborator nu este un medic legist, ci un expert contabil. Da, domnişoară, o mărturisesc, roşu de ruşine, sunt un detectiv „comercial”.

Doamna Carawood a considerat că aveţi nevoie de protecţie. Nu-mi aparţine să judec cât de bine este fondată această opinie. Veţi fi deci apărată. Mai cu seamă, să nu vă fie teamă de mine. Căci, dacă mi se va întâmpla într-o zi să vă iau mâna, nu va fi pentru a vă ridica amprentele digitale, ci ca să depun o respectuoasă sărutare, aşa cum o fac de pe acum, în gând.

Al dumneavoastră devotat, John Morlay”

Maria citi şi reciti scrisoarea, al cărei ton hazliu o amuza. Decizia tutoarei sale nu o surprinse. Ştia că e de o prudenţă exagerată în tot ce o privea. Cât priveşte alegerea făcută, nu putea decât s-o aprobe. John Morlay era un tânăr fermecător, un însoţitor ideal.

La coborârea din tren prima persoană pe care o văzu fu John Morlay.

— Nici o tentativă de răpire, în timpul voiajului? se informă el cu un aer grav.

— Nu, din păcate, răspunse fata râzând. Mi-e teamă că n-am să vă ofer deloc posibilitatea de a vă exercita talentele. Nimeni nu-şi dă silinţa să mă răpească.

— Aici vă înşelaţi, observă detectivul, fără să renunţe la aerul său demn. Veţi fi numaidecât răpită şi dusă cu forţa… într-un salon de ceai.

— Nu opun nici o rezistenţă, răspunse Maria, amuzată.

Luară loc în Fordul detectivului şi douăzeci de minute mai târziu degustau o oranjadă într-un chioşc de verdeaţă, în plin Hyde Park.

— Sunteţi bun prieten cu doamna Carawood, nu-i aşa? întrebă tânăra.

— În unele momente, o consider ca pe propria-mi soră, răspunse John cu umor.

— Nu, serios, protestă Maria, trebuie să vă cunoaşteţi foarte bine, ca să vă încredinţeze o misiune atât de importantă.

— Nu! De ce? Doamna Carawood e un psiholog experimentat, vede numaidecât cu cine are de-a face.

— Şi a înţeles că eraţi predestinat să jucaţi rolul de paznic personal pe lângă o fată fără apărare.

— Întocmai. Ca să vă spun totul, ea mi-a deschis ochii asupra adevăratei mele vocaţii.

În ciuda tonului său glumeţ, John se simţea puţin nervos. Conştiinţa continua să nu-i dea pace.

— Îl cunoaşteţi pe Julian Lester? întrebă, fără să mai ocolească.

Ea ridică spre el o privire mirată.

— Bineînţeles. De ce? O ştiţi bine, de altfel, fiindcă el ne-a prezentat. E un bărbat gentil, nu-i aşa?

— Foarte, zise John Morlay fără convingere. Sunteţi în corespondenţă?

Fu singur uimit de propria-i îndrăzneală. Privirea surprinsă a Mariei îi arăta dealtfel cât de deplasată îi fusese întrebarea.

— De către cine-mi este pusă întrebarea? întrebă ea. De către prietenul meu John sau de către detectivul Morlay?

— De către apărătorul tău oficial, Maria, dacă-mi permiţi să-ţi spun pe nume. Unul din atributele mele constă într-adevăr în a tenta în alegerea prietenilor, sarcină întru totul delicată.

Nu izbutea să-şi ia privirile de pe fata a cărei frumuseţe îl subjuga. Părul ei, ochii ei albaştri, tenul de piersică, gura sa fermecătoare şi umedă, toate acestea îl aduceau într-o stare de încântare ce-i paraliza spiritul critic.

Maria începu să-i vorbească despre pension, despre profesorii ei despre gălăgia din sala de mese şi despre succesele ei şcolare.

Renunţând să lupte împotriva fascinaţiei pe care o exercita asupra lui, el o asculta sau mai degrabă visa la sunetul vocii ei bine timbrate, dar cu intonaţii încă copilăreşti.

În fine, se ridică fără tragere de inimă şi se hotărî să-şi conducă partenera la Penton Street.

— Fără glumă, spuneţi-mi dacă o cunoaşteţi bine pe Nanny? insistă Maria.

— Pe doamna Carawood? Sincer, nu. Am văzut-o pentru prima oară alaltăieri, la Cheltenham.

Tânăra fată scoase un suspin.

— Este foarte bună, dar nu-şi poate închipui că nu mai sunt un copil. Cel mult dacă poate admite că umblu singură! Dar e adevărat că n-am dreptul să mă plâng. A fost totdeauna aşa de bună cu mine. Nu ştiţi cât de mult îi datorez. Căci, vedeţi, domnule Morlay… – Spune-mi de-a dreptul John.

— Ei bine, John, nu poţi să ghiceşti tot ce-a făcut ea pentru mine… Am impresia că nu sunt aşa de bogată cum cred unii…

— Ce te face să crezi că eşti considerată bogată?

— Nu ştiu… Mi-am dat seama, de câtăva vreme, că mi se atribuie nu ştiu ce avere. Julian, mai cu seamă, m-a întrebat ieri dacă nu ştiam în ce afacere s-a investit capitalul meu.

Mi-a recomandat chiar cu căldură acţiunile societăţii… nu-mi mai amintesc cum îi zice.

— Şi ce te face să crezi că nu eşti bogată?

— Fiindcă, dacă aş fi, Nanny mi-ar fi spus-o cu siguranţă. Oh! N-am nici o grijă! Mulţumită generozităţii ei, până azi n-am dus lipsă de nimic!

Vocea îi tremura uşor. John o asculta în tăcere.

— Te-ar necăji mult, dacă n-ai fi bogată?

— Puţin. Însă numai pentru că asta m-ar pune în imposibilitatea de a-mi plăti datoria de recunoştinţă faţă de Nanny. Uite, tocmai a cumpărat pentru mine o vilă la Ascot. E o cheltuială foarte mare! Oh! Sunt sigură că, fără mine, ar fi putut să se retragă la ţară, în loc să se ocupe de toate magazinele astea. Căci să nu-ţi închipui că tot comerţul ei e o sinecură.

— Ai încercat să-i vorbeşti?

— O singură dată, însă am avut impresia că am jignit-o. S-ar zice că-şi face un punct de onoare în a da impresia că am avere. Are oare aceasta atâta importanţă în viaţă?

— Mai mult decât îţi închipui, spuse John Morlay. Cel puţin pentru unii dintre prietenii tăi…

O vie surpriză se aşternu pe trăsăturile tinerei fete. Înţelesese la cine făcuse aluzie.

Demnul reprezentant al agenţiei de poliţie particulară John Morlay, ruşinat de ceea ce tocmai făcuse, se înroşi ca un licean prins cu mâţa în sac.

Capitolul VIII.

Chiar pentru apropiaţii ei, doamna Carawood era un veritabil sfinx. Nimeni, bunăoară, nu ştia propriu-zis de ce-şi stabilise ea cartierul general în modesta prăvălie din Penton Street, atunci când conducea magazine mult mai elegante, în cartiere mai bine cotate.

Doamna Carawood părea a-şi fi stabilit misiunea de a pune şicul şi moda la îndemâna tinerelor de condiţie modestă. Mulţumită ei, fetele care serveau la restaurante, vânzătoare din magazine şi simple muncitoare puteau arbora copii

fidele după capodoperele croitoriei de lux, pe care surorile lor mai norocoase le purtau la reuniunile mondene. Această operă de înaltă filantropie era totodată o excelentă afacere, iar doamna Carawood dobândise chiar, în cursul lungii ei cariere, convingerea că acea clientelă în care se specializase valora mult mai mult, în toate privinţele, decât a femeilor din lumea mare, rele platnice şi greu de mulţumit. Tinerele fete cărora le împodobea frumuseţea, o credeau pe cuvânt, fără să ceară să vadă o sută de modele, înainte de a alege unul şi mai cu seamă plăteau pe loc.

Succesul stabilimentului doamnei Carawood se datora în parte preţurilor ei calculate cu grijă şi bătând toate recordurile ieftinătăţii. A vinde cu trei lire o rochie care costa cincisprezece într-un Magazin din Bond Street era un veritabil pariu. Doamna Carawood îl câştiga mulţumită unor aprige tocmeli cu furnizorii ei şi unei contabilităţi extrem de precise pe care o controla ea însăşi. Toată lumea recunoştea doamnei Carawood calităţi de femeie de afaceri de prim ordin, dar nimeni nu se putea lăuda că a trecut prin zidul vieţii ei private. Avea măcar aşa ceva?

Herman era poate singurul din lume care ar fi putut furniza câteva indicaţii asupra ceea ce era existenţa doamnei Carawood în afara activităţii ei profesionale. Astfel, ştia că ea „consuma” romane de aventuri şi de dragoste într-o viteză impresionantă şi că se lăsa, cu plăcere, în voia viselor. I se întâmpla să petreacă o oră întreagă în fotoliul ei, într-o stare care nu era încă aceea a somnului, dar care nu mai era nici tocmai cea de veghe. Se vedea atunci cum mişca buzele, însă cum nici un sunet nu acompania această mimică, Herman însuşi ignora sensul interminabilelor monologuri pe care le debita ea de-a lungul acestor reverii. Nu se îndoia însă că patroana lui rămânea, chiar în timpul acestor transe, o creatură de excepţie. Căci este cazul s-o spunem, în ochii lui Herman doamna Carawood nu-şi avea egalul, nici printre cei vii, nici printre morţi.

De altfel, de când Maria părăsise Colegiul, nu-i mai ardea doamnei Carawood de visare. Însăşi chestiunea modelelor de toamnă pentru magazinele sale, trecuse pe planul doi. Făcând excepţie de la regulă, abandonase orice iniţiativă şefilor de sucursale, spre a se consacra mai amănunţit instalării pupilei sale.

Aceasta acceptase cu multă filosofie aranjamentul încheiat cu John Morlay.

— Dacă ţie-ţi face plăcere, Nanny, vreau şi eu. Dar chiar crezi că sunt în primejdie? Încearcă cineva să-mi facă rău?

— Nu, răspundea laconic vârstnica doamnă.

— Ştii să am duşmani? urmă tânăra fată.

Doamna Carawood se făcu stacojie.

— Ce întrebare, Maria! Cine ţi-a băgat în cap asemenea idei?

— Nimeni, glumesc. În ceea ce-l priveşte pe domnul Morlay într-adevăr nu văd vreun inconvenient în faptul de a-mi ţine companie. E un băiat fermecător… mai fermecător decât Julian, care e un nesărat. Aş fi de rea credinţă să mă plâng că mă apără un tânăr atât de înzestrat cu fel de fel de calităţi şi ale cărui purtări sunt aşa de… părinteşti.

Tăcu o clipă, apoi, fără tranziţie, întrebă:

— Nanny, cum era tatăl meu?

— Tatăl tău, Maria?… făcu doamna Carawood, niţeluş tulburată… Ei, bine… Ce întrebare bizară!

— De ce bizară? E aşa de uimitor să te interesezi de propriul tău tată? Ai o fotografie de-a lui?

Aşezată pe braţul unui fotoliu, Maria lăsa să-i rătăcească privirile pe strada însorită.

— Mă gândesc adesea la el. Nu ştia să vorbească englezeşte, nu-i aşa? S-a născut cu adevărat la Roma? Câteodată încerc să-mi imaginez casa strămoşilor mei. Vreo locuinţă veche şi dărăpănată, plină de armuri antice…

— În orice caz, sigur e că nu semăna deloc cu mica ta vilă din Ascot, observă doamna Carawood, ca să schimbe vorba.

Maria ignora că tutoarea ei avea reputaţia unei persoane extraordinar de reticente, altfel ar fi fost, fără îndoială, izbită de modul în care ocolea întrebările privitoare la trecutul ei. Doamna Carawood nu-i vorbea, de asemenea, niciodată, nici despre afacerile, nici despre situaţia ei financiară. De altfel, Mariei nu-i lipseau banii şi avea chiar un cont personal în bancă, alimentat cu regularitate de doamna Carawood.

Raporturile între tutoare şi pupilă erau foarte afectuoase. În intimitate, doamna Carawood o chema pe nume pe tânăra fată, dar în prezenţa altora făcea să răsune titlul de contesă. Dăduse întotdeauna dovada unei indulgenţe fără margini faţă de capriciile Măriei şi n-o certase decât o singură dată.

Acest episod se desfăşurase câteva zile după întoarcerea Mariei de la Cheltenham. Amândouă îşi petrecuseră după-amiaza bătând magazinele şi se întorseseră foarte târziu în Penton Street, frânte de oboseală. Herman primi de la patroana lui permisiunea de a ieşi şi profită de ea ca să se ducă la cinematograf. După cină, doamna Carawood urcă în odaia Mariei ca să inspecteze garderoba, în timp ce tânăra se instala în biroul prăvăliei, spre a scrie prietenelor ei de la Colegiu. Era acolo de câteva minute, când se auzi soneria de la uşa din spatele magazinului. Doamna Carawood o avertizase anume că, într-un asemenea caz, ea nu trebuia decât să o cheme, dar, pe moment, Maria pierdu din vedere lucrul acesta. Se duse la uşă şi o deschise. În prag stătea un bărbat cu o scrisoare în mână.

— Dumneavoastră sunteţi doamna Carawood? întrebă el în şoaptă pe un ton misterios. A lăsat asta, astă-seară şi cere un răspuns pentru mâine dimineaţă. O să trec din nou, la orele opt.

— Nu sunt doamna Carawood, răspunse Maria, dar am să vă fac comisionul.

Bărbatul păru neplăcut surprins. Bine, zise el. Nu uitaţi însă să-i daţi asta şi să-i repetaţi exact ceea ce v-am spus.

Maria închise uşa după ciudatul vizitator şi aruncă o privire pe plic. Adresa purta numele doamnei Hoad şi era scrisă de o mână lipsită de experienţă. Într-un colţ, ea citi cuvântul „urjent” cu j!

Doamna Hoad? Omul greşise adresa. Maria alergă la uşă, o deschise din nou, însă mesagerul dispăruse. Poate că în plic mai era încă unul cu adresa exactă? Maria se pregătea să desfacă scrisoarea, când apăru doamna Carawood.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea pe un ton pe care pupila ei nu-l cunoştea.

Şi, fără să mai aştepte răspunsul, smulse plicul din mâna fetei, care rămase uluită. Văzu adresa şi se înroşi de mânie.

— Maria, îţi interzic să deschizi scrisori care nu-ţi sunt adresate. Să nu mai faci asta niciodată!

Şi urcă în grabă scările, ducând scrisoarea adresată doamnei Hoad.

Capitolul IX.

Inspectorul Pickles era omul cel mai nepunctual din lume. Nu sosea niciodată la timp la întâlniri şi, chiar convocat de superiorii lui, se prezenta în faţa lor cu o întârziere considerabilă. Dar, dacă-şi lăsa prietenii să aştepte zadarnic, credea că se răscumpără în ochii lor, dând buzna peste ei când îi venea lui, adică în momente cât se poate de nepotrivite.

În ziua aceea, John Morlay era ocupat, în biroul lui, cu lectura almanahului Gotha2, când vizita inopinată a prietenului său de la Scotland Yard îi întrerupse studiul genealogic al personalităţilor de neam mare de pe continent.

„Boabă de mazăre” aruncă o privire pe lucrarea ce reţinea atenţia detectivului particular.

— În cazul în care cauţi numere proprietarului posibilului câştigător al curselor din Ascot, te pot scuti de treaba asta. Cunosc vedetele trapului pe de rost.

— Ca şi pe vedetele din lumea borfaşilor, fără îndoială, făcu John Morlay, închizând almanahul.

„Boabă de mazăre” era un partizan înfocat al încurajării rasei cabaline prin mijlocirea competiţiilor mondene şi lectorul asiduu al tuturor jurnalelor specializate în această ramură particulară a sportului.

Era o adevărată pasiune, ceea ce nu-l împiedica să scoată profituri însemnate din cunoaşterea cailor, în ciuda interdicţiei de a face pariuri, care-i loveşte pe membrii poliţiei.

Fără să mai aştepte să fie invitat, „Boabă de mazăre” se instală în fotoliu şi luă o ţigară din cutioara de pe birou.

— A fost cât pe ce să-l prindem asupra faptului, noaptea trecută, zise el.

— Pe cine? întrebă John, umplându-şi pipa.

— Pe tipul pe care-l numesc ziarele „Pisica Solitară”3, solitar atât din pricina obiceiului de a lucra singur, cât şi din cauza slăbiciunii lui pentru diamante şi alte pietre asemănătoare, iar mâţă, din pricina talentului său cu totul deosebit de a luneca pe streaşini.

— Ah! Vorbeşti de spărgătorul acela de la Ascot. Cum poţi fi însă sigur că e vorba de „Pisică”! Mai sunt o duzină de hoţi care să fi putut da lovitura.

— Nu, nu-s decât trei, dintre care unul e la spital, iar altul la răcoare. Am îndepărtat toate posibilităţile celelalte, printr-un proces de eliminare.

— Îmi place grozav termenul ăsta doct, observă John.

„Boabă de mazăre” lansă rotocoale de fum în tăcere, cu un aer inspirat.

— Nu e, de altfel imposibil, să fie vorba de o femeie, zise el.

— Ia te uită! Cum aşa?

— Spărgătorul a fost cât pe ce să fie prins de paznicul de noapte al casei Cretcher, din Bond Street. Surprins, a scos un ţipăt…

— Şi nu era vocea unui bărbat?

— Ba da, zise „Boabă de mazăre”. Însă gardianul o ţine sus şi tare că acest personaj mirosea a parfum.

— Sunt şi bărbaţi care se parfumează, remarcă John.

— Asta am spus numaidecât, făcu inspectorul. În general, bătrâne, nu-ţi chinui creierul, toate sugestiile pe care le-ai putea face au şi fost formulate.

— Linişteşte-te, nu pretind să-l concurez pe cel mai celebru copoi al Scotland Yard-ului, care mă onorează cu prietenia lui, glumi John.

— Nici n-ai ajunge! zise „Boabă de mazăre” cu un aer superior. Vorba e că păsărica noastră şi-a luat zborul, lunecând pe streaşină. La început s-a crezut că n-avusese timp să ia ceva, dar, în dimineaţa aceasta, proprietarul a constatat dispariţia unui safir mare, dintr-una din vitrinele sale.

— Un fleac! zise John.

— Opinia publică se nelinişteşte. Totuşi, jurnalele au specificat limpede că afacerea e în mâna mea şi că se poate avea încredere în mine. Nu sunt un fitecine. Dacă ar fi existat cea mai mică posibilitate de a-l aresta, ar fi deja în cătuşe. Există întotdeauna inşi care refuză evidenţa şi un imbecil chiar şi-a intitulat articolul, într-un ziar de dimineaţă, „Ne întrebăm la ce serveşte poliţia”. Se crede tare de tot, publicând lista spargerilor „clasate”. Fiindcă veni vorba, o cunoşti pe doamna Carawood?

John Morlay îl privi ca trăsnit.

— Doamna Carawood? Sigur că o cunosc. Este… cum să zic, clienta mea.

— Stăpâneşte o avere frumuşică, zise „Boabă de mazăre”. Sau, cel puţin, aşa ar trebui, logic, să fie.

— Ce-mi tot spui acolo? Nu cumva, din întâmplare, o bănuieşti pe doamna Carawood că ar fi una dintre „pisici”!

Spre marea lui surprindere, răspunsul lui „Boabă de mazăre” nu constitui o negaţie categorică.

— Fapt e că are o grămadă de bani, mai mulţi decât i-ar putea oferi comerţul cu rochii ieftine. Trebuie să aibă o ocupaţie secundară mai lucrativă.

— Dar nu vrei, oricum, să spui că această ocupaţie secundară sunt spargerile! protestă John indignat.

— Nu insinuez nimic. Numai că mi se pare bizar faptul că se duce la Anvers de două ori pe an. Respectabilul oraş Anvers n-a trecut niciodată drept centru al modei, dimpotrivă, a fost întotdeauna capitala tăietorilor de diamante.

— Baţi câmpii, bătrâne Pickles, zise John. Nu ştiu dacă doamna Carawood face călătorii la Anvers, dar dacă e aşa, are fără îndoială excelente motive ca s-o facă. Bănuielile tale sunt pur şi simplu groteşti

— Nu sunt bănuieli, răspunse cu demnitate inspectorul Scotland Yard-ului, ci o simplă ipoteză, un produs spontan al undelor mele cerebrale. Uiţi, dragă John, că prin asemenea străfulgerări se manifestă veritabilul geniu. Evident, doamna Carawood nu corespunde ideii pe care în mod obişnuit ţi-o faci despre un spărgător. Dar ce are a face? Răufăcătorul cel mai înveterat pe care l-am întâlnit în cursul carierei mele, destul de lungă, a fost o criminală, o tânără femeie blondă cu privire angelică, ce şi-a otrăvit mai întâi fratele, apoi soţul, pentru a se îmbarca pe urmă spre Argentina, nesupărată de nimeni. Aparenţele, bătrâne John… Doamna Carawood nu este, în ochii întregii lumi, decât directoarea activă a mai multor case de confecţii. Trăieşte simplu, cu un sărman imbecil numit Herman, care-i este într-un fel fiu adoptiv… A-propos, ar fi interesant să se descopere cum a ajuns ea să pună mâna pe contesa Fioli.

— Să pună mâna”? se indignă John. Dar este tutoarea ei, iată. I-a încredinţat sarcina asta mama Mariei Fioli.

„Boabă de mazăre” luă un aer dubitativ.

— Toate astea nu mă interesează, zise el, totuşi, mărturiseşte ca e destul de bizar. Tânăra contesă este de fapt foarte drăguţă, cred că n-ai să mă contrazici, judecind după felul în care o priveai, ieri, în gara Paddington.

— Erai şi tu acolo? se miră John.

— Sunt pretutindeni şi nicăieri, declară cu emfază „Boabă de mazăre”. Casa din Ascot are s-o coste pe doamna Carawood ceva bişatari pe lună, ca să nu mai vorbim de preţul cumpărării.

— Ca să revenim însă la istoria asta cu spargerea, zise John, ai vreun indiciu oarecare?

— Am mai mult decât un indiciu, o pistă, făcu inspectorul. Dar mă feresc s-o zbier în gura mare. Dacă instinctul nu mă înşeală, lucrul e mai simplu decât i-ar trece cuiva prin minte.

Surâse cu îngâmfare. Să-l vezi pe „Boabă de mazăre” surâzând era un spectacol atât de rar, încât John Morlay stupefiat, nu-şi putea lua privirile de pe el.

— Te duci la petrecere? întrebă de-a dreptul sub-inspectorul.

— Care petrecere?

— Păi, la Ascot. Se va face inaugurarea. Eşti pe lista invitaţilor.

— De unde naiba ştii?

— Crezi că multe se întâmplă fără să am eu habar?

A doua zi dimineaţă, John primi un telefon de la doamna Carawood. Îi cerea să le însoţească, pe ea şi pe pupila ei, la Ascot. Tânărul află, cu aceeaşi ocazie, că într-adevăr o mică petrecere va avea loc în vilă, în ultima sâmbătă dinaintea începerii curselor din Ascot.

John îşi dădu deci întâlnire cu cele două doamne, iar acestea îl atraseră într-un mare magazin, unde trebui să se resemneze să asiste la alegerea de porţelanuri şi de alte ustensile de menaj. John observă că doamna Carawood nu se zgârcea la preţuri şi că ţinea seama cu plăcere de gusturile şi de preferinţele pupilei sale.

Între două cumpărături, grupul se întâlni „din întâmplare” cu Julian Lester. Tânărul declară că tocmai se despărţise de editorul lui şi John îşi aminti că Lester începuse, cu câtva timp în urmă, să se scrie o lucrare pe o temă puţin cam neobişnuită, pe care nu şi-o reamintea cu exactitate.

Dacă John făcea o figură destul de jalnică pe post de consilier al doamnelor în cursul gravelor lor decizii, Julian, în schimb, părea cu totul în elementul lui. Era destul de efeminat ca să simtă o plăcere reală în a scotoci printre obiectele propuse lăcomiei cumpărătoarelor şi suficient de estet pentru a lua iniţiativa alegerii. Din acel moment, John Morlay nu mai fu decât o umbră mută şi docilă.

Când, la ora prânzului, se despărţi în sfârşit de grup, scoase un suspin de uşurare. Maria stăruise să-l ia cu ei, dar el refuzase scurt.

În clubul unde se duse să-şi ia prânzul, John îl întâlni pe editorul lui Julian.

— Sunteţi pe punctul de a tipări opera domnului Lester? îl întrebă John.

— Operă e mult zis. Am impresia că autorul e la pagina a zecea a manuscrisului său. Între noi fie spus, afacerea asta are să-l coste scump. De pe acum a cheltuit mai mulţi bani cu documentarea, decât va scoate pe cartea lui.

— Dar care e, la urma urmei, subiectul acesteia? Istoria modei?

— Dracu' să mă ia, dacă ştiu ceva. Totul a început cu o istorie a castelelor engleze. Ultima oară mi-a vorbit de descoperirile sale revoluţionare privind donjonurile şi cred chiar că îl interesează mai cu seamă închisorile medievale. La drept vorbind, nu-i cer prea multe referinţe, fiindcă nici el nu-mi cere bani. Discreţie contra discreţie, he, he!

— Totuşi, ar avea nevoie de bani, sugeră John.

— Glumeşti! replică editorul. Domnul Lester nu trăieşte, din fericire pentru el, din drepturile de autor. Este bogat, cu toate că e nemaipomenit de avar. În cel mai recent crah al bursei americane n-a pierdut mai puţin de treizeci de mii de lire. Ori, nu e nevoie să vă spun că pentru a-ţi permite luxul de a pierde asemenea sume trebuie să posezi o avere frumuşică. De altfel, dacă aceasta a cam pălit, Lester va face ceea ce trebuie ca să-i redea culorile. Se pare că se va

căsători cu o junǎ cu zestre şi pe deasupra foarte frumoasă. Sunteţi la curent?

— Nu, mormăi John. Cunosc îndeaproape o fată foarte frumoasă cu zestre, dar nu se va mărita cu Lester.

— În acest caz, nu e aceeaşi, conchise editorul.

John Morlay avu o nouă dovadă a zgârceniei lui Julian Lester câteva zile mai târziu. Era în sâmbăta în care Maria Fioli trebuia să-şi inaugureze vila din Ascot, în compania câtorva prieteni. Julian veni să-l vadă dimineaţa, în biroul lui, într-un costum ce ţipa de nou.

— Mă duci la Ascot? zise el. Şoferul meu are două zile de concediu pe săptămână, sâmbăta şi duminica. În schimbul acestei favori, se mulţumeşte cu jumătate din leafă. Iar un om în poziţia mea, n-are dreptul să refuze. Pe scurt, îţi cer ospitalitate în Fordul tău. N-are să te coste nimic, iar mie are să-mi economisească preţul cursei.

Câteva minute mai pe urmă, luă loc în Fordul detectivului.

— Ca să-mi pot tipări cartea, sunt obligat la economii severe, suspină Julian, întinzându-se confortabil pe perna maşinii.

— Cartea despre donjonuri?

— Văd că domnul Kent nu ştie să-şi ţină gura. Nu, nu e vorba de donjonuri, dar nu va fi mai puţin interesant. Posteritatea are să-mi fie recunoscătoare pentru această valoroasă lucrare.

Circulaţia, care reclama întreaga atenţie a conducătorului, le întrerupse conversaţia, timp de câteva minute. Apoi Julian reluă:

— Păcat că mi-ai respins oferta. Contasem pe tine ca pe un frate. Poate că ajutorul tău nu mi-ar fi fost de nici un folos, iar doamna Carawood este persoana cea mai sinceră din lume, însă aş fi preferat să am o dovadă sigură. Să observi bine că nu pentru banii ei vreau s-o iau pe Maria.

— N-ai s-o iei câtuşi de puţin, mormăi John, plictisit la culme. Nu-ţi fă iluzii în privinţa sentimentelor pe care i le inspiri şi mulţumeşte-te cu succesele tale literare.

Drept răspuns Julian arboră surâsul cuiva care este sigur pe sine.

Aranjamentul interior al vilei din Ascot corespundea pe deplin aspectului ei exterior. Cu excepţia salonului, camerele erau de dimensiuni extrem de reduse. Maria îi primi pe cei doi oaspeţi cu multă gentileţe şi cordialitate. Noul ei rol de castelană îi conferea, în ochii lui John, un farmec nebănuit. Casa ei părea s-o amuze ca o jucărie nouă. Cu legitimă mândrie, îi conduse pe tineri să viziteze tot ce era demn de văzut, mai ales instalaţia ei modernă.

— Şi o să am şi o grădină superbă! conchise ea cu orgoliu.

— O să locuieşti în această casă… singură? întrebă John, cu calm.

Chipul tinerei fete se întunecă şi John regretă numaidecât întrebarea.

— Nu ştiu… Am vorbit de asta azi dimineaţă cu doamna Carawood, dar ea e de părere că ar trebui să vin aici în timpul sezonului monden. Evident trebuie să învăţ o profesie…

— Doamna Carawood îţi împărtăşeşte opinia? întrebă John.

— Oh! Nici nu vrea să audă. Se pare că nu e nevoie să muncesc.

Trecură pe un balconaş ce dădea spre grădină şi de acolo, printr-un luminiş, în pădurea de brazi ce străjuia cealaltă parte a drumului, către câmpia ce se întindea la nesfârşit. Aerul era tonic, saturat de miresmele răşinii şi ale ierbii proaspăt cosite.

— Evident, cadrul este încântător, zise John, dar ai greşi dacă te-ai mulţumi cu acest „dolce farniente”4. Eşti făcută pentru o existenţă mai activă.

Fata scoase un uşor suspin.

— Ştiu, şi am multe planuri. Nu sunt încă hotărâtă. M-ai putea sfătui?

— Doamne, doar sunt atâtea profesiuni între care ai putea alege. De pildă, ai putea-o ajuta pe doamna Carawood în

comerţul ei, ai putea învăţa croitoria.
— I-am şi propus, dar asta a scandalizat-o. Nu cred că doamna Carawood mi-ar admite decât o singură soluţie, căsătoria. Ce crezi despre asta?
În acel moment, doamna Carawood îl introduse pe Julian, dispensându-l pe John să răspundă acestei stânjenitoare întrebări.
Ca de obicei, Julian părea şicul şi moda puse pe picioare… Cămaşa lui de mătase albă îţi lua ochii şi smokingul de stofă albă era opera unui mare artist. Lângă el, John se simţea stângaci şi şleampăt. De obicei, această senzaţie nu-i displăcea, deoarece-i dădea impresia că face figură de boem, însă în ziua aceea trecu printr-un sentiment de inferioritate.
Conversaţia lui Julian semăna niţel cu ţinuta lui sclipitoare, fără cusur, însă şi fără originalitate. Cunoştea toată lumea bună a Londrei şi povestea cu plăcere anecdote şi vorbe de duh, în legătură cu vedetele vieţii mondene.
În timpul mesei, nu-i rămăsese lui John Morlay altceva de făcut decât să tacă. Ceea ce şi făcu, de altfel, în silă. Doamna Carawood, susţinută de lipsa ei de educaţie, găsi, de asemenea mai prudent să se mulţumească cu răspunsuri monosilabice, încât Julian şi Maria fură singurii care purtară conversaţia.
John se hotărî să lămurească, totuşi, un punct care-l intriga, de la ultima lui discuţie cu „Boabă de mazăre”. Ieşind din mutism, aduse vorba de recenta Expoziţie Internaţională care avusese loc la Bruxelles, apoi în alte mari oraşe belgiene.
— Cunoaşteţi oraşul Anvers, doamnă Carawood? întrebă el.
Ea păru să ezite o clipă, apoi răspunse:
— Da, am fost de mai multe ori acolo.
— Ai fost la Anvers, Nanny? făcu Maria mirată.
— Da, draga mea, în călătorie de afaceri, bineînţeles. Există acolo o casă de confecţii care vinde en-gros copii

excelente după modelele pariziene, la preţuri cu adevărat rezonabile.

— Foarte curios lucru, observă Julian cu candoare, Anvers concurând oraşul lumină, în domeniul modei!

— Nu e vorba să facă concurenţă Parisului, replică doamna Carawood puţintel tulburată, ci de a se inspira din creaţiile sale.

Conversaţia începu să lâncezească. Capetele lui Julian şi al Mariei se apropiaseră. Vorbeau acum cu voce joasă, pe un ton foarte intim. John Morlay încetă dintr-o dată să se intereseze de doamnă Carawood şi de misterioasele ei călătorii în Belgia.

În fine, tânăra îşi înălţă capul şi se întoarse către tutoarea ei.

— Nanny, pot să primesc un cadou de la Julian?

Doamna Carawood încruntă din sprâncene.

— Asta depinde… începu ea, aruncându-i lui Julian o privire pe care John o găsi prea puţin prietenoasă.

— E vorba de un inel, reluă Maria. Oh! e o bijuterie cu totul modestă. Am văzut-o ieri într-o vitrină din Bond Street, la Cretcher's – ştiţi, acolo unde s-a produs un furt – şi i-am spus lui Julian că mi-ar plăcea mult.

— La drept vorbind, observă doamna Carawood, nu sunt deloc motive, în acest moment, să faci daruri Mariei. Ziua ei a fost acum trei luni…

— N-ar fi putut purta această bijuterie la pension, obiectă Julian.

Bătrâna doamnă căută ajutor din priviri la John. Dar acesta consideră că n-avea nici un titlu ca să se amestece în dezbaterea lor.

— Dacă vreţi să-mi ştiţi părerea… tatonă doamna Carawood, nu prea-mi place ca tinerele fete să poarte bijuterii… Dar, evident, dacă e un inel fără pretenţii…

— Linişteşte-te, Nanny, nu va fi un inel de logodnă, spuse fata râzând. Julian, îţi dau voie să-mi iei măsura.

Şi-i întinse inelarul tânărului.

— Ador smaraldele, mai spuse ea.

— Oh! nu e un smarald veritabil, făcu Julian, pe un ton de scuză.

— Atunci, de data asta o fi vorba de o copie a capodoperelor din Anvers, observă John. Poţi s-o accepţi fără exces de scrupule, domnişoară Fioli, copiile nu-s costisitoare, nu-i aşa, doamnă Carawood?

Julian îşi fulgeră prietenul din priviri.

— Tare nostim, zise el, sforţându-se să surâdă.

Capitolul X.

Sejurul lui John în vila din Ascot fu întrerupt de o telegramă din New-York. Era la mijloc o afacere importantă, care-i pretindea să se întoarcă imediat la Londra. Făgădui să revină la Ascot în cursul dimineţii de sâmbătă, însă lucrul îl reţinu în capitală până la o oră foarte înaintată, iar când termină socoti că e prea târziu ca să mai plece.

Să rămâi singur sâmbătă seara la Londra e o grea încercare. Aşa că John telefonă inspectorului Pickles care era de gardă la Scotland Yard. Poliţistul îl pofti să-l viziteze la birou şi John acceptă.

Detectivul îşi găsi prietenul în cămaşă, ocupat cu întinsul cărţilor pe masa lui de lucru. John crezu la început că-şi făcea o pasienţă, dar, apropiindu-se, văzu că ceea ce luase drept cărţi de joc erau nişte fotografii. Cele mai multe dintre ele reprezentau bărbaţi cu aspect respingător. Asta din pricină că fotograful ataşat închisorii poseda arta de a sesiza aspectul fioros al fizionomiei celei mai spălăcite.

— O frumoasă colecţie de spărgători, ai? zise inspectorul. Ăsta, făcu el arătând un portret, este titularul a şase condamnări. în acest moment, e la răcoare.

— Tot mai cauţi „Pisica solitară”? întrebă John.

„Boabă de mazăre” aprobă din cap.

— Da, îl caut, ca şi pe tăinuitorul lui. Acest din urmă personaj are la fel de mult dreptul la atenţia noastră. Scotland Yard-ul posedă o listă a principalilor tăinuitori din

Regatul Unit. Din păcate, împotriva celor mai mulţi dintre ei lipsesc probele şi, de altfel, este poate mai folositor să-i laşi în libertate. Unii dintre ei n-au habar şi trag concluzia că sunt aşa de folositori poliţiei, încât nu riscă nimic. Ceea ce este absolut idiot.

John Morlay nu era la curent cu toate aceste combinaţii ale poliţiei.

— Din ce clasă a populaţiei se recrutează tăinuitorii? întrebă el, dornic să se instruiască. Fără îndoială, dintre comercianţi…

— Da, câţiva giuvaergii se ocupă cu tăinuirea, declară „Boabă de mazăre”. Doi sau trei au prăvălii cu vad foarte bun şi au chiar o reputaţie onorabilă. Duc o existenţă dublă, cum se spune… Dar mai sunt şi alţii… Bunăoară cunosc o persoană din domeniul confecţiilor…

John izbucni în râs.

— Atuncea, e o tăinuitoare?

— Nu vorbesc de doamna Carawood, făcu inspectorul Pickles ofensat. Dar, a-propos, am efectuat o anchetă în privinţa voiajelor ei la Anvers. Se duce acolo ca să cumpere rochii şi ţesături. Vama a confirmat.

Strânse fotografiile şi le strecură într-un plic.

— În acest caz, n-o mai bănuieşti? întrebă John Morlay.

— Mai mult ca oricând! făcu Pickles, enigmatic. Se uită la ceas şi apăsă un buton de pe biroul său.

— În zece minute o să vină să mă schimbe. Vrei să vezi la lucru un poliţist veritabil, şi când zic „veritabil”, înţeleg „un copoi de clasa întâi”?

— Altfel spus, inspectorul Pickles, precizează John Morlay.

— Chiar aşa.

Răspunzând soneriei, un agent de serviciu intră, iar Pickles îi înmână pachetul cu fotografii. După care sub-inspectorul telefonă cuiva pe care-l chema Arty şi care trebuie că era colegul însărcinat să-l schimbe.

În sfârşit, îşi luă pardesiul din cuier, pălăria, şi ieşiră amândoi în ceaţa deasă care se pogorâse pe cheiurile

Tamisei.

— Misterul Carawood nu va întârzia să fie lămurit, declară Pickles, pe când se îndreptau către vest. Tânărul care-i serveşte de factotum este sărac cu duhul, dar un băiat cinstit. Fenner, care e de câtăva vreme obişnuitul casei, seamănă acelor câini care latră mult dar nu muşcă niciodată. Nu ţi se pare curios că tutoarea unei contese se înconjoară numai cu oameni din această categorie?

— Încotro mergem? întrebă John, fără să catadicsească a răspunde întrebării de pură retorică a soţului său de drum.

— Ne ducem în Penton Street. Vreau să încerc să-l fac niţel să vorbească pe tânăr.

— Te voi întovărăşi până la uşă, declară John, dar mă tem că nu voi avea ocazia să văd astă seară opera asului poliţiei. Nu mă lasă inima să asist la acest interogatoriu.

— Oh! nu contez cine ştie ce pe conversaţia asta, căci tânărul are să se ferească. Totuşi va putea scăpa detalii care să mă pună pe urme. Cred că ştie mai multe lucruri despre patroana lui, decât a spus până acuma.

— Ai şi vorbit cu el? întrebă John mirat.

— De vreo şase ori, admise „Boabă de mazăre”.

John Morlay nu bănuise până atunci că doamna Carawood putuse interesa chiar aşa de mult Scotland Yard-ul. Îşi spuse însă că această respectabilă instituţie se amuza adesea, făcându-şi mâna cu anchete privind persoane nevinovate ca nişte nou-născuţi.

Se făcuse noapte, când ajunseră în Penton Street. Strada era aproape pustie. Se opriră în faţa magazinului.

— Cred că am să te abandonez fascinantelor tale investigaţii şi am să mă întorc acasă, zise John. Oricum, tânărul ăsta n-are să-ţi spună nimic senzaţional în ce-o priveşte pe doamna Carawood.

„Boabă de mazăre” se pregătea să traverseze strada, când un mic automobil dădu colţul şi opri în faţa magazinului. Din maşină coborî o femeie, iar John Morlay o recunoscu

imediat pe doamna Carawood. Dintr-o privire înţelese că la volan nu era nici un şofer.

— Ia te uită! făcu „Boabă de mazăre”, are automobil şi-l conduce singură. Interesant!

Femeia se îndreptă către o uşă laterală pe care i-o deschisese tocmai Herman. Tânărul ieşi din casă, urcă în maşină şi porni.

— Iată ce s-a ales din întrevederea ta intimă cu Herman, zise John în zeflemea.

În sinea lui, John nu-şi revenea din uimire. Doamna Carawood, pe care o lăsase la Ascot unde, logic, trebuia să se afle, circula cu automobilul în mijlocul Londrei. Iar maşina? Fără îndoială o ţinea în vreun garaj mărginaş. Cu siguranţă că Maria îi ignora existenţa.

Trecuse un sfert de oră şi Herman nu se mai întorcea.

„Boabă de mazăre” era pe punctul de a-şi exprima surprinderea, când văzu uşa secretă deschizându-se şi o femeie ieşind pe ea, după ce inspectase cu grijă la stânga şi la dreapta străzii. Nu-i putuse vedea pe cei doi martori datorită clarului de lună care inunda trotuarul magazinului, lăsând în întuneric cealaltă parte a străzii.

John o privea, uluit.

Cu un sfert de oră în urmă, văzuse intrând în magazin o femeie bine îmbrăcată. Ori, aceea care ieşea de acolo era îmbrăcată ca o cerşetoare, cu o fustă peticită care mătura trotuarul, cu o bluză mizerabilă şi cu un soi de scufie pe cap.

Femeia o şterse la iuţeală către colţul străzii şi, în curând, dispăru.

— Ei bine? Ce ai de zis? întrebă „Boabă de mazăre”. Face praf romanele de aventuri. Afară numai dacă nu se duce la un bal mascat, deghizată în strângătoare de petice.

John dădu din cap, fără să scoată o vorbă.

— Ei bine, dragul meu, eşti mai departe hotărât să te duci la culcare?

— Nu, mormăi detectivul. Te întovărăşesc.

La rândul lor, cei doi bărbaţi o luară pe străduţa strimtă pe care mergea femeia. Datorită dublei luminări, a lunii şi a felinarelor, putură examina cu de-amănuntul strania ei vestimentaţie.

— Prezintă toate semnele unei persoane care se pregăteşte să petreacă noaptea sub poduri sau pe coridoarele metroului.

Ieşind pe o stradă mai largă, femeia chemă un taxi. Acesta ieşise deja din raza privirii, când cei doi prieteni găsiră un altul. Îl ajunseră din urmă în dreptul lui Hyde-Park-Corner, şi-l urmară de-a lungul bulevardului Piccadilly. Ajuns în suburbia Rotherhithe, taxiul doamnei Carawood se opri. Călătoarea îşi plăti cursa şi o luă pe o străduţă, unde dădu buzna într-una din căscioare.

Să califici această stradă ca rău famată şi casa drept o magherniţă, ar fi fost exagerat. Era o fundătură nenorocită, iar casele, de dimensiuni foarte modeste, erau locuinţe tip, muncitoreşti. Aceea în care intrase doamna Carawood avea numărul 17, detaliu pe care inspectorul îl notă cu scrupulozitate.

Revenind pe urma paşilor, cei doi bărbaţi descoperiră că taxiul cu care venise doamna Carawood, după ce ocolise un grup de case, oprise de cealaltă parte a străzii. Însă un alt amănunt le atrase mai mult atenţia. Chiar în spatele taxiului staţiona o splendidă limuzină.

— Cui aparţine maşina asta? îl întrebă „Boabă de mazăre” pe şofer.

— Lui sir George Harlin.

Sir George Harlin era un medic foarte cunoscut la Londra. „Boabă de mazăre” îşi urmă interogatoriul.

— Ce caută în cartierul ăsta?

— A venit să vadă un bolnav, răspunse şoferul pe un ton neglijent. Brusc, aruncă mucul ţigării, ieşi de la locul lui şi deschise portiera. Un bărbat se apropie de automobil.

— Acasă! îi spuse şoferului, pe când lua loc în maşină.

— Dau bani buni pe doctori, la Rotherhithe, remarcă „Boabă de mazăre”.

Se uită primprejur, încercând să-şi reamintească dacă nu era vreun spital sau dispensar pe undeva, prin preajmă, însă după toate aparenţele această parte a Londrei ducea lipsă de orice instalaţie sanitară de acest gen.

Se întoarseră în fundătură la timp ca s-o vadă pe doamna Carawood ţâşnind de la numărul 17. Ea se opri o clipă, ca să vorbească cu un bărbat, apoi se îndreptă în grabă către strada unde o aştepta taxiul.

John Morlay şi inspectorul Pickles o reînsoţiră pe doamna Carawood la magazinul ei din Penton Street şi se aşezară la pândă după ce ea intră înăuntru.

Aşteptarea nu le fu lungă. După zece minute doamna Carawood ieşi din nou, în veşmintele obişnuite. Herman sosi şi el la volanul micuţului automobil.

— Garajul nu poate fi prea departe, observă „Boabă de mazăre”. Tânărul a aşteptat să i se telefoneze. Am impresia că nu este la curent cu aceste deghizări.

Aşteptară să se îndepărteze automobilul care o ducea pe doamna Carawood.

— Mi-am schimbat hotărârea, declară „Boabă de mazăre”. Nu voi vorbi astă seară cu Herman. Prefer să mă duc la Rotherhithe şi, dacă nu rezolv enigma doamnei în zdrenţe, îmi dau demisia din Scotland Yard şi mă apuc să scriu romane poliţiste.

John reveni la Ascot în cursul dimineţii de marţi. Era ziua când începeau cursele. Ştia că doamna Carawood reţinuse o lojă şi avusese grijă să adopte o ţinută corespunzătoare, completată cu un joben care-l umplea de mândrie.

Până în clipa când se află în faţa lui Julian Lester, John Morlay crezuse că atinsese culmea eleganţei. Însă o ochire asupra amicului său îi fu de ajuns ca să renunţe la această măgulitoare apreciere.

— Uite la el, ce şic este! zise Maria. Nu mă satur, de două ore, privindu-l. Arta vestimentaţiei n-are secrete pentru el.

— Sunt cu totul de părerea ta, zise John Morlay.

Julian primi complimentele cu multă demnitate. Când rămaseră singuri, Julian îşi încunoştinţă prietenul că, în timpul şederii sale la Ascot, ajunsese la o înţelegere cu Maria.

— Altfel zis, v-aţi logodit? întrebă John.

— Nu tocmai, făcu Julian. Prin „înţelegere” vreau să zic că avem aceeaşi atitudine în privinţa principalelor probleme ale vieţii.

— Hmmm! făcu John.

Şi aducându-şi aminte de aventura sa din noaptea de sâmbătă:

— Doamna Carawood a plecat la oraş?

— Nu. Odată numai s-a dus să-şi vadă nişte prieteni care locuiesc pe undeva prin apropiere.

Apoi, reveni la subiectul care-l preocupa.

— Te asigur că situaţia este foarte serioasă, pentru Maria, se înţelege. Ştii că biata fată habar n-are dacă are bani şi unde sunt ei plasaţi? Chiar îşi închipuie că e săracă şi că trăieşte din mila fostei ei dădace.

— Şi dacă ar fi aşa? făcu John. De ce te preocupă atât de mult averea ei? Eşti destul de bogat pentru amândoi.

Julian tresări.

— Bogat, eu? Nu posed nimic. Cei care-mi atribuie avere se-nşeală amarnic.

Vocea îi tremura. S-ar fi zis că vedea o insultă în orice aluzie la averea lui.

— Să mă ia naiba dacă te înţeleg! zise John. În sfârşit, puţin îmi pasă dacă eşti Cresus sau Iov. În ce constă deci această faimoasă „înţelegere” între tine şi Maria?

— N-are rost să fii ironic, John. Avem multe puncte comune… afinităţi.

John izbucni într-un râs zgomotos.

— Ce e de râs în ceea ce ţi-am spus?

— În ceea ce mi-ai spus, nimic, dar în conduita ta, mult. Dacă te-ai decis să te însori cu Maria, de ce nu te duci la

doamna Carawood să-i ceri date exacte, cât de mare e zestrea pupilei sale?

— Nu te-aş fi crezut aşa de trivial, spuse Julian, cu un suspin.

Dacă John îşi făgăduise să-şi petreacă din plin zilele de la Ascot, trebui să-şi ia curând gândul. Desigur, în perioada curselor Ascot oferă un spectacol strălucitor, cu mulţimea sa elegantă, iar emoţiile nu lipsesc în timpul curselor, însă prezenţa lui Julian strica totul. Foarte priceput în materie de turf, se transformase în mentorul celor două femei. Era membru al Jockey-Club-ului, în care calitate arbora o brasardă ce-i permitea să pătrundă în incinta regală, în partea rezervată cântăririi cailor. Iar Julian înfăptui minunea de a procura o brasardă identică pentru Maria, chiar din cea de a doua zi a curselor.

John Morlay nu prea aprecia acest gen de privilegii, iar spectacolul hipodromului, văzut de pe locul său de simplu muritor, nu-i părea mai puţin atrăgător decât contemplat din incinta Jockey-Club-ului. Cu oarecari demersuri, ar fi putut şi el obţine această favoare, dar nu-şi dăduse niciodată osteneala s-o ceară.

John nu-şi făcea iluzii asupra naturii interesului pe care-l arăta Julian, Mariei Fioli. Îl ştia hrăpăreţ şi extrem de sensibil la mirosul banilor.

În seara zilei de joi, Maria îi spuse lui John:

— Julian a plecat la Londra. Mi-a lăsat darul său, însă n-am să deschid cutia până mâine, data prezumtivă a aniversării mele.

— Ah! zise John. Inelul cu imitaţie de smarald!

— Eşti răutăcios când îţi baţi joc de Julian. Sunt convinsă că tot ce alege el e foarte frumos. Are un gust desăvârşit. Sărmana Nanny! O necăjesc, acceptând acest cadou. Ar fi fericită dacă, printr-o minune, cutiuţa ar dispărea. Totuşi, Julian e atât de gentil, încât n-aş vrea să-l fac să sufere.

— Ţii mult la el, nu-i aşa, Maria?

— Oh! E un băiat fermecător. Mă amuz grozav în compania lui şi ar fi cu siguranţă un soţ ideal. Uite, inelul ăsta, de exemplu, îl remarcasem într-o vitrină din Bond Street, iar el s-a grăbit să mi-l ofere. A-propos, prăvălia aceea a suferit pe urmă o spargere. Poate că ştii ce au luat hoţii cu ei?

— Foarte precis, răspunse John. Un safir de formă alungită înconjurat de patru diamante, în valoare de patru mii de lire. Un detectiv trebuie să ştie o groază de lucruri.

— E o profesiune pasionantă, nu-i aşa? întrebă Maria.

— Da de unde! făcu John, râzând. Cel puţin munca mea este cea mai plicticoasă din câte se pot imagina. Vreau să-ţi prezint însă un detectiv adevărat, inspectorul Pickles, mai cunoscut sub numele de „Boabă de mazăre”. Este stâlpul cel mai solid al Scotland Yard-ului, dacă-i dăm crezare…

Capitolul XI.

Doamna Carawood păru uşurată după plecarea lui Julian şi manifestă, în cursul cinei, o veselie neobişnuită. În ziua aceea se hazardase să parieze pe un cal şi câştigase.

— Am fost bine sfătuită, mărturisi ea, râzând.

— De către cine? întrebă Maria, mirată.

— De Fenner. A venit astăzi. Se pricepe la cai.

— Omul acela cu cravata roşie şi cu aspect fioros?

— Da. E un anarhist şi împarte lumea în două categorii: în exploatatori şi exploataţi.

Era aproape ora ţinu când John stinse lumina în camera lui. În atmosferă era zăpuşeală. În timpul serii se strânseseră nori, ploaia răpăise în câteva rânduri. În urechi îi ajunse ecoul unui tunet îndepărtat. John avea somnul uşor şi furtuna ameninţătoare îl ţinu treaz. Din timp în timp, câte un fulger arunca o dâră de lumină crudă. John se ridică, trase perdelele şi privi afară. Ploua torenţial. O panglică de foc străbătu cerul şi numaidecât un tunet puternic zgudui casa. Instinctiv, John se dădu înapoi. Trebuie că trăsnetul căzuse foarte aproape, căci fulgerul şi bubuitul tunetului se produseseră aproape instantaneu.

John îşi privi ceasul. Erau orele două şi un sfert şi n-avea încă nici un chef de dormit. În ciuda ferestrei deschise, aerul din odaie rămânea stătut. Se duse să deschidă uşa, ca să facă curent, dar chiar în clipa aceea un ţipăt sfâşie tăcerea. Acest ţipăt – de spaimă – venea din camera Mariei.

John şovăi. Ce trebuia să facă? Pe semne că fata se trezise din cauza furtunii şi se speriase. În picioare, la capătul coridorului, nu ştia ce hotărâre să ia, când uşa de la odaia Mariei se deschise de perete.

— John! Nanny!… Cine este?

— Eu sunt, zise John, care se apropia, după ce îmbrăcase un halat. Ce se întâmplă? Te-ai speriat de tunete?

— Mi-e frică, zise fata tremurând, dar nu de furtună.

Sosi şi doamna Carawood.

— Ce ai, scumpa mea?

— Cineva a intrat în odaia mea… Un bărbat: a intrat prin balcon, fereastra era deschisă. Am strigat: „Cine e acolo?” şi el a dispărut.

— N-a luat nimic? întrebă John.

Tânăra tocmai aprinsese lumina şi se vedea că era palidă ca ceara.

— Nu ştiu, zise ea, străduindu-se să zâmbească. Dar chiar dacă a plecat cu mâinile goale, vizitatorul meu mi-a furat somnul… şi încrederea în detectivi.

În acest timp, John intrase în odaie şi o inspecta cu atenţie. Maria îi imită exemplul. Deodată, scoase un strigăt.

— Inelul! Nu-mi mai găsesc inelul!

Privi sub măsuţa de toaletă, dar micuţa cutie roşie care conţinea darul lui Julian dispăruse de-a binelea.

— Unde-o puseseşi? întrebă John.

— Aici, spuse ea, arătând un colţ al mesei.

— Eşti sigură, draga mea? întrebă doamna Carawood.

— Absolut, iar cutioara era încă aici acum o oră şi jumătate.

— Cum? se miră bătrâna doamnă. Te-ai dus la culcare la ora unsprezece?

— Da, dar n-am avut somn…

Vizita spărgătorului o răvăşise şi-şi stăpânea cu greu nervii.

— Ai fi în stare să-l recunoşti pe hoţ? o întrebă John.

Tânăra făcu semn din cap că nu.

John trecu pe balcon. O scară fusese pusă, rezemată de balustradă. Doamna Carawood, care-l urmase pe detectiv, o împinse cât colo şi scara căzu.

— Au trebuit să studieze locurile în amănunţime, zise ea. Scara asta se află de obicei în spatele barăcii grădinarului. Ca s-o găsească, trebuia ca hoţul să cunoască bine obiceiurile casei.

Bătrâna doamnă era şi mai impresionată decât pupila ei, de această vizită nocturnă.

— Mă întreb ce au venit să caute aici, spuse tânăra fată. În chip rezonabil, nu puteau spera să găsească bijuterii de preţ în această casă.

— Să nu ne mai gândim la toate astea, făcu doamna Carawood. Cred că furtuna s-a terminat. Mă duc să fac nişte cafele. Cu siguranţă, Julian nu va fi mulţumit când va afla povestea inelului său. Cu toate că, la drept vorbind, nu pare să fi fost un inel de prea mare valoare.

— Trebuie să-l regăsesc, spuse Maria, cu încăpăţânare. Trebuie!

— Mă întreb ce ai de gând să faci, ca să-l determini pe spărgător să-ţi înapoieze bunul.

— Trebuie să găsesc un mijloc… spuse ea, visătoare. Ştii la ce mă gândesc? Am impresia că desfăcând cutioara şi văzând inscripţia de pe inel, spărgătorul se va înduioşa şi mi-l va înapoia. Perfect! Chiar, nici nu m-aş mânia prea tare dacă l-aş regăsi anume pe mescioara asta, mâine, la întoarcerea de la curse, sau, mai curând, astăzi…

Se crăpa de ziuă când fiecare se întoarse în camera lui, ca să încerce să doarmă puţin. John reuşi de minune şi poate că şi-ar fi răscumpărat somnul pierdut şi-ar fi dormit până

târziu, dacă nu l-ar fi trezit un zgomot de pietricele aruncate în geam. Se ridică şi alergă la fereastră.

— De zece minute încerc să te scol din pat, îi strigă Maria. Ţii într-adevăr cam prea mult la odihnă, pentru un detectiv. Coboară numaidecât.

Zece minute mai târziu o regăsi în grădină. Dimineaţa era luminoasă, aerul pur şi văzduhul transparent. Ziua se anunţa splendidă.

— Să dăm o raită până în livadă, propuse Maria. Ceea ce numea ea livadă era un colţ de grădină în care meri, peri şi pruni creşteau unii într-alţii.

— Grădinarul spune că această parte a proprietăţii aparţine exclusiv viespilor.

Îl luă de braţ pe John şi-l duse printre pruni.

— Am să-ţi cer o mare favoare, John, zise ea după o lungă tăcere.

— Ţi-am şi acordat-o, răspunse tânărul.

— Uită tot ce-am spus, noaptea trecută, în legătură cu inelul. A fost stupid din partea mea să-mi închipui că are să-mi fie înapoiat. Dar, a-propos, ştii că şi castelana din Mirflett, al cărui domeniu se află la trei ceasuri depărtare, şi-a dat seama că i s-a furat colierul de perle, în noaptea trecută? Aşa că spărgătorii nu s-au deranjat în mod special pentru mine.

— Poliţia e la curent? întrebă John.

— Vezi dacă eşti somnoros? De la orele şapte, casa e inundată de inspectori în civil. Am primit chiar vizita prietenului tău „Mazăre”, sau cum îi zici?

— Boabă de mazăre”. I-am dat toate amănuntele şi a aflat de spargerea din Mirflett tocmai când îşi lua note.

— Cine s-a dus să anunţe poliţia?

Maria păru să şovăie un moment:

— Nu ştiu… Cred că doamna Carawood. Da, cu siguranţă că ea. Nu s-a mai culcat în timpul nopţii şi coborâse pe la cinci dimineaţa. Fără îndoială că l-a pus la curent pe vreun poliţist local care la rândul lui, a telefonat la Scotland Yard.

Reflectă o clipă, apoi adăugă, cu seriozitate:

— Nu le-am mărturisit ipoteza mea… ştii, că spărgătorul o să-mi aducă inelul înapoi. Promite-mi să nu spui nimic despre asta, nimănui.

— Sigur că n-am să spun, spuse John râzând. De altfel, n-a fost o glumă, din partea ta? Sau îi crezi pe spărgători aşa de sentimentali, încât să se înduioşeze cu atâta uşurinţă?

— Sigur că nu, spuse tânăra fată, pe gânduri. I-am telefonat de îndată lui Julian ca să-i anunţ accidentul. Ei bine, n-a părut s-o ia în tragic.

— Dar lui, i-ai împărtăşit presupunerea ta naivă?

Maria dădu din cap afirmativ.

— Eşti o fată nostimă, Maria, zise John.

— Poate, răspunse ea, cu privirile pierdute în depărtare.

John Morlay avu dintr-odată impresia că o vede pe fată pentru prima oară în viaţa lui, într-atât îi apărea într-o lumină nouă.

— Am să-ţi mai cer încă o favoare, reluă Maria. N-ai vrea s-o convingi pe doamna Carawood să nu mai pretindă servitorilor noştri să-mi zică „domnişoara contesă”? Ştiu că au primit ordinul formal să nu uite niciodată titlul meu. E insuportabil.

John Morlay îi puse atunci o întrebare neaşteptată:

— Spune-mi sincer dacă-l iubeşti pe Julian Lester?

— Nu, nu-l iubesc, dar mă amuză… mă simt bine în compania lui! Aş putea spune chiar că-l iubesc, aşa cum iubesc câinii, florile, tablourile frumoase.

— Dar pe mine? M-ai iubi tot ca pe câini?

— Nu.

— Şi ce crezi despre căsătoriile în care bărbatul e cu mult mai în vârstă decât femeia?

— Asta depinde, spuse Maria râzând. Te consideri, din întâmplare, bătrân? Ce cochetărie!… Dacă am merge să luăm masa? Mor de foame.

John ar fi preferat să continue conversaţia, însă apetitul tinerei fete era un argument fără replică.

După prânz, John începu să-l caute pe „Boabă de mazăre” şi-l descoperi, într-adevăr, la cantina postului de poliţie din Ascot. Acesta este aproape pustiu timp de trei sute şaizeci şi una de zile pe an, dar în timpul celorlalte patru zile dă pe dinafară de poliţişti veniţi din capitală pentru a menţine ordinea în perioada curselor. Sub-inspectorul Pickles se pregătea tocmai să deguste o cană de bere, acompaniată de un sandvici cu brânză.

„Boabă de mazăre” nu fu în măsură să-şi informeze prietenul cu altceva decât ştia mai dinainte. Două spargeri avuseseră loc în cursul nopţii, obiectele furate fuseseră un colier de perle, pe de o parte, pe de alta, inelul Mariei.

— N-ajung să pricep de ce au atacat vila contesei de Fioli. Cât mă priveşte, cred că a fost o confuzie.

— Crezi că cele două lovituri sunt opera aceleiaşi bande?

— Este evident, declară „Boabă de mazăre”. Am găsit urme identice în grădină, solul era înmuiat de ploaie şi fiecare pas s-a marcat. Urma e, dealtfel, mică, aproape ca a unui picior de femeie. Între altele, spărgătorul a lucrat cu mănuşi de bumbac. Am găsit una la piciorul scării. În fine, am putut stabili că circulă cu automobilul, pentru că drumul are urmele cauciucurilor şi pentru că martorul afirmă că a văzut o maşină cu farurile aprinse noaptea trecută, la colţul şoselei principale. Din nenorocire, imbecilul nu s-a deranjat să noteze numărul. De altfel, cum e fără îndoială vorba de o maşină furată, detaliul acesta nu ne-ar fi dus prea departe. Şi-i aruncă lui John o privire plină de maliţie:

— Cum se simte doamna Carawood, în dimineaţa asta?

— N-am văzut-o, răspunse John. Se pare că a petrecut o noapte albă!

— Hâmmm! Nu ţi-a vorbit din întâmplare de raidul ei de la Rotherhithe? întrebă „Boabă de mazăre”. Poate că n-ai întrebat-o.

— Hotărât lucru, această sărmană femeie n-are darul de a-ţi plăcea, constată John.

— În chestia ăsta te înşeli, scumpul meu. Doamna Carawood îmi inspiră admiraţie.

— În calitate de criminală? întrebă John, însă inspectorul Pickles nu răspunse, de teamă, neîndoios, să nu se compromită printr-o declaraţie prea categorică.

Un lucru era sigur. „Boaba de mazăre” avea o idee în cap şi, într-un rând sau două, fusese chiar pe punctul de a-şi trăda secretul. Nevoia sa de a i se admira inegalabilele daruri în materie de deducţie era într-un veşnic conflict cu prudenţa lui. În orice caz, îl costa că trebuia să păstreze pentru sine „marea” lui idee.

Puţin numeroasa societate din Little Lodge luă prânzul într-un restaurant al hipodromului, apoi asistă la curse. John n-avea deci ocazia de a reînnoda conversaţia de dimineaţă. Întorcându-se în vilă, John o văzu pe Maria luând un pacheţel pus pe masa din hol.

— Când a sosit? o întrebă pe cameristă.

— Cu curierul de la orele două.

Maria desfăcu pachetul şi scoase din el o cutioară din piele. O deschise. Cutioara conţinea un inel împodobit cu un matostat roşiatic, frumos lucrat. John îl contemplă, uluit.

— Ei bine, nu-ţi spusesem eu? exclamă tânăra fată cu un aer triumfător.

— E chiar inelul tău? întrebă John, neîncrezător.

Ea dădu afirmativ din cap.

Doamna Carawood nu-şi credea ochilor.

— Ah! scumpo! făcu ea, e un adevărat miracol.

În afară de inel, în cutioară se mai afla o mică foaie de hârtie purtând, cu un scris mic lipsit de îndemânare, inscripţia următoare: „Scumpă domnişoară, dezolat de a vă fi lipsit de darul dumneavoastră”.

— Ei bine, nu-ţi pui inelul? întrebă doamna Carawood, văzând-o pe pupila ei cum îl punea înapoi în cutiuţă.

— Nu, Nanny, răspunse calm tânăra fată. Nu merge la rochia mea… şi cred că n-am să port niciodată vreo rochie care să se potrivească cu inelul acesta.

John luă cutioara şi examină cu atenţie bijuteria. O preţui în jurul a douăzeci şi cinci de lire. Era reproducerea unui inel veneţian, cizelat cu grijă şi-n ansamblu de bun gust.

Maria începu să râdă, un râs nervos şi sacadat, care-i dădu de gândit omului curios care era John Morlay, detectivul.

Capitolul XII.

John Morlay se întoarse în seara aceea la Londra cu senzaţia agasare ce-i stăpâneşte pe cei veniţi de departe să examineze un tablou şi care n-au putut decât să-l întrezărească.

În zilele următoare fu foarte prins. Vizitele la Ascot îl obligaseră să-şi amâne lucrările curente şi acestea se acumulaseră. În dimineaţa de luni, studia la birou un dosar, când valetul o anunţă pe doamna Carawood. John o primi ca pe o veche prietenă, îi oferi fotoliul cel mai confortabil, gata să asculte ultimele noutăţi asupra curselor din Ascot.

Vârstnica doamnă, cât o privea, nu părea să se simtă în largul ei. Mâinile obosite, pe care le aşezase pe birou, se mişcau fără încetare. În sfârşit, se ridică, se duse la fereastră şi privi o clipă mulţimea de trecători, cu un aer nehotărât.

John o mai văzuse pradă îndoielii şi înţelese că treaba cu care venise era de natură delicată.

— Aş vrea să vă vorbesc despre Maria… rupse ea tăcerea. Viitorul ei îmi dă griji…

— Din cauza spargerii? întrebă John.

Ea scutură energic din cap.

— Oh! Un accident ca ăsta se poate întâmpla oricui. Domnule Morlay, sunteţi un om foarte ocupat, nu-i aşa?

— Cam aşa, răspunse John, arătând maldărul de scrisori de pe biroul lui.

— Dumneavoastră… cum să spun?… nu vă puteţi consacra tot timpul Mariei?

Trebui să facă un efort real ca să nu se declare gata să-şi abandoneze toate treburile numai ca să nu se îndepărteze cu un deget de tânăra fată.

— Vedeţi, reluă doamna Carawood, în genere n-am încredere în bărbaţi, însă fac o excepţie pentru dumneavoastră. Am impresia că Maria vă este foarte simpatică.

Ea îl scrută din priviri, ca pentru a-i ghici răspunsul.

— Da, mărturisi John. Domnişoara Fioli mi-este extrem de simpatică.

Doamna Carawood şovăi o bucată de vreme, înainte de a-i pune o a doua întrebare:

— Sunteţi… îndrăgostit de ea? Sau cel puţin credeţi că o iubiţi?

John îşi privi interlocutoarea drept în ochi.

— O iubesc pe Maria. Şi sunt destul de matur ca să-mi cunosc bine sentimentele.

Doamna Carawood respiră adânc.

— Şi ea vă iubeşte, de asemenea… Sau cel puţin îi sunteţi mai mult decât simpatic. Cât despre mine, n-aş vedea vreun inconvenient, dimpotrivă… Dar sunt atâtea lucruri de luat în consideraţie. Mă credeţi dacă v-aş spune că n-am dormit noaptea asta, atâta sunt de preocupată în privinţa ei. Ce aţi spune, de exemplu, dacă Maria n-ar avea zestre?

— Nimica, fireşte. Lucrul e lipsit de importanţă.

— Dar titlul ei? Ţineţi mult la el?

În vocea ei răsuna parcă o sfidare.

— Scumpă doamnă Carawood, spuse John, nu vă este necunoscut că Londra colcăie de la o vreme de ducese şi prinţese şi vă voi spune pe şleau că în chestiunea aceasta sunt mai degrabă blazat. Sunt foarte mulţumit pentru că Maria poate auzi spunându-i-se „contesă”, însă mie asta nu-mi spune nimic.

Doamna Carawood scoase un suspin de uşurare.

— Vă cred, spuse ea.

Totuşi, era evident că indiferenţa lui John la adresa titlurilor nobiliare o vexase niţel.

— Sunteţi un gentleman, frecventaţi înalta societate şi concepţiile d-voastră diferă cu siguranţă de ale mele, zise

ea. Eu nu sunt prea mondenă, nici în privinţa titlurilor, nici în altele. Astfel, Maria ignoră, fireşte, totul în legătură cu demersul meu. Totuşi, dacă ea… ar accepta, ei bine… n-aş vedea vreun inconvenient…

John îşi dădea seama cât o costase să facă ea primul pas şi-şi spuse că trebuie să o fi împins un motiv foarte serios. Există un raport între acest demers şi spargere? Cu câteva zile mai înainte doamna Carawood afirmase că Maria e prea tânără ca să se mărite şi iată că acuma îi alegea ea însăşi un soţ.

În ciuda obişnuitei siguranţe care-l caracteriza, John se simţea tulburat, iar vocea îi tremura uşor când spuse:

— Dacă Maria ar accepta să se mărite cu mine, aş fi într-adevăr fericit. Chestiunea banilor nu trebuie să ne neliniştească. Am destui.

— O ştiu, domnule Morlay, spuse dintr-o suflare doamna Carawood. Am luat informaţii în privinţa dumneavoastră. Cunosc situaţia familiei d-voastră şi aş putea chiar să vă spun cu precizie la cât vi se urcă averea personală. Există, la Londra, agenţi care se însărcinează cu plăcere cu asemenea anchete, asta n-o aflaţi de la mine. Şi de îndată ce am luat hotărârea ca Maria să se mărite… foarte curând…

— Foarte curând? repetă John.

— Oh! Nu chiar într-o săptămână, zise doamna Carawood. Dar, în fine, odată ce te-ai decis la ceva… A-propos, îl cunoaşteţi pe inspectorul Pickles? Este un detectiv, unul adevărat. Ştiţi ce înţeleg prin aceasta, adăugă ea, dându-şi seama că în ceea ce spunea s-ar fi putut vedea o aluzie răuvoitoare la John. În sfârşit, este un membru al Scotland Yard-ului.

— Mi-e foarte cunoscut, într-adevăr, zise John.

— Ei bine, am aflat că a venit în mai multe rânduri în magazinul meu, ca să-mi interogheze salariaţii. Aveţi idee despre ce este vorba?

— Nu vă neliniştiţi pe tema aceasta, doamnă Carawood. Poliţiştii sunt întotdeauna teribil de curioşi. Este o deformaţi profesională. Cred că vroia numai să cunoască scopul călătoriilor dumneavoastră la Anvers…

În acel moment, auzi un uşor strigăt şi-şi îndreptă privirile către doamna Carawood. Ea stătea în faţa ferestrei, vânătă la obraz şi cu respiraţia tăiată. John crezu o clipă că are să leşine. Dintr-un salt fu lângă ea.

— Ce? Ce aţi spus? făcu vârstnica doamnă, sforţându-se să-şi revină. De ce mă duceam la Anvers? Uite, ca să cumpăr rochii. Este uşor de dovedit. Îi ţin la dispoziţie corespondenţa mea.

— Nu vă simţiţi bine? întrebă John.

— Oh! Nu e nimica. Aşa mi se întâmplă din când în când. Şi se lăsă să cadă într-un fotoliu, tremurând toată. John trecu într-un mic cabinet, legat cu biroul său, umplu un pahar cu apă şi i-l aduse. Ea bău cu poftă şi-i surise recunoscătoare.

— Oh! Scuzaţi-mă. Nu e nimic, într-adevăr. Pot să mai rămân aici încă vreo câteva minute… până-mi revin complet? Mai există o altă ieşire din birou… o uşă prin spate?

— Da, făcu John, cu adevărat surprins.

— Aş vrea să vă mai cer ceva. Vreţi să trimiteţi pe unul din funcţionarii dumneavoastră să caute un taxi? Vreau să mă duc acasă şi prefer să nu ies pe uşa principală. Dacă m-aş simţi rău, s-ar strânge numaidecât lume… şi am oroare de asta. Prefer să nu mă vadă nimeni ieşind.

— N-ar fi mai bine să chem un doctor? propuse John.

— Nu, nu, mai cu seamă fără doctor, protestă doamna Carawood. Un taxi, asta-i tot ce-mi trebuie.

John trimise una din dactilografele lui să caute o maşină şi-i dădu dispoziţii s-o însoţească pe vizitatoare. Când reveni din biroul învecinat, o văzu pe doamna Carawood, în picioare, în faţa ferestrei deschise, căutând ceva cu privirea, în stradă. Tenul ei mat îşi reluase culorile, privirile i se luminaseră.

— Sunt consternată că v-am pricinuit tot necazul ăsta, zise ea. Ştiţi, femeile care se apropie de cincizeci de ani sunt rareori la adăpost de aceste stări de rău, trecătoare. Când veţi veni s-o vedeţi pe Maria?

— Mâine, poate? propuse John.

— Mâine vine la Londra, răspunse doamna Carawood. Veţi putea ieşi, ca să luaţi ceaiul împreună. Nu mi-a făcut niciodată confidenţe în ceea ce vă priveşte, dar sunt sigură că are multă afecţiune pentru dumneavoastră. Cu toate că e încă foarte tânără, înţelege bine viaţa, este chiar foarte inteligentă. Să nu vă imaginaţi că vreau să fac reclamă, cum se spune, contesa nici n-ar avea nevoie. Evident, adăugă ea după ce reflectă puţin, când veţi fi căsătoriţi, vă va purta numele. Pe de o parte, asta mă necăjeşte, pe de altă parte, e poate mai bine aşa.

— Aveţi probleme din cauza titlului, nu-i aşa? întrebă John, surâzând. Ei bine, pot să vă liniştesc. Maria nu va întârzia, cu siguranţă, să devină lady Morlay.

Îi explică precum că avea un bătrân unchi celibatar care-i va transmite, la moarte, titlul de baronet. Ancheta efectuată la cererea doamnei Carawood nu-i revelase acest detaliu, ce o umplu, în mod vizibil, de mulţumire. Nu-şi ascunse încântarea şi-l asaltă pe John cu un noian de întrebări privind apropiata lui înnobilare.

Conversaţia le fu întreruptă de sosirea dactilografei care anunţă că taxiul aştepta. Doamna Carawood îşi luă rămas bun de la John, iar acesta se aşeză la fereastră, ca s-o vadă plecând. Apoi se întoarse la biroul lui, dar nu-i ardea să lucreze, mintea îi rătăcea în altă parte şi nu fu capabil în ziua aceea să se gândească decât la fericirea lui viitoare.

Capitolul XIII.

John Morlay hotărî să prânzească devreme şi coborî cam la un sfert de oră după plecarea doamnei Carawood.

În Hanover-Square, nu-l observă de la început pe individul ce se oprise la câţiva paşi de casa în care se afla biroul lui.

Avu totuşi impresia că cineva îl observa şi se întoarse. De data aceasta, îl recunoscu.

— Bună ziua, amice, îl interpelă el. Deci nu mai cauţi de lucru la Ascot.

Recidivistul părea că n-o duce bine. Era palid, cu faţa suptă şi o barbă de mai multe zile îi accentua mina răvăşită.

— În sfârşit, ce vreţi cu mine? mormăi el. Am dreptul să mă duc unde-mi place. Suntem într-o ţară liberă, presupun? Dar dacă vreţi să mă duceţi la un post de poliţie ca să mă percheziţionaţi, atunci nu vă jenaţi!

Era ceva sfidător în vocea lui, dar John ghici, de asemenea şi teamă.

— Nu spune prostii, zise John. N-am intenţia să te duc la post.

Omul arătă către casă.

— Locuiţi aici? întrebă el.

— Nu, dacă te interesează. Nu locuiesc în casa aceasta, dar aici lucrez. Este un imobil de birouri şi aceasta este firma mea.

Recidivistul o citi dintr-o privire, văzu cuvântul „detectiv”, îşi fixă interlocutorul cu neîncredere, apoi aruncă o privire fugitivă în jur.

— Spuneţi-mi, atunci. N-aţi văzut, din întâmplare, ieşind din acest imobil o doamnă… între două vârste, ceva mai tânără ca mine. Cu tenul foarte mat… ţinută elegantă.

— Excelente semnalmente, observă John. De ce mă întrebi asta? Este vorba despre o doamnă pe care o cunoşti?

— Nu ştiu… La drept vorbind, este posibil să mă înşel! în orice caz, dacă nu e persoana la care mă gândesc, îi seamănă ca o soră geamănă. Am văzut-o, adineauri, la o fereastră.

Şi arătă cu degetul fereastra biroului lui John, ce rămăsese deschisă.

— Şi ea m-a văzut şi s-a retras brusc, adăugă omul.

Acesta era, prin urmare, motivul spaimei doamnei Carawood. N-o tulburase aluzia la voiajele ei la Anvers. Pur

şi simplu îl văzuse pe omul acela.

— Dacă într-adevăr la acea fereastră ai zărit persoana care te interesează, îţi pot satisface curiozitatea. Vizitatoarea mea era ducesa de Crelbourne.

— O ducesă?… drace! E, într-adevăr, o doamnă cu pielea foarte mată şi cu părăria neagră?

John dădu din cap.

— Da, o cunosc de multă vreme.

Omul se scărpină în bărbie.

— În cazul ăsta, îmi pierd timpul degeaba. E totuşi bizar, o atât de mare asemănare… totuşi n-are nici o soră. Şi chiar dacă ar avea, n-ar fi ducesă…

Dădu din umeri şi se îndepărtă, cu pas târşâit, fără să-i mai acorde vreo importanţă informatorului său.

De la ieşirea din închisoare, era dezorientat. În câţiva ani, multe lucruri se schimbaseră în lumea crimei. Se născuse o nouă ştiinţă a spargerilor. Totul, până şi jargonul lumii interlope, era nou pentru el. Acum, se opera de preferinţă sub aparenţele unui dansator monden, ceea ce te ajuta să culegi informaţii preţioase, dar cerea, totodată, o pregătire pe care Smith nu o avea. Puţinul antrenament acrobatic pe care-l dobândise cândva şi care este atât de folositor în această meserie, nu rezistase nici el lungilor ani de puşcărie. Mai mult, medicul închisorii îl avertizase că inima i-ar putea ceda sub efectul unui prea mare efort fizic. Ţinea chiar, în buzunar, o mică sticluţă pe care conta mult, în caz de nevoie, dar de care n-avusese încă nevoie să se folosească.

Îl mâna o ură sălbatică fată de toţi oamenii, dar mai ales fată de femei. Iar dintre toate femeile, aceea pe care o ura cel mai mult era persoana pe care o recunoscuse în această ducesă…

John îşi luă prânzul în ziua aceea fără să acorde mare atenţie la ceea ce i se servea. Se întreba dacă n-ar face mai bine să se ducă în Penton Street, ca să aibă o nouă conversaţie cu doamna Carawood. De ce-i cauzase o atât de

vie emoţie apariţia acelui vagabond? John simţea că nu-şi va dobândi liniştea înainte de a fi lămurit acest punct.

Măcar dacă ar fi putut sta de vorbă cu inspectorul Pickles, în legătură cu toate bănuielile sale! Însă acesta era un om primejdios. Nimic nu era sfânt în ochii lui, nici prietenia, nici promisiunile de discreţie şi ar fi fost pe deplin capabil să calce jurământul cel mai solemn, numai să găsească ocazia de a-şi pune în valoare geniul poliţist.

Tocmai termina masa, când apăru Julian. Era membru al aceluiaşi club, însă nu-l frecventa deloc, fiindcă era prea burghez, după gustul lui. Totuşi, în ziua aceea catadicsi să onoreze cu prezenţa lui acel foc banal, ceea ce-i permise să schimbe câteva impresii cu apărătorul Mariei.

— Sărmana micuţă! Trebuie că a tras o spaimă! Un spărgător în camera ei! Pe urmă, înapoierea inelului furat? Extraordinar! Care este ipoteza ta, John? Un detectiv trebuie să aibă o ipoteză pentru fiecare crimă.

— Îţi reamintesc că acest gen de afaceri nu intră în specialitatea mea, îi spuse John cu răceală. Şi chiar dacă aş avea o ipoteză, n-aş avea timpul să ţi-o spun pentru că plec.

Însă tonul puţin afabil al lui John nu izbuti să-l întoarne pe Julian care, zglobiu şi senin ca întotdeauna, începu să-i vorbească de proiectele sale şi-l informă pe John că se ducea chiar în acea zi la Wolverhampton, ca să se documenteze pentru cartea lui.

— Ca să vezi! exclamă John. În această capitală a articolelor de fierărie şi a produselor chimice speri să găseşti detalii interesante pentru istoria donjoanelor?

Domnul Lester neglijă întrebarea şi readuse vorba despre Maria. Era curios să afle ce impresie făcuse cadoul său asupra tinerei fete.

— A adâncit-o într-o încântare nemărginită, pe ea şi pe întreaga societate din Ascot, zise John. Niciodată, de la facerea lumii, un gablonţ n-a obţinut un succes asemănător.

— N-ai dreptate să mă ironizezi. Un cadou nu valorează prin preţul lui, ci prin intenţia celui care-l oferă.

— Iar a ta se cifrează la milioane, nu-i aşa?

Sentimentul său de superioritate îl făcea pe Julian invulnerabil. Ascultă fără să crâcnească ironiile lui John. De altfel, în ziua aceea era deosebit de mulţumit de sine, ceea ce-l umplea de indulgenţă faţă de alţii. Cumpărase de câtva timp un pachet de acţiuni a căror valoare crescuse între timp cu 50%.

Julian Lester purta într-un buzunar al vestei un minuscul carnet în care-şi nota zilnic situaţia contului său în bancă. Pe coperta aurită a acestui registru de conturi secret erau gravate cele patru cuvinte care rezumau programul lui Julian: „cinci sute mii lire”.

Această sumă era scopul existenţei lui, piscul tuturor ambiţiilor sale. Cifra aceasta îi regla viaţa, îi inspira toate gesturile, îi justifica toate strădaniile. Fireşte, pe moment, micul carneţel arăta că proprietarul său se îndepărta niţel de scopul suprem, dar, în linii generale, cifrele înscrise în fiecare zi formau o curbă ascendentă. În momentul marelui crah din Wall Street, dăduse cumplit înapoi, dar, de atunci, lacuna fusese acoperită.

Julian se avântase în cursa sa pentru jumătate de milion plecând de la zero. Îşi făgăduise să se retragă din afaceri de îndată ce ar fi atins suma pe care şi-o fixase ca scop. Ziua aceea era mai apropiată decât crezuse, deoarece bogatele moştenitoare şi tinerele văduve bogate nu erau, la urma urmei, chiar aşa de puţine. Evident, abandonase visul copilăresc de a salva viaţa fiicei unui milionar în împrejurări romanţioase, dar intrarea uneia în viaţa sa nu era mai puţin legată strâns de consideraţii financiare, din punctul lui de vedere.

Numele Mariei Fioli continua să fie întovărăşit, în pronosticurile lui, de un mare semn de întrebare şi-şi dădea seama că nu va putea conta pe zestrea ei cu toată certitudinea.

Nimeni nu se putea măguli că-l cunoaşte îndeaproape pe Julian Lester. Astfel, chiar cei mai apropiaţi din anturajul lui

ignorau că poseda în apropierea Florenţei o vilă, destinată să devină locul retragerii sale. Julian luase în mai multe rânduri în consideraţie eşecul planurilor lui şi într-un fel se asigurase împotriva unei asemenea catastrofe. Era o asigurare destul de costisitoare de altfel, care cuprindea cumpărarea unei mici case şi o anume spoială de studii, acest din urmă punct fiind cu atât mai mult spre cinstea lui Julian, cu cât n-avea nici o înclinare către acest gen de muncă intelectuală. Însă Julian era extrem de exigent cu sine însuşi şi nu tolera nici o slăbiciune. Una peste alta, era cu siguranţă una din personalităţile cele mai puternice ale veacului său.

Se duse la Wolverhampton înarmat cu un bloc-notes şi cu un aparat fotografic. Julian îşi făcea şi-şi developa singur fotografiile ce-i slujeau la documentare. Ar fi putut îmbogăţi literatura cu o voluminoasă lucrare asupra „Artei lăcătuşeriei”, dar acest studiu nu avea să fie niciodată scris. Cel puţin, Julian cunoştea temeinic acest subiect. Lăcătuşeria, sub toate aspectele sale, n-avea secrete pentru el. Se lăuda câteodată, aparte, de a fi în stare să descuie uşa oricărei bănci, în ciuda numeroaselor dispozitive pe care le-a inventat mecanica modernă, spre a complica treaba spărgătorilor.

Julian n-avea nimic dintr-un atlet; totuşi, agil ca o maimuţă, putea la nevoie să se caţere pe faţada unei case, tot aşa de uşor cum merg unii pe pământ. Mai avea însă şi alte specialităţii, poseda, astfel, arta de a modifica aspectul unei pietre preţioase şi de a evalua, dintr-o singură privire, calibrul şi puritatea perlelor colierului vecinei sale de masă. Ştia, de asemenea, că fiecare perlă posedă, într-un fel, propria ei personalitate şi că, fie şi separată din colier, fiecare dintre ele poate fi cu uşurinţă identificată de către un expert. De aceea, nu se atingea niciodată de perle, dând preferinţă diamantelor, pe care ştia, de altfel, să le treacă printr-o adevărată metamorfoză, încât zadarnic ar fi

încercat o femeie să-şi recunoască pietrele ce ar fi făcut un scurt sejur pe bancul de lucru al lui Julian.

Caracterul problematic al averii Mariei îi cauzase o vie preocupare lui Julian. Hotărî să limpezească această chestiune, şi cât mai repede. Va proceda în consecinţă, de cum are să developeze cele câteva fotografii pe care urma să le facă la Wolverhampmn.

Julian poseda un apartament situat în Bedford Square. Tatăl său, călător pasionat, adusese din peregrinările lui o mulţime de obiecte ciudate, covoare din Orient, broderii din China, etc, pe care Julian le păstra cu grijă şi care aduceau o notă de lux şi de originalitate casei sale, altfel destul de modestă.

Se făcuse ora unu, când Julian pătrunse sub bolta imobilului său. Sui scara adâncită în penumbră, se opri la cel de-al doilea etaj, scoase o cheie şi deschise uşa. Gesturile-i erau în chip firesc tăcute şi singurul zgomot care se auzi fu acela al uşii scârţâind uşor în balamale.

Totuşi, acest scârţâit fu suficient pentru a pune în gardă un personaj care se afla înăuntru. În timp ce intra în anticameră, Julian văzu o geană de lumină filtrând sub uşa dormitorului său. Dar, în secunda următoare, totul se scufundase în întuneric.

Julian Lester avea multe defecte, dar cu siguranţă nu era lipsit de curaj. Închise încet uşa după el, se îndreptă către studio şi aprinse lumina. Scoase fără grabă un revolver automat din sertarul biroului, se întoarse în anticameră şi aprinse lampa. Uşa dormitorului era deschisă. Cu un gest hotărât învârti butonul, deschise uşa larg, cu mâna pe comutator. Odaia fu inundată de lumină.

— Sus mâinile, prietene!

Acest ordin se adresă unui individ lipit de zid care, sub ameninţarea revolverului, nu îndrăzni să mai facă nici un gest, nici chiar acela de a ridica mâinile.

— Sus mâinile! repetă Julian, sau trag.

— Nu pot… bângui vizitatorul, sunt… sunt bolnav de inimă. Chipul răvăşit, ochii înfundaţi în cap, sprâncenele stufoase îl făceau să pară mai vârstnic decât era. Tresăriri spasmodice îi schimonoseau chipul, în timp ce privea ţintă arma îndreptată spre el.

— Nu mă nenorociţi, şopti el cu o voce răguşită. Lăsaţi-mă să plec. Am ieşit de la Dartmoor… N-are să vă lase inima să mă trimiteţi înapoi numaidecât!… Daţi-mi un pic de răgaz!…

Tonul său rugător îl umplu de dezgust pe Julian, la fel ca şi hainele zdrenţuite şi jegoase, pantalonii rupţi şi aspectul lui hirsut.

— Cum ai intrat aici?

Fereastra deschisă făcea, la drept vorbind, inutilă întrebarea. Totuşi, omul dădu toate explicaţiile. Julian îl ascultă cu dispreţul pe care-l arată profesioniştii faţă de amatorii neîndemânatici.

Rezultă că cei doi bărbaţi sosiseră în acelaşi timp, unul pe fereastră, altul pe uşă. Spărgătorul n-avusese deci timp să se atingă de nimic.

— Mor de foame… mormăi hoţul.

— Cum te cheamă? făcu Julian. Te miră că te întreb, nu?

— Nu, mă numesc Smith.

Julian respinsese repede ideea de a alerta poliţia. Situaţia îşi avea hazul ei şi îl amuza. Era prima dată când „făcea cunoştinţă” cu un spărgător.

Îşi conduse vizitatorul la bucătărie, unde se afla pregătită o cină pentru stăpânul casei. Însă Julian cinase în oraş.

— Aşează-te şi mănâncă, îi spuse el poruncitor.

Capitolul XIV.

Omul şovăi, dar sfârşi prin a se aşeză. Pentru cineva care murea de foame, mâncă mai degrabă moderat, încât versiunea lui părea puţin plauzibilă.

Julian îl privea, neştiind prea bine ce atitudine să adopte faţă de acest vizitator neaşteptat.

— Ai stat multă vreme la răcoare, nu?

— Douăzeci de ani, răspunse celălalt.

— De ce?

Omul îi aruncă o privire bănuitoare de sub sprâncenele sale stufoase.

— Crimă, zise el, în sfârşit, pe un ton aşa de natural, încât pe Julian îl trecu un fior. L-am omorât pe poliţistul care m-a prins în flagrant delict de spargere.

Văzu că relatarea lui făcea o impresie urâtă asupra gazdei, şi se grăbi să adauge:

— L-am ucis fără să vreau. Însă o bandă de mincinoşi au venit să depună mărturie contra mea şi puţin a lipsit să nu fiu spânzurat. Din fericire, cineva a intervenit în favoarea mea. Şi mi s-a comutat pedeapsa în douăzeci de ani de muncă silnică.

De data asta, Julian părea că se hotărâse.

— Termină de mâncat şi şterge-o!

Omul nici nu cerea mai mult şi, fără să mai golească farfuria, sări vioi în picioare. Dintr-o dată scoase un ţipăt de durere. Obrazul livid i se congestionă, deveni roşu, apoi albăstrui, în timp ce buzele i se colorau în violet.

Julian îl privea, niţel speriat. Îl văzu scoţând din buzunar o sticluţă, desfăcându-i dopul cu dinţii, ducând-o la gură şi înghiţind o duşcă. Apoi omul se prăbuşi pe un scaun. Trecu un minut şi chipul său scofâlcit, de ocnaş, îşi reluă culoarea palidă.

— Din cauza inimii, se bâlbâi el. Mă întreb ce aş face fără doctoria asta.

Regăsi dopul, închise sticluţa şi o strecură în buzunarul pantalonului.

— Aş vrea să fac ceva pentru dumneavoastră, domnule, zise el. Sunteţi primul om care m-a tratat cu un pic de omenie, de la ieşirea mea din închisoare.

Era o linguşeală tradiţională la puşcăriaşii eliberaţi, însă Julian, care ignora moravurile armatei crimei, nu rămase insensibil la ea.

— Nu ţine decât de tine să fii tratat omeneşte, zise el.

Spărgătorul dădu din cap, cu un aer neîncrezător:

— Aşa se crede în mod obişnuit, dar nu e adevărat. Nimeni nu vrea să dea o şansă unui fost ocnaş. Totuşi, dacă aş găsi cum să câştig cinstit o pâine…

Îşi continua pledoaria, însă Julian nu-l mai asculta. Îi venise o idee. Acest om putea să-i fie folositor în executarea unui proiect scump inimii lui.

— Unde locuieşti? îl întrebă. Unde te-aş putea găsi?

Spărgătorul îi dădu adresa. Julian o notă pe dosul uneia din cărţile sale de vizită, pe care o strecură pe urmă în buzunar.

— Uite zece şilingi pentru tine. Poate că am să-ţi găsesc de lucru. Vino deci, să mă vezi… sau mai degrabă, nu, voi trimite să te caute.

Îşi întovărăşi vizitatorul nu numai până la uşa apartamentului, ci chiar până la ieşirea din imobil.

Julian era destul de satisfăcut de el însuşi. Tocmai îşi permisese luxul de a se arăta generos faţă de semenul său şi aceasta nu-l costase decât zece şilingi şi o masă. În timpul nopţii, avu totuşi bănuieli, se sculă şi-şi inspectă biroul: nu dispăruse nimic şi se putu răsfăţa fără nici o constrângere cu gândul măgulitor că făcuse o faptă bună.

A doua zi ieşi devreme, însă treburile îl obligară să revină la Bedford Square către ceasurile trei după amiază. Un ins scund, cu trăsături ascuţite, bătea pasul în faţa casei lui. Julian îl salută dintr-o mişcare a capului şi-l invită, dintr-un gest, să-l urmeze în apartamentul său.

— Ei bine, Martin, îi spuse el, când ajunseră în birou, ce noutăţi mi-aduci?

— Uite, domnule, zise celălalt scoţând din buzunar un bloc-notes mititel. Am trecut pe la magazin şi m-am împrietenit cu Herman.

Totuşi, informaţiile pe care i le aduse lui Julian erau foarte slăbuţe. Lui Julian nu-i plăcea să-şi lase interesele la voia norocului şi considera că e mai prudent să aibă soluţii de schimb. Astfel, îl însărcinase cu ancheta pe unul din

concurenţii lui John Morlay, unul din acei oameni care-şi închipuie că posedă darul de a le şti pe toate şi de a fi pretutindeni în acelaşi timp.

— Rămâi în contact cu tânărul, îi recomandă Julian după ce-i ascultă raportul. Trebuie să ştii totul despre doamna Carawood: originea, începuturile ei, starea exactă a finanţelor, ocupaţia ei. Vei avea, peste onorariu, o primă frumoasă, dacă-mi dai satisfacţie.

— Puteţi avea încredere în mine, spuse Martin, cu îngâmfare. Nu-mi trebuie nici o săptămână ca să-l întorc pe băiatul ăsta ca pe o mănuşă. Îmi va spune tot ce vreau.

— Să sperăm, conchise Julian, pe un ton sec.

Ar fi vrut mult să împărtăşească optimismul detectivului, însă Herman îi făcea impresia unui ins reticent şi, în plus, devotat stăpânei lui ca un câine.

A doua zi, pe la ora unsprezece dimineaţa, în timp ce doamna Carawood îşi efectua turneul de inspecţie al magazinelor sale, în prăvălia din Penton Street răsuna vocea de stentor a lui Fenner, care vocaliza cu drag o arie la modă, pe când da la fierăstrău o bucată de lemn.

Unicul auditoriu al acestui concert, Herman, îi arunca din timp în timp priviri disperate, dar lui Fenner puţin îi păsa. În sfârşit tânărul îşi pierdu răbdarea:

— Spune, Fenner, un fierăstrău nu-ţi ajunge? Îţi trebuie neapărat două?

Tâmplarul se opri din cântat.

— Ce fel? Nu-ţi place muzica? întrebă el cu candoare. Te plâng, băiete. Despre partea mea, sunt nebun după muzică. Şi-şi şterse mâinile de salopetă.

— Doamna Carawood întârzie, zise el pe un ton dezaprobator. Tâmplarul îşi făcuse timp liber în aceeaşi zi, special ca să facă în magazinul din Penton Street câteva neînsemnate reparaţii, a căror necesitate numai el o vedea şi fusese foarte dezamăgit că n-o găsise acolo pe proprietară.

— Când îşi ia la rând magazinele, îi trebuie totdeauna câteva ore, declară Herman. Dar panoul dumitale mai are mult?

— Nu chiar aşa de mult, răspunse Fenner, trebuie să-l mai dau un pic la rindea şi să-i dau cu un strat de lac.

Îl privi un moment pe Herman, gânditor.

— Ia zi băiete, n-ai altceva să-mi dai de făcut? Am tocmai oleacă de timp liber şi asta nu mi se întâmplă des.

— Ia spune, făcu Herman, din întâmplare vrei să te muţi aicea cu locuinţa?

— Fără mine, prăvălia asta s-ar duce iute de râpă. Ia vino să vezi uşa de la-spate.

— N-am voie să părăsesc magazinul.

Vânzătoarea plecase să ia masa, iar Herman rămăsese singur de pază în magazin.

— N-aveţi să vă temeţi de nimic, cu soneria de alarmă, insistă Fenner.

Avea absolută nevoie de mărturia lui Herman spre a trece la executarea micii sale idei. Imaginase, într-adevăr, să scoată o uşă din balamale, sub pretextul că nu funcţiona bine. Aceasta i-ar fi îngăduit să mai petreacă câteva ceasuri sub acelaşi acoperiş cu acea doamnă cu tenul mat care era în ochii lui chintesenţa tuturor farmecelor, întruchiparea frumuseţii feminine.

Capitolul XV

— Bună ziua, Herman, zise domnul Martin.

— Bună ziua, răspunse ţâfnos tânărul. Ce cauţi aici? Vrei să cumperi o rochie? În acest caz va trebui să revii, căci vânzătoarea lipseşte.

— Dar scumpe prietene… începu detectivul.

— Nu sunt prietenul d-tale scump, ripostă Herman, întrerupându-l.

Aruncă o privire în jur. Fenner îşi luase deja tălpăşiţa.

— Nu e cazul să încerci să-mi vinzi o casă de bani, căci te previn că n-am bani pe care să-i păstrez. Şi nu mă mai întreba dacă doamna Carawood intenţionează să cumpere o

casă de bani, pentru că ţi-am spus că nici prin cap nu-i trece.

Martin surâse cu toată gura.

— Anumite persoane comit greşeala de a-şi închipui că o casă de bani e un lux. Nimic mai periculos pentru o doamnă, decât să-şi păstreze banii într-o simplă casetă, sub pat.

— Nu v-am spus nimic în sensul ăsta, strigă Herman roşu de mânie.

— Hai, calmează-te, făcu Martin, pe un ton dulceag, am să vă fac o propunere onestă, pe care aveţi tot interesul s-o acceptaţi. Doamna Carawood va putea plăti casa de bani în rate, şi-i vor fi acordate toate facilităţile de plată.

Herman se duse la uşa, deschizând-o larg:

— Adio, domnule, vă sfătuiesc să nu mai puneţi piciorul pe aici. Mi-ajunge de când vă văd cum spionaţi casa. Parcă aţi fi un spărgător care-şi prepară lovitura. Şi dacă nu ieşiţi numaidecât, chem poliţia.

— Aş dori să vorbesc cu doamna Carawood, zise Martin, imperturbabil.

Herman îi arătă strada, cu un gest majestuos.

— N-aveţi decât să aşteptaţi afară.

De două zile, agentul lui Julian dădea târcoale prăvăliei din Penton Street, anume când doamna Carawood şi vânzătoarea lipseau de acolo. Datorită întrebărilor sale viclene, smulsese de la Herman câteva precizări interesante privind afacerile doamnei Carawood; aflase, astfel, că are un cont în bancă (ceea ce-i permisese să-i descopere activul), dar mai cu seamă că vârstnica doamnă avea obiceiul de a-şi păstra obiectele de valoare şi banii într-o casetă mare pusă sub pat, şi a cărei cheie o purta la ea.

De două zile, Herman cunoştea chinurile remuşcării. Nu era departe să se acuze de trădare, pentru că dezvăluise, din prostie, secretul stăpânei. Acest necaz, transformat în furie, îi dictase, în acea dimineaţă, atitudinea faţă de Martin.

O oră mai târziu, Martin îi dădea raportul lui Julian Lester:

— Are douăzeci de mii de lire în cont la bancă, iar operaţiunile ei se ridică la mai multe bilete de câte o mie, pe săptămână. Şi acţiunile şi le ţine tot în bancă, însă după informaţiile pe care am reuşit să le culeg, nu ţine în bancă nici un document.

— Şi atunci, unde le păstrează?

— În caseta ei, sub pat, răspunse detectivul. Tânărul nu e aşa de manevrabil cum speram, totuşi am izbutit să-l trag de limbă. M-am dat drept plasator de case de bani, ceea ce mi-a furnizat o excelentă intrare în subiect. Are o casetă neagră, cu mecanisme de aramă, se pare… n-am izbutit să-l fac să mi-o arate, însă mi-a descris-o amănunţit. Cheile atârnă de un lanţ pe care doamna Carawood îl poartă la gât. Uşa dormitorului este totdeauna încuiată, exceptând cazul când este domnişoara la Londra.

— Ţi-a spus asta? întrebă Julian cu interes.

Detectivul şovăi.

— Nu mi-a spus-o chiar aşa, dar aşa a ieşit la verificare. La drept vorbind, domnule Lester, am impresia că lucrez niţel în gol. Nu mi-aţi spus exact ce vreţi să ştiţi în legătură cu această persoană. Mi-aţi uşura foarte mult sarcina, spunându-mi despre ce este vorba. Căci, în sfârşit, nu puteţi considera ca o acuzaţie împotriva cuiva faptul că-şi păstrează documentele într-o casetă, sub pat.

— Şi eu cred că nu, spuse Julian.

Reflectă o clipă, apoi reluă:

— Ai dreptate, Martin, trebuie să-ţi explic scopul acestei anchete. Am toate motivele să cred că doamna Carawood ascunde anumite fapte privind-o pe contesa Fioli. Am impresia că aceasta posedă o avere frumuşică, dar că nu ştie. Ori, situaţia ei materială mă interesează în mod deosebit…

Lui Martin îi căzu fisa:

— Înţeleg, domnule, zise el laconic.

— Şi cum trebuie să iau o decizie în cel mai scurt timp, adăugă Lester, trebuie ca ancheta să dea numaidecât rezultate.

— Înţeleg perfect, spuse detectivul. Lucrul este fără îndoială cu atât mai urgent, cu cât nu sunteţi, poate, singurul care poartă interes situaţiei financiare a acestei tinere persoane.

Observaţia era lipsită de delicateţe, însă Julian nu se supăra dintr-atâta. Punându-se în legătură cu o agenţie de poliţie privată, îşi sacrificase amorul-propriu pe altarul intereselor sale majore.

Se despărţi de Martin şi se duse în cartierul Pimlico. Ultimele cuvinte ale detectivului îl puseseră pe gânduri. Aflase Martin că John Morlay îi făcea curte Mariei, sau nu era decât o ipoteză gratuită? Îşi ştia prietenul la adăpost de cochetăriile femeilor, greu de impresionat de o mutricică nostimă. Cât priveşte averea Mariei, nici aceasta nu constituia un punct de atracţie decisiv în ochii detectivului. Bogat el însuşi, nu era, cu certitudine, un vânător de zestre.

În magazin, Herman îl întâmpină pe Julian Lester.

— Doamna Carawood s-a dus la Ascot, ca s-o aducă pe contesă? îl întrebă Julian.

— Nu, răspunse tânărul. Pe domnişoara o aduce domnul Morlay. Asta nu e mare lucru. Nu se mai desparte de ea… „Trebuie că s-au logodit” se gândi Julian, care văzu în cuvintele lui Herman o aluzie la o situaţie nouă creată între contesă şi detectiv. Julian fu apucat numaidecât de o ură sălbatică împotriva prietenului său. El însuşi i-o prezentase şi nu-i ascunsese că intenţiona s-o ia de soţie…

— De ce spui că nu e mare lucru? întrebă el, totuşi.

— Pentru că domnul Morlay are sarcina de a veghea asupra domnişoarei, poftim, răspunse Herman.

Julian scoase un suspin de uşurare.

— O cunoşti pe contesă? întrebă el.

— Dacă o cunosc! Ce mai întrebare! Doamna Carawood a adus-o odată la magazin pe vremea când nu era decât o

fetiţă şi eu un băiat de alergătură. Era pe când doamna Carawood n-avea încă toate magazinele astea.

Julian era nerăbdător să afle proiectele doamnei Carawood cu privire la pupila ei. Herman se grăbi să-i satisfacă curiozitatea:

— Domnişoara contesă va avea în curând un apartament al ei, în oraş şi o cameristă. Însă pentru moment, locuieşte aici.

— Poate să-şi permită un apartament luxos, zise Julian. Când ai averea ei, asta nu e mare lucru.

— Nu ştiu nimic, zise Herman, încruntând din sprâncene. Dar este, într-adevăr, de crezut că e bogată. Toate contesele sunt bogate.

Asupra acestei împrejurări, apăru doamna Carawood, îmbrăcată în ziua aceea cu un mantou verde, care o întinerea şi-i făcea mai luminos tenul mat şi bronzat.

— Bună ziua, spuse ea lui Julian. Vii, desigur, ca să afli ce se întâmplă cu inelul Mariei. Ei bine, poţi să fii liniştit, inelul a fost adus înapoi.

— Ştiu, răspunse Julian. Am venit în speranţa de a o întâlni pe Maria. Mi-ar plăcea să-i vorbesc.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare, în care lui Julian i se păru a vedea o lucire de ură.

— Aş vrea să vorbesc, de asemenea, şi cu dumneavoastră, doamnă Carawood. În fapt, ce proiecte aveţi în legătură cu pupila dumneavoastră? Acum, că a părăsit pensionul, ce proiecte aveţi pentru ea?

Din nou vârstnica doamnă îi aruncă vizitatorului ei acea privire stranie în care puteai citi orice, afară de simpatie.

— Ce proiecte am pentru ea? Contesa Fioli este absolut liberă să-şi hotărască singură viitorul. Nu mai e un copil şi ştie perfect ce vrea. De altfel, fetele tinere nu acceptă de bună-voie sfaturile dădacelor lor bătrâne…

— Presupunând însă că vi l-ar cere, sfatul acesta, ce i-aţi spune?

Ea îl scrută o clipă, apoi zise cu calm:

— Aş sfătui-o să se mărite cu un bărbat care s-o iubească pentru ea însăşi şi nu pentru banii ei, Îi dădea, astfel, o mână de ajutor, furnizându-i ocazia să abordeze subiectul ce-i stătea atât de mult la inimă.

— Dar cum ar putea fi iubită pentru banii ei, doamnă Carawood? Nimeni nu ştie măcar dacă îi are.

— Eu una, o ştiu, zise doamna Carawood, laconică.

— Nu cred ca dota ei să fie atât de importantă încât să ademenească un adevărat vânător de zestre, riscă Julian.

— Fie că e, fie că nu e, Maria se va mărita cu un bărbat demn de ea. Cred că v-am dat de înţeles asta, ieri, la Ascot. Iar un bărbat demn de ea, nu va căuta să afle cât de mare îi este zestrea.

Julian înghiţi şopârla fără să clipească, dar îşi făgădui să-şi ia revanşa în cel mai scurt răstimp.

Capitolul XVI.

Doamna Carawood nu era, cu siguranţă, o persoană uşor de mulţumit. Nu accepta favoruri din partea nimănui şi nici nu acorda ea, cuiva. Cu furnizorii se deda la aprige tocmeli, iar faţă de personalul ei era exigentă şi nu totdeauna amabilă.

De-abia plecase Julian, că se şi întoarse către Herman şi, ca consecinţă a unui gând ce tocmai îi trecuse prin cap, întrebă:

— Fenner a plecat?

— Nu, doamnă, e jos, lucrează la o uşă.

— Dar, în sfârşit, ce vrea să însemne asta? exclamă ea. De când vine aici ar fi avut timp să reconstruiască toată casa. Du-te de mi-l caută.

O clipă mai târziu, tâmplarul orator se înfăţişă în faţa doamnei Carawood.

— Aflu că te-ai apucat de reparaţia unei uşi, Fenner, zise ea.

— Da, doamnă, aproape că am terminat.

Ea deschise un sertar din care scoase un registru de socoteli.

— Este momentul să-ţi fac plata. Cât îţi datorez?

Fenner închise ochii, ca şi cum vederea registrului de socoteli l-ar fi orbit.

— Între prieteni, fleacurile astea nu contează, zise el pe un ton sentenţios. Îmi face plăcere să vă pot fi de folos…

— Şi mie mi-ar face plăcere să te plătesc, protestă doamna Carawood. Oricum ai consumat ceva ore de lucru!

— De-abia dacă trebuie să vorbim despre ele, doamnă Carawood. Să fixezi o uşă… să dai un strat de lac… fleacuri, vă zic.

— Fără copilării, Fenner. Dacă aş fi chemat un alt lucrător, i-aş fi plătit timpul, aşa că nu-s motive să abuzez de bunăvoinţa dumitale. Şi grăbeşte-te, căci contesa poate veni dintr-o clipă în alta.

În loc să răspundă, Fenner arătă spre draperia care separa biroul doamnei Carawood de prăvălie.

— Găsiţi că stă bine perdeaua asta? Dacă tot e o încăpere separată, măcar s-o separăm ca lumea. Am să vă fac un perete despărţitor.

Doamna Carawood puse tocul jos şi scoase un suspin.

— Ce crezi, domnule Fenner, că o să te las să munceşti aşa multă vreme pentru mine? Herman!

Fenner ridică din umeri. La auzul chemării stăpânei sale, Herman veni din magazin.

— De altfel nu vreau lucrări câtă vreme va locui aici domnişoara contesă, reluă doamna Carawood.

— Domnişoara contesă! repetă Fenner. La naiba cu toate distincţiile acestea sociale! Nu suntem cu toţii egali? Ori există conţi şi contese în paradis?

— Fenner, opreşte-te! zise Herman care tocmai surprinsese o lucire de mânie în ochii stăpânei lui.

— De ce vrei să renunţe contesa Fioli la titlul ei ereditar? spuse doamna Carawood. S-a născut contesă şi este firesc să rămână. E ca şi cum ţi s-ar cere dumitale să-ţi tai limba.

— Şi eu vă spun, ripostă Fenner, înfierbântându-se, că titlurile nobiliare sunt o născocire stupidă a paraziţilor

societăţii. Din fericire, mai sunt încă oameni de bun simţ, care să-şi râdă de ele.

— Greşesc, remarcă doamna Carawood. Ei neagă, din gelozie, superioritatea oamenilor care au titluri.

Fenner îi făcu atunci un semn lui Herman, să iasă din odaie. Acesta îl privi cu mirare, apoi, zicându-şi că tâmplarul vroia neîndoios să discute cu patroana tariful muncii sale, se eclipsă cu discreţie.

Rămas singur cu doamna Carawood, Fenner se apropie de ea şi-i spuse, coborându-şi vocea:

— Sunt zece ani de când vă cunosc, doamnă Carawood…

Ea îl privi cu atenţie, surprinsă, dar el continuă:

— Nu mă priviţi aşa, sunt într-adevăr, zece ani. Timpul trece repede, nu?… V-am spus-o şi v-o repet, n-am nevoie de banii dumneavoastră. Dispreţuiesc banii… de altfel, am ceva economii, destule ca să întemeiez un cămin.

Ea se ridică surâzând. Surâsul îi îndulcea, pe chip, duritatea de om de afaceri.

— Eşti drăguţ, Fenner, deşi cam prea vorbăreţ. Însă n-am, într-adevăr, intenţia să mă recăsătoresc.

— Sunteţi, totuşi, încă tânără… aveţi toată viaţa înainte. Nici copii, nici alte piedici.

— Hai, Fenner, lasă prostiile, zise doamna Carawood, tulburându-se dintr-o dată.

El luă atunci o carte de pe birou, dar femeia i-o smulse cu bruscheţe.

— Nu te atinge de asta.

— Şi de ce? zise Fenner. Nu e nimic de ruşine. Trebuie să fie frumos, nu, acest „Roman al domnişoarei de la magazin”? De altfel, gustul pentru lectură, nu e niciodată de condamnat. Formează spiritul. Eu însumi, citesc cu plăcere opere filosofice: Spencer, Stuart Mill… N-aţi încercat niciodată să-i citiţi?

— Nu, zise doamna Carawood. Nici pe asta n-o citesc pentru mine, ci pentru Herman. Bietul băiat este analfabet.

Fenner clătină din cap, consternat.

— Analfabetismul este un flagel al omenirii, inerent regimului nostru actual. Însă domnişoara a primit o instrucţiune frumoasă, nu-i asa?

— Te cred! Colegiul din Cheltenham este unul din cele mai bune din ţară. Elevele se recrutează exclusiv din aristocraţie…

— Aristocraţia! repetă Fenner, cu dispreţ. Iarăşi blestematele astea de distincţii sociale! D-ra Fioli a învăţat cu siguranţă acolo limba franceză?

— Franceza şi germana. Şi cântă în italieneşte.

Cu un gest neglijent, Fenner scoase o carte din raft.

— Tentaţiile ducesei", spuse el, citind titlul. Sunteţi cam romantică, doamnă Carawood.

Fără să vrea, de altfel, o jigni. Pentru ea, aceste romane de dragoste reprezentau tot ce poate fi mai frumos şi mai emoţionant pe lume.

— Ascultă-mă, Fenner, zise în sfârşit ea, n-am nimic împotriva dumitale, dar nu pot permite să-ţi pierzi timpul bocănind pe aici. Eşti lucrător şi timpul dumitale este preţios.

Pe tema aceasta, Fenner se avântă într-o explicaţie complicată, încercând să-i aducă dovezi că dispunea de un timp nelimitat. Şantierul era provizoriu închis, din pricina bolii patronului. Doamna Carawood îl cunoştea, căci şi el locuia în Penton Street. Era un bătrân înăcrit şi cu o gură rea cum nu se mai văzuse.

— Lucrez de şaisprezece ani pentru el, spuse Fenner. Este mai degrabă un camarad, decât un patron. „Tom" mi-a zis el ieri, căci îmi spune Tom, „de cincisprezece ani te sforţezi să mă converteşti la teoriile tale sociale şi nu izbuteşti. Nu vreau să spun cu asta că cei care gândesc ca tine sunt nişte imbecili. Vezi tu, după mine, nu există religie rea, ci numai apostoli răi Aşa că nu cred să ai cea mai mică şansă să faci din mine un adept. Mai mult, sunt convins că, dacă mi-aş da silinţa, repede te-aş converti eu, la ideile mele". Ce credeţi despre asta, doamnă Carawood?

— Vroia să spună, fără îndoială, că argumentele dumitale erau insuficiente, zise doamna Carawood, aruncând pentru a treia oară în cinci minute o privire către pendulă.

— Oh, nu! protestă Fenner. La urma urmei, poate că în momentul acela făcuse deja febră şi delira…

Doamna Carawood nu-l mai asculta. Maria tocmai intra în magazin.

Capitolul XVII.

De trei zile, „protejata” lui John Morlay nu mai recursese la serviciile lui. Firesc, detectivul ar fi trebuit să se socotească mulţumit, pentru că acest mic răgaz îi permitea să se ocupe de afacerile sale curente, prea neglijate în ultima vreme. Căci escrocii nu avuseseră delicateţea să-şi suspende activitatea, pentru a-l elibera pe John Morlay, acaparat de numeroasele obligaţii impuse de noua sa funcţie.

Şi totuşi, tânărul se simţea iritat şi pradă unei nelinişti inexplicabile. Cu o seară în urmă, se trezise, fără să ştie cum, pe Penton Street, în faţa magazinului doamnei Carawood şi John Morlay, care nu era slab de înger, văzuse în acest demers maşinal un simptom neliniştitor. Ce-ar fi zis onorabilii săi predecesori la fotoliul directorial al casei „Fraţii Morlay”, unchiul Percival şi unchiul Jackson, dacă l-ar fi văzut dând târcoale, ca un licean îndrăgostit, sub fereastra unei „cliente”!

În acea dimineaţă, singur în biroul său, John Morlay îşi făcea un fel de examen de conştiinţă, când i se anunţă un vizitator.

— Este un călugăr, adăugă valetul.

— Un călugăr? făcu John stupefiat. Ce poate să vrea de la mine? N-am relaţii în mănăstiri.

În clipa următoare avu totuşi impresia că faţa omului cu barbă albă, înveşmântat într-o sutană de dimie, încins cu o frânghie şi încălţat în sandale, nu-i era cu desăvârşire necunoscută.

— Fratele Benito, cred? zise el, când i se limpezi amintirea, şi-l pofti să ia loc pe un jilţ.

Fratele Benito era un personaj destul de popular la Londra, din cauza activităţii sale filantropice. În mai multe rânduri, John avusese ocazia să-i zărească portretul în diverse gazete.

— Da, într-adevăr, aşa mă numesc, răspunse călugărul laconic. Mulţumesc, nu voi lua loc. De altfel, n-am să vă reţin mult. Sir John Calder m-a sfătuit să mă adresez dumneavoastră… o cunoaşteţi pe contesa Maria Fioli?

John Morlay îi aruncă o privire surprinsă.

— Da, o cunosc.

— Şi pe doamna Carawood, tutoarea ei, o cunoaşteţi de asemenea?

John aprobă din cap, întrebându-se unde avea să ajungă călugărul. Fratele Benito lăsă să se scurgă o scurtă pauză.

— Împrejurarea care mă aduce aicea este de o natură destul de delicată. Nu mai este nevoie să vă spun că, deşi fac parte din această lume, trăiesc puţin în marginea vremurilor şi lucruri care dobândesc în ochii semenilor mei o importanţă enormă, mie mi se par lipsite de însemnătate. Totuşi, starea mea nu mă dezleagă de anumite obligaţii către societate. Astfel, n-aş putea rămâne indiferent la faptul că…

Părea că-şi caută cuvintele, pe care nu le găsea.

— Oare soarta contesei Maria Fioli vă provoacă nelinişti? întrebă John Morlay.

— Într-un anumit sens, răspunse fratele Benito, după un scurt moment de reflecţie.

Apoi spuse ceva, ce-l făcu pe John Morlay să sară în sus, cu ochii măriţi de uimire.

— Nu e cu putinţă, exclamă el.

— Şi cu toate astea este adevărat, spuse liniştit călugărul.

— Dacă aşa spuneţi, nu mă pot îndoi de cuvântul dumneavoastră, spuse John încă sub efectul emoţiei.

Uitând de hotărârea de a nu se aşeza, călugărul acceptă un fotoliu şi-i vorbi detectivului preţ de o jumătate de oră, despre împrejurarea care-l preocupa. La un moment dat se auzi soneria telefonului, însă John Morlay nu consimţi să se lase deranjat şi dădu dispoziţii secretarei sale de-a nu-l pune în nici o legătură telefonică, în tot timpul convorbirii cu vizitatorul lui.

— Vă încredinţez deci aceste lucruri, spuse fratele Benito, drept concluzie. Mă simt uşurat de a vă mărturisi motivele care mă nelinişteau. Sunt convins că veţi şti să apăraţi interesele acestei copile. Nu mi-aş ierta-o, dacă Maria ar trebui să sufere de pe urma unei stări de lucruri de care nu este vinovată.

În tot restul zilei, John Morlay, se zbătu în dificultăţile problemei ce-i fusese tocmai supusă.

O săptămână mai târziu, ar fi râs de asta, însă acum lucrurile apăreau într-o lumină diferită. Încă nu ştia ce hotărâre să ia, însă era de acord cu călugărul: trebuie cu orice chip s-o scutească pe Maria de suferinţe şi de dureroase decepţii.

Medita profund asupra tainei fratelui Benito, când auzi soneria telefonului.

— Bună ziua, înger păzitor! spuse o voce drăgălaşă la celălalt capăt al firului. Îţi solicit Compania, ca să mergem să bem o ceaşcă de ceai.

De-abia dacă avu timp să răspundă, într-atât se arătă de grăbit să accepte propunerea protejatei sale.

Capitolul XVIII.

Domnul Fenner nu mai avea nimic de căutat în prăvălia din Penton Street, dar continua să facă vizite zilnice, sub pretextul de a o ţine pe doamna Carawood la curent cu evoluţia bolii patronului său.

— E de pe acum cu un picior în groapă, îi declară el lui Herman, cu un aer sumbru. Va trebui să mă gândesc să caut un alt loc, căci n-are moştenitori care să se ocupe de

antrepriza lui. Iar când schimbi, nu ştii niciodată dacă pici pe ceva mai bun sau mai rău. E foarte incomod…

— Puneţi-vă o pernă, domnule Fenner.

— Nu vorbeam de scaun, ci de situaţie. E foarte incomod să te obişnuieşti cu un patron nou. Şi nu e cazul să mă tot „domneşti”, ţi-am mai spu-o de sute de ori. Bătrânul nu e un om rău. Îi place să cârtească, să bată câmpii, evident, dar la vârsta lui e firesc. Îl respect mult, deşi este de cealaltă parte a baricadei.

Se privi îndelung în marea oglindă a magazinului.

— Spune Herman, arăt bine?

Herman îl privi, fără să înţeleagă.

— Dacă arătaţi… bine! repetă el.

— Păi da, pot trece drept ceea ce se numeşte un „bărbat bine”?

— Vă gândiţi să vă prezentaţi la un concurs de frumuseţe?

— Da de unde! protestă Fenner. Te întrebam numai aşa.

— Ei bine,… nu ştiu. La drept vorbind, nu m-aţi izbit niciodată prin frumuseţea dumneavoastră.

— Izbit? Cine vorbeşte de izbit? zise Fenner, ridicând din umeri. Dar las impresia unui om inteligent? Ai văzut în ziare multe portrete de miniştri, de savanţi…

— Oh! Eu mă uit doar la pozele asasinilor, răspunse Herman.

Acest straniu interogatoriu fu întrerupt de sosirea lui Julian Lester. De câteva zile, simţea că Maria îi scapă. Era clar că John Morlay exercita o prea mare influenţă asupra tinerei fete şi Julian se hotărâse să-şi grăbească realizarea planului. Doamna Carawood veni în întâmpinarea musafirului. Fenner îl văzu, nu fără gelozie, strângând cu familiaritate mâna doamnei visurilor sale.

— Maria nu e aici, spuse doamna Carawood. A ieşit cu domnul Morlay.

— Adevărat? făcu Julian Lester zgândărindu-şi mustaţa. Am remarcat că de câteva zile nu e niciodată acasă.

— Aceasta vă supără cu ceva? întrebă doamna Carawood.

— Bineînţeles, conveni Julian. Şi pe urmă, sunt câteva lucruri pe care aş vrea să le ştiu, în legătură cu ea. Aţi fost, cândva, doica ei, nu-i aşa?

— Într-adevăr, răspunse vârstnica doamnă.

— Şi aţi fost numită tutoare de către mama Mariei?

Tonul lui era de-a dreptul duşmănos şi doamna Carawood nu se înşelă în această privinţă. Simţi ca o înţepătură în inimă. Îşi dăduse dintotdeauna seama că ceva se ascundea în spatele amabilităţii aproape servile a lui Julian Lester, dar nu se aşteptase să scoată atât de curând masca.

— Nu înţeleg schimbarea Mariei faţă de mine, spuse el pe un ton de reproş. Cineva trebuie c-a influenţat-o şi m-am hotărât să lămuresc lucrurile. Sunteţi tutoarea ei legală?

Vorbea anume ca un judecător de instrucţie.

— Doar ştii şi dumneata că mama ei mi-a încredinţat-o.

— Nu ştiu decât ceea ce am auzit. Dar puteţi să-mi prezentaţi un act oficial, un document… testamentul, în fine.

Doamna Carawood nu răspunse.

— Răspundeţi-mi! Contesa Fioli a lăsat un testament? Şi dacă da, cum este probabil, posedaţi o copie?

— Nu, n-am vreo copie a testamentului mamei Mariei, răspunse doamna Carawood, albindu-se la faţă. Nu am nici un document de acest gen. Mi-a încredinţat copilul ei pentru că nu avea pe nimeni pe lume, afară de mine, să o înlocuiască pe lângă fata ei.

O văzu cum se frământă, apoi cum sare la uşa de la intrare, deschizând-o. Maria trecu pragul.

Tânăra strălucea de bucurie şi râdea în hohote. John Morlay, care o urma, nu era fără amestec în starea ei de veselie. Maria îi povesti tutoarei ei că John o chemase la un ceai dansant şi că fusese un cavaler perfect. Julian Lester o asculta, cu un aer înţepat.

— E multă vreme de când nu te-am mai văzut, zise ea în sfârşit, întorcându-se spre Julian.

— Ai găsit de cuviinţă să-ţi dai seama? făcu Julian Lester. Nu porţi inelul de la mine. Unde este el?

— La Ascot, declară ea cu o mică mişcare a bărbiei ce-l puse în gardă pe Julian.

— N-a avut, deci, darul să-ţi placă?

— Ba da! Cred că ţi-am spus-o în scrisoarea mea de mulţumire. Urc puţin, să-mi scot pălăria.

Dispăru, urmată de doamna Carawood. John rămase singur în faţa lui Julian, căci Herman lipsea pe moment.

— Va să zică, spuse John Morlay, văd că mă înlocuieşti în chip profitabil pentru ancheta ta?

— Ce vrei să spui? întrebă Julian, luând un aer inocent.

— Te-am văzut ieri, pe Oxford Street, discutând cu colegul meu Martin, de la „Universal Agency”.

Julian Lester râse.

— Felicitările mele, John. Încep să cred că eşti cu adevărat detectiv.

— Ascultă-mă, Julian. Ţi-o spun pe şleau că-ţi pierzi timpul şi banii. La urma urmei, de ce anume o bănuieşti pe această cumsecade doamnă Carawood?

— Fiindcă eşti sincer, răspunse Julian, am să fiu şi eu. Femeia asta nu-mi place de loc. Sau mă înşel eu rău de tot, sau o jefuieşte sistematic pe sărmana Maria, care nu bănuieşte nimic. Am întreprins deja cercetări ca să regăsesc testamentul mamei fetei, dar parcă a intrat în pământ. Aceşti Fioli au fost nişte originali. Cu cincizeci de ani în urmă, au pierdut sume mari în combinaţii bancare şi de atunci se feresc de bănci ca de ciumă şi nu şi-au încredinţat niciodată numerarul unei instituţii de acest gen! Defuncta contesă trebuie că i-a dat tot ce poseda doamnei Carawood, din mână în mână. Iar scopul anchetei mele este anume de a descoperi dacă această moştenire mai există încă, şi, în caz afirmativ, în ce fel e administrată. Ţin, de asemenea, să ştiu dacă tutela pe care o exercită doamna Carawood asupra Mariei nu e pur arbitrară!

— Toate astea sunt foarte bune, zise John surâzând. Dar de ce te interesează atât de mult tot ce este în legătură cu Maria? Nutreşti mai departe proiecte matrimoniale la adresa ei? Crezi că ai vreo şansă să-i obţii mâna?

Julian Lester îşi pierdu puţin aplombul.

— Vrei să insinuezi, fără îndoială, că norocul a trecut de partea ta? Altfel zis, că mi-ai suflat-o, ca să spunem lucrurilor pe nume.

Poate că e adevărat. Însă chiar dacă ar fi aşa, tot nu mi-aş abandona ancheta. Vreau ca adevărul să iasă la lumină… în interesul tău, dacă nu într-al meu. Vezi că prietenia nu-i o vorbă-n vânt.

John Morlay clătină din cap, cu un aer de îndoială.

— Nu m-ai convins, mărturisi el.

Julian începu să râdă.

— În cazul ăsta, lasă-mă să acţionez în interesul Mariei. Acest motiv îţi pare mai plauzibil?

— Şi cum socoteşti c-ai să afli adevărul? întrebă John.

Întâmplarea dădu răspunsul pentru Julian Lester. Într-adevăr, exact în clipa aceea Herman intră în prăvălie ducând o casetă masivă. Julian Lester, care-i cunoştea toate semnalmentele, o recunoscu imediat, după cele două închizători de aramă. Fascinat, rămase în contemplarea casetei.

Capitolul XIX.

Maria se întoarse către cei doi bărbaţi.

— Veniţi, zise ea. Doamna Carawood o să vă arate ce maimuţică am fost în copilărie.

Doamna Carawood deschise caseta şi scoase un maldăr de fotografii.

— Acolo avea patru ani, spuse ea, întinzându-i lui John Morlay o mică poză îngălbenită de vreme. Iar acolo, avea treisprezece ani.

— Iată, mi se pare, zise Julian, observând atitudinea vârstnicei doamne, o excelentă ocazie de a ne arăta celelalte documente pe care, fără îndoială, le conţine

această casetă. Văd, că, într-adevăr, păstraţi în ea arhivele familiei.

John Morlay ridică o privire surprinsă către prietenul său. Doamna Carawood lăsă să cadă capacul casetei.

— Dacă insist, reluă Julian, e din cauză că un agent care efectua o anchetă, la îndemnul meu – de ce aş ascunde-o – mi-a remis ieri această notă, decupată dintr-un număr al ziarului „Bournemouth Herald” acum douăzeci de ani. Şi începu să citească o tăietură din ziar pe care o scoase din portofel.

„Contesa Fioli, care tocmai a murit în reşedinţa sa din Westgate Garden, era foarte bogată. Neacceptând niciodată să-şi încredinţeze banii unei bănci, ea păstra la sine întreaga avere, însă toate cercetările făcute pentru descoperirea comorii ei au rămas zadarnice”.

— Ei bine, zise cu răceală John. Unde vrei să ajungi?

— Unde vreau să ajung? repetă Julian Lester pe un ton sfidător. Pur şi simplu, vreau să scot la iveală originea subitei îmbogăţiri a doamnei Carawood. Nu înfiinţezi, de azi pe mâine, o casă de comerţ cu cincisprezece sucursale, dacă nu ai capital.

Doamna Carawood se îngălbeni. Stupoarea îi luă graiul o clipă dar se stăpâni numaidecât.

— E o minciună! strigă ea. O minciună odioasă! Am câştigat banii ăştia din sudoarea frunţii mele.

Maria nu înţelesese din primul moment gravitatea acuzaţiei lansate împotriva doamnei Carawood. Revenindu-şi, însă, ea luă apărarea tutoarei sale.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa? exclamă ea în culmea indignării. Este o infamie!

— Îţi înţeleg mânia, spuse Julian Lester, surâzând. Eşti prea pură, ca să-ţi imaginezi asemenea maşinaţiune. Coincidenţele, nu e mai puţin adevărat, sunt tulburătoare. Ce s-a întâmplat cu banii contesei Fioli? Ce s-a întâmplat cu testamentul ei? Cine ştie, poate că e aici, înăuntru, zise el,

arătând către casetă. De ce să nu ne arătaţi actele de familie, dacă tutoarea n-are să-şi reproşeze nimic?

Însă doamna Carawood dădu energic din cap:

— Nu vreau! Nu vreau! repetă ea, palidă, tremurând toată şi apărându-şi cu tot trupul caseta.

În ciuda eşecului său şi al blamului pe care îl putu citi în ochii Mariei şi ai lui John, Julian nu resimţea nici cel mai mic regret pentru cuvintele spuse. Era unul dintre acei oameni care au o încredere nemărginită în ei înşişi şi cărora nu li se-ntâmplă niciodată să-şi pună la îndoială propria purtare. Nu era chiar departe de a se considera victima unei nedreptăţi şi de a-i învinui pe John şi mai cu seamă pe Maria, de nerecunoştinţa totală.

Julian Lester cultiva, din principiu, relaţiile utile. Nu plătea niciodată consultaţiile medicale; prietenii lui medici îl făceau să profite pe gratis de ştiinţa lor, în întâlniri întâmplătoare, nici consultaţii de la avocaţi nu lua, întrucât cei dintre aceştia ce i se numărau printre prieteni, îşi făceau o mare plăcere să-l îndrumeze în hăţişul legislaţiei. Unul dintre ei îi spusese într-o zi lui Julian:

— Las-o baltă, crede-mă. N-ai nici un titlu ca să poţi cere socoteală tutoarei. Dacă te-ai înrudi cu fata cât de cât, aş mai zice… dar aşa, tribunalul ţi-ar respinge în mod sigur acţiunea.

— Chiar când ea ar fi logodită?

— Chiar şi atunci, logodna nu acordă nici un drept de acest gen. Ca să ai aşa ceva, ar trebui mai întâi s-o iei de nevastă.

Avocatul îi explică cu de-amănuntul lui Julian Lester că, spre a intenta un proces doamnei Carawood, ar trebui să angajeze cheltuieli importante. Suma pe care o enunţă îl făcu să tresară pe Julian.

— Trebuie, totuşi, să existe un mod de a veni de hac vrăjitoarei ăsteia, zise Julian Lester.

— Dacă vorbeşti de mijloace legale, nu văd niciunul, răspunse omul legii. Singurul sfat pe care ţi-l pot da,

adăugă el râzând, este să iei câteva lecţii în arta spargerii şi să pui mâna pe hârtiile care, după câte spui, se află în posesia acestei dubioase tutoare. Cu documentele în mână vei obţine, în mod sigur, câştig de cauză.

Capitolul XX.

Sugestia făcută în glumă de avocat îi dădu de gândit lui Julian Lester. În ciuda voinţei lui, amintirea unui anumit spărgător cu care făcuse cunoştinţă, într-o noapte, în propriul apartament, i se impunea atenţiei.

La început, încercă să-şi schimbe gândul, însă ideea-şi făcea drum în el, pe nesimţite. În orice caz, n-avea să facă el treaba asta. Lui Julian Lester nu-i plăcea să aibă de-a face cu câinii de pază, ori Herman avea toate caracteristicile acestui animal. Nu, hotărât lucru, de data aceasta era mai bine să recurgă la un „colaborator”. Alţii o făceau în mod regulat, iar cât îl privea, putea plăti destul de bine acest gen de servicii, ca să nu-i fie teamă de trădare. Cu cât adâncea acest plan, îi găsea mai multe avantaje.

Scrise în grabă câteva cuvinte pe o foaie de hârtie şi se duse personal să o dea unui comisionar, recomandându-i să dea scrisoarea în mâna destinatarului. Apoi aşteptă.

Găsi cu ce să se distreze, în ziare. Spărgătorii făcuseră o vizită, cu trei zile în urmă, la „West Canadian Bank” şi luaseră cu ei aproape un sfert de milion, bani gheaţă. Ziarele de dimineaţă furnizau, în sfârşit, o relatare amănunţită. Julian Lester scoase o fluierătură admirativă şi se adânci în lectura articolului.

La ceasurile nouă, auzi soneria. Julian împături jurnalul şi se duse să deschidă. Domnul Smith îi apăru în faţă.

— Intră, zise Julian. Şi ia loc.

Cu şapca în mână, omul îl urmă şi se aşeză pe marginea unui scaun.

— Ei bine, cum îţi mai merge?

— Rău, răspunse omul. Mor de foame. Nu-i chip să găsesc o muncă cinstită. Cum dau de una, vine unul din poliţiştii ăia

în civil şi-i povesteşte patronului că am fost ocnaş şi iar ajung în stradă.

— Poate că ţi-aş da să lucrezi, zise Julian într-o doară.

— Oh! făcu celălalt. Sunt prea bătrân şi prea dărâmat ca să o iau de la capăt cu o meserie nouă. Când ţi-ai petrecut anii cei mai frumoşi în închisoare, eşti terminat.

— Ei, ce vreau eu să faci nu cere prea multă perseverenţă, reluă Julian. Ai avea o sută de lire cam pentru o oră de lucru.

O lucire de interes trecu prin ochii lui Smith.

— Ţin să-ţi comunic, făcu Julian, că această ofertă nu ţi-o fac în numele meu, ci în acela al unui prieten, care e victima unei tentative de şantaj.

Omul aprobă din cap.

— Oricine poate avea duşmani. Şi-aş fi mulţumit să vă scot din încurcătură…

— Îţi repet că nu e vorba de mine, ci de un prieten. Mi-a spus că o oarecare doamnă Carawood deţine scrisori care ar putea să-i facă cel mai mare rău, mai ales în acest moment, căci are intenţia să se căsătorească.

— Unde locuieşte cucuveaua asta?

— În Penton Street, Ia numărul 47. Vrei să-ţi notezi adresa?

Întinse omului o foaie de hârtie şi un stilou. Smith mâzgăli cu mare greutate cele două cuvinte.

— Asta e în Pimlico, nu-i aşa? întrebă el.

— Da, e un magazin de confecţii. Hârtiile în chestiune se găsesc într-o casetă, sub patul femeii, în apartamentul de deasupra prăvăliei.

— E o treabă de copii, spuse Smith, cu condescendenţă. E vreun câine prin casă? Nu că m-ar speria. Dar bărbaţi, sunt cumva?

— Un tânăr. Cât despre ea… ei bine, s-ar putea aranja într-o seară, să iasă în oraş… joia viitoare, de pildă. Tânărul n-o să-ţi dea bătaie de cap, de altminteri se culcă foarte

devreme. Camera doamnei Carawood este la primul etaj, şi, după câte ştiu, pe stânga. Caseta are două broaşte…

— Broaşte? Nici o importanţă, zise Smith, întrerupându-l. Evident, când ar fi fost vorba de o casă de bani, ar fi cerut timp. Dar o casetă? Lăsaţi-mă să râd! Şi care sunt hârtiile pe care trebuie să le aduc?

— Adu toate documentele pe care ai să le găseşti înăuntru. Le vei pune într-un sac, pe care-l vei depune în faţa uşii mele. Pe urmă poţi pleca. Vei primi cincizeci de lire avans şi cincizeci de lire când ai să sfârşeşti treaba. Banii vor fi puşi sub ştergătoarea de picioare, la scară. Uite cheia pentru uşa imobilului. Te previn că am să stau la fereastră, să te aştept şi că dacă vii fără sac, n-ai să găseşti nimic sub covoraş.

Smith îl privi în ochi:

— Toate astea nu sunt fără risc pentru dumneavoastră… observă el.

Lui Julian nu-i plăcea să se gândească la riscul pe care şi-l asuma. Totuşi, îşi găsise deja un alibi. În cel mai rău dintre cazuri, cuvântul său preţuia cu mult mai mult decât acela al unui fost puşcăriaş. Şi ar nega. Jocul merita miza. Căci, chiar dacă n-ar trage vreun profit direct de pe urma demersului său, cel puţin ar face figură de om al dreptăţii în ochii Mariei. De altminteri, încă nu abandonase orice speranţă…

— Ce nu faci pentru un prieten, zise el cu gravitate. Însă contez pe discreţia ta. Dacă nu ştii să-ţi ţii limba, mai bine spune-mi-o acuma.

Smith îl asigură cu vehemenţă de discreţia lui.

În acel moment, soarta interveni, dând conversaţiei o întorsătură ce urma să aibă o profundă influenţă asupra carierei viitoare a lui Julian Lester. Începutul a fost cu totul banal.

— Ah! dacă aş fii sănătos! suspină Smith, acceptând băutura răcoritoare pe care i-o servise gazda sa.

— Ei bine, ce-ai face atunci? întrebă Julian.

— M-aş umple de bani până sfârşitul săptămânii, zise Smith cu totul serios.

— Şi cum ai face, îl întrebă Julian, interesat.

— Oh! N-ar fi greu, spuse Smith, evaziv. Ieri, era să mă duc pe copcă. Inima. A venit să mă vadă un mare specialist. Aşa este cum vă spun. Unul dintre cei mai reputaţi medici ai Londrei, într-un cartier de sărăntoci.

— Dar banii? De unde ai avut banii ăştia?

Ceea ce-i spuse atunci Smith lui Julian era de cel mai mare interes pentru acesta din urmă. Se aflase, recent, pe Hanover Square, unde zărise o doamnă. O luase drept o persoană pe care o cunoştea bine, dar i se spuse că era o ducesă.

— Un detectiv mi-a spus-o… un detectiv privat care-şi are agenţia în casa în care am văzut-o.

Julian se aşează mai bine pe scaun:

— Un oarecare Morlay?

— Aşa îi zice, Morlay. I-am văzut numele pe placă: „Fraţii Morlay”, cred.

— Ei bine? întrebă Julian nerăbdător.

După plecarea detectivului, Smith mai rămăsese un moment pe loc şi văzuse o maşină oprind în faţa casei. Din ea coborâră doi bărbaţi, cărând un sac greu de piele. Smith îl recunoscuse pe unul dintre ei: era Harry Valetul, vecinul său de celulă de la Dartmoor, un american şi unul dintre cei mai faimoşi spărgători de case de bani din lume.

— Am înţeles numaidecât că „picase” pe o afacere, zise Smith. Aşa lucrează de obicei, el şi banda lui. Închiriază un birou cu câteva săptămâni mai înainte, în care mai rămân o lună, după ce dau lovitura. Apoi, într-o zi, îşi iau tălpăşiţa. Prea mulţumit că Harry nu m-a văzut, altfel s-ar fi zis cu mine!

Julian pleznea de încordare. Se vedea că Smith nu citise ziarele şi nu ştia nimic despre spargerea de la „Canadian Bank”.

— Încă din închisoare, Harry îmi spusese că trucul cel mai practic este să închiriezi un birou cu o casă de bani. Dacă se prezintă ocazia, preiei o afacere gata pusă pe roate, ca să ai cu ce te justifica în lume. Asta trebuie că au şi făcut. Într-o lună, când afacerea o să fie uitată, se topesc şi ei. Nu e rău, nu-i aşa? Poliţia îi caută pretutindeni, iar ei sunt acolo, în biroul lor ca nişte comercianţi onorabili. Ah! dacă aş avea cu douăzeci de ani mai puţin şi inima sănătoasă, ce-aş mai apuca afacerea asta!

Julian simţi tâmplele zvâcnindu-i puternic. După plecarea lui Smith, uită cu desăvârşire de misiunea pe care i-o încredinţase. O afacere de altă anvergură îi solicita întreaga atenţie.

Capitolul XXI

— Ai putea să-mi rezervi o parte din dimineaţa asta?

Maria Fioli îi puse, la telefon, această întrebare lui John Morlay. Era de-abia şapte jumătate dimineaţă şi detectivul trebuise să-şi întrerupă gustarea, ca să ridice receptorul.

— Doamne! Dar matinală mai eşti, exclamă el.

— Trebuie să vorbesc de urgenţă cu Julian şi contez pe tine, să mă duci la el.

— Dar ce se-ntâmplă?

— Nimic… doamna Carawood n-a închis un ochi toată noaptea. Este într-un hal fără hal!…

— Şi-ţi pui nădejdea în Julian, ca s-o calmeze? întrebă John Morlay, pe un ton glumeţ.

— John, trebuie să-l văd. Nu prea ştiu cum să i-o spun, însă nu pot îngădui s-o persecute mai departe pe sărmana mea Nanny.

— Bine! Fie! Am să te conduc la Julian.

Conveniră să se întâlnească la colţul Penton Street-ului, şi John puse receptorul în furcă.

— Am să te rog să mă aştepţi pe palier, propuse Maria, atunci când el o ajunse din urmă cu automobilul. Să mă scuzi, însă ceea ce am să-i spun este de natură strict confidenţială.

John acceptă, însă Julian le dejucă planul. Le deschise personal uşa, într-un halat de casă somptuos şi, zărindu-l pe detectiv, îi spuse cu o cordialitate suspectă:

— Intră, te rog, Morlay. Nu mi-aş ierta să te las să aştepţi afară. Vă datorez scuze amândurora pentru purtarea mea îngrozitoare.

Îi conduse în biroul lui şi reluă:

— Ghicesc scopul vizitei voastre şi v-o iau înainte. Vreau să mă dezvinovăţesc şi mărturisesc că n-am drept scuză decât dorinţa de a fi sigur că contesa Fioli nu e victima unei oribile maşinaţiuni, din partea unei zgripţuroaice.

Prin geamul deschis, lumina intra în valuri, ceea ce putea explica în parte exuberanţa stăpânului acestor locuri.

— Constat că această lăudabilă grijă nu ţi-a întunecat obişnuita bună dispoziţie, observă John.

— Buna dispoziţie nu mă abandonează niciodată, declară Julian, cu un aer satisfăcut. Mă însoţeşte cu cea mai mare fidelitate. Iar în dimineaţa asta, mai mult ca oricând, am motive să fiu vesel. A-propos, John, ştii, din întâmplare, dacă nu e închiriat vreun local, în imobilul tău?

John Morlay nu-şi ascunse uimirea.

— Vrei să te lansezi în afaceri?

— Nu tocmai. Caut un birou liniştit, în care să-mi termin cartea.

— Ei bine! Cred că o societate al cărui sediu social este la etajul de deasupra biroului meu este pe punctul de a falimenta, şi că intenţionează să subînchirieze localul…

Maria începea să-şi piardă răbdarea.

— Am venit ca să-ţi vorbesc între patru ochi, Julian… zise ea.

Julian deschise uşa sufrageriei şi-l invită pe John să treacă.

— Vei găsi cărţi şi reviste pe măsuţă, zise el cu amabilitate.

Apoi, întorcându-se către Maria:

— Trebuie că mă urăşti de moarte, Maria, şi totuşi, dacă am acţionat aşa, am făcut-o numai pentru tine. Ce-ai spune

dacă ţi-aş dovedi, negru pe alb, că femeia aceasta te jefuieşte sistematic?

— Nu-ţi pierde vremea cu asta, Julian. Mai bine ocupă-te de tine însuţi. Ai avea mare nevoie…

Drept care scoase din geantă o cutioară roşie de piele şi o întinse tânărului. Acesta o luă şi o deschise.

— Inelul de la mine? zise el încruntându-şi sprâncenele. Mi-l înapoiezi?

Maria dădu afirmativ din cap.

— Nu e prea frumos din partea ta, zise Julian. Pun pariu că scorpia aia bătrână a…

— Mai întâi, te rog să n-o mai faci pe doamna Carawood scorpie bătrână. Pe urmă, îţi cer s-o laşi în pace şi să dai, chiar de astăzi, ordinul de a-ţi întrerupe ancheta. În fine, te sfătuiesc, prieteneşte, să părăseşti Anglia în cel mai scurt timp.

O privi, cu pleoapele pe jumătate închise, cu un aer uşor batjocoritor.

— Şi aş putea să cunosc cauza hotărârii tale?

— Este foarte simplu, răspunse Maria. Încredinţându-mi cutioara cu inelul, mi-ai cerut să n-o deschid decât peste două zile. Îţi promisesem că aşa am să fac, însă, înainte de a mă culca, am aruncat o privire înăuntru. Nu era inelul acela.

Vorbea agitat şi părea că se aşteaptă la violente proteste, însă el nu scoase o vorbă.

— Inelul din cutioară era împodobit cu un safir oval înconjurat de patru diamante. Era chiar acela care fusese furat din vitrina lui Cratcher's. Greşiseşi cutia. Cele două cutioare au aceeaşi culoare, aceeaşi dimensiune. Ţi-ai dat seama în aceeaşi seară şi ai venit la Ascot ca să iei înapoi acest compromiţător cadou. Apoi, a doua zi, mi-ai trimis prin poştă inelul care-mi era destinat.

Julian o ascultă în tăcere. Chipul îi rămânea o mască de nepătruns. Nici o privire, tresărirea nici unui muşchi, nu-i trădau emoţia. Doar buzele îi erau mai strânse ca de obicei.

— Cel mai bun lucru pe care l-ai putea face, ar fi să pleci din Anglia, continuă tânăra. Poate că ar trebui să avertizez poliţia.

— Ai face-o? întrebă Julian, cu o voce metalică.

— Nu, şi poate că greşesc, dar prefer să pleci.

— John Morlay este la curent?

— Nu.

— Mulţumesc, spuse Julian, oftând apăsat. Voi face ceea ce-mi spui. Dar mai întâi trebuie să-mi lichidez afacerile în curs.

Maria întinse mâna.

El adăugă:

— Îţi promit să nu vă mai supăr, nici pe tine, nici pe doamna Carawood.

După plecarea oaspeţilor săi, Julian îşi aminti de anumite dispoziţii care, odată executate, ar fi pricinuit mari necazuri doamnei Carawood. Încercă să intre în legătură cu Smith, însă cum nu izbuti, renunţă să-l mai caute. La urma urmei, lăsând cale liberă bătrânului spărgător, îşi va satisface cel puţin curiozitatea.

În aşteptare, avea multe de făcut. Pentru început, identifică biroul lui Harry Valetul şi află că fusese ocupat înainte de un inventator de jucării mecanice, căruia meseria lui nu-i adusese decât necazuri. Fusese prea mulţumit să-şi subînchirieze localul, dimpreună cu tot mobilierul, gentleman-ului american ce-l plătise peşin.

— Am preferat să închiriez decât să vând, îi spuse el lui Julian, venit în vizită. Credeam că am să pot relua afacerea într-o zi. Tare mă tem, însă, că am să fiu obligat să vând.

— Acesta este anume motivul vizitei mele, spuse Julian. Mă ocup cu preluarea de mobiliere de birou.

Inventatorul de jucării îi prezentă lui Julian toate facturile sale, printre care cea a casei de bani „Rexor”, purtând indicaţia numărului de fabricare. Julian Lester avea o excelentă memorie a cifrelor şi-l trecu pe acesta cu cea mai

mare precizie în carneţelul lui, după ce se despărţi de nenorocosul comerciant.

Câteva ore mai târziu Julian sta de vorbă cu directorul general al casei „Rexor”. Acesta îl primise cu cordialitate, căci Julian, care-l cunoştea de multă vreme, îi făgăduise să publice un articol despre progresele realizate în materie de lăcătuşerie în general şi de case de bani în special, în care se vorbea, în termeni elogioşi, despre casa „Rexor”.

— În fapt, spuse Julian înainte de a se despărţi de prietenul său, am cumpărat de ocazie, acum câtva timp, una din casele voastre de bani şi n-am la ea decât o singură cheie.

— Iţi aduci aminte ce număr are?

Şi Julian ieşi din biroul directorului cu o a doua cheie în buzunar.

A doua zi, se duse în recunoaştere în imobilul în care se afla un birou de închiriat. Cei doi tineri care conduceau întreprinderea – vânzare de bomboane en-gros – erau gentlemeni cu aspect respectabil, purtând ochelari cu ramă de baga. Sosiseră la birou exact la orele nouă, venind din două direcţii opuse.

Julian inspectă cu atenţie locurile. Parapetul ieşit în afară, balconul, apropierea unei construcţii mai joase în spatele imobilului, totul concura în a-i uşura sarcina. Păcat numai că în acest sezon nopţile sunt cam scurte!…

Julian Lester găsi un garaj de închiriat prin împrejurimi. Proprietarul îi ceru un acont considerabil, dar tânărul îl dădu fără să clipească, aduse acolo un automobil puternic şi recomandă mecanicului să-i facă plinul şi să-l spele.

Seara, asistă la plecarea asociaţilor, întrebându-se care dintre cei doi paşnici cetăţeni putea fi într-adevăr Harry Valetul. Ziarele abundau în amănunte savuroase în legătură cu spargerea de la „West Canadian Bank”. Doi indivizi suspecţi tocmai fuseseră arestaţi la Southampton şi Julian fu niţeluş plictisit să afle că poliţia îşi concentra efortul pe acele meleaguri. Suma furată se ridica la aproape o sută

optzeci de mii de lire. Inspectorul Pickles fusese însărcinat cu prinderea hoţilor.

John Morlay, care îl întâlni pe poliţist, află câteva detalii confidenţiale. Un paznic de noapte al băncii trebuie că era amestecat în lovitură. Dispăruse fără urmă, îndată după furt.

— Spargerea este semnată, adăugă sub-inspectorul. Este metoda americană şi pun pariu că Harry Valetul a dat o mână de ajutor. După ultimele informaţii, nu este la Paris, tovarăşii lui afirmă că e la Berlin, deci se află la Londra. Dacă păsărelele astea îşi iau zborul cu grăunţele, îţi dau voie să-mi spui: „Boabă de mazăre”, nu mai e nimic de capul tău. Însă nu-i nici o primejdie. Dacă Harry Valetul ar fi ştiut cu cine are să aibă a face, s-ar fi gândit de două ori, înainte să dea lovitura. A-propos, cum se mai simte doamna Carawood? A revenit la Pimlico? Dar acel biet domn Hoad? Tot rău o duce cu sănătatea?

— Care domn Hoad?

— E drept că nu se serveşte deseori de acest nume. Preferă să-şi zică Smith sau Salter. Noaptea trecută a avut o criză şi o persoană care pare că se interesează de el i-a adus la căpătâi pe unul din cei mai buni specialişti din Londra.

— Vrei să spui că doamna Carawood? ghici John.

„Boabă de mazăre” aprobă din cap.

— Exact. Nu voia să i se cunoască situaţia materială, de unde şi mascarada asta. O copilărie.

— Dar spargerea de la „West Canadian Bank”! E tot o copilărie?

— Bineînţeles, răspunse „Boabă de mazăre”. O să fie ultima, aventură a lui Harry Valetul.

Capitolul XXII.

Zilele de după ultima ei întâlnire cu Julian au fost pline, pentru Maria, de o fericire nouă. Acum se gândea fără regret la pensionul din Cheltelham şi găsea multă atracţie în noul ei mod de trai. Scumpa ei doamnă Carawood n-o

mai părăsea deloc, iar când era ocupată cu afacerile, John îi ţinea cu amabilitate companie. Tânărul bărbat încercă în mai multe rânduri să o facă să vorbească despre tutoarea ei.

— E aşa de naivă şi de romanţioasă! îi spuse într-o zi Maria, râzând. Câte odată aş vrea să mă supăr, dar e imposibil.

— Să te superi? făcu John surprins.

— Da, da. Are, de exemplu o manieră care mă exasperează: aceea de a-mi spune „domnişoară contesă”, în orice împrejurare. Şi totuşi e atât de rezonabilă, atât de practică! Mi-a mărturisit mai ieri, că din frageda ei copilărie adora poveştile cu ducese, cu scări de marmoră, cu palate, ş.a.m.d. Un roman a cărei eroină nu aparţinea înaltei aristocraţii i se părea cu totul lipsit de interes!

Într-o altă zi, pe când luau ceaiul, amândoi în oraş, Maria îi povesti că tutoarea ei primise, în ajun, o vizită ciudată.

— Poate că ai şi auzit vorbindu-se de fratele Benito? făcu ea. Este foarte cunoscut în cartierul Pimlico, din cauza operelor sale de binefacere.

— Într-adevăr, nu mi-e necunoscut, zise John, pe gânduri. Şi care era scopul vizitei lui?

— În privinţa asta, îmi ceri prea multe, răspunse tânăra fată. Poate că venea din partea unei organizaţii filantropice. Chiar mă întreb de ce era Nanny atât de nervoasă înainte de a-i primi vizita şi atât de uşurată pe urmă?

John Morlay se temea că monahul nu venise s-o vadă pe doamna Carawood ca reprezentant al unei organizaţii de binefacere, iar cauza nervozităţii vârstnicei doamne îi apăru cu toată claritatea.

În aceeaşi zi, Julian primi vizita detectivului Martin.

— Dacă activitatea mea nu vă dă satisfacţie, era bine să mi-o spuneţi pe loc, spuse acesta. Nu-mi place să-şi bată nimenea joc de mine.

— Nici mie, dar în legătură cu ce?

— V-aţi adresat lui Morlay, pentru aceeaşi anchetă. Mă împiedic de el la tot pasul. Chiar în dimineaţa asta l-am întâlnit pe cel mai bun secretar al lui în birourile Departamentului Arhivelor. Căuta un testament la litera „F”…

— Şi-a pierdut timpul, zise Julian dispreţuitor. Ştiu că nu există nici o copie a acestui testament.

Iată că şi John Morlay se interesa de zestrea Mariei! La urma urmei, indiferenţa sa faţă de bunurile pământeşti poate că nu era decât o pozã! Această idee îl făcu pe Julian să surâdă. Nu va fi el cel care să-i pună beţe în roate acestui ipocrit de John. Să vânezi o zestre problematică! Afacerea care-l preocupa era cu mult mai interesantă.

*

*

Doamna Carawood puse registrul de socoteli pe masă. Urmă o lungă tăcere, punctată de tic-tacul pendulei.

— M-am interesat adesea, spuse Herman, ce fel de om a fost soţul dumneavoastră. N-aţi păstrat o fotografie de-a lui?

— Nu, spuse scurt vârstnica doamnă.

Şi după o scurtă tăcere:

— Viaţa nu e totdeauna rozã…

— Ştiu şi eu câte ceva, suspină Herman. Şi dacă n-aş fi avut norocul să vă întâlnesc… Trebuie că aţi suferit mult, în prima perioadă a văduviei…

Doamna Carawood aprobă din cap.

— Da, murmură ea.

Şi schimbând brusc subiectul:

— Pari obosit în seara asta, Herman. Du-te la culcare!

El îi aruncă o privire de câine credincios în care se citea întreaga recunoştinţă de care e în stare un copil al străzii, când îi spui că pare obosit. Pare că e un nimic, dar ce tare încălzeşte la inimă!

— Ce chestie! murmură el, neştiind cum să exprime dulcele simţământ ce-l învăluia.

— Ce spui? îl întrebă vârstnica doamnă.

— Nu ştiu, dar sunteţi atât de bună… Cred că aş fi în stare de orice pentru dumneavoastră. De orice…

— Începe numaidecât prin a te băga în pat, îi sugeră doamna Carawood, râzând.

— Oh! Nu mă înţelegeţi. Vreau să spun că aş vrea să fac ceva greu, primejdios. Să sar pe fereastră. Să omor pe cineva…

— Eşti nebun, Herman! exclamă doamna Carawood. Ce-ţi mai trece prin cap! Mulţumeşte-te să scuturi bine de praf rafturile şi să faci alergăturile. Să omori! N-am nevoie de tine ca asasin… Du-te mai bine la uşă să vezi cine bate.

Era domnul Fenner, cu un aer mai solemn ca oricând. Îmbrăcase costumul negru de duminică şi avea o brasardă de mătase neagră pe mâneca stângă. Lanţul de aur ce-i trecea peste pântece era singura notă frivolă în ţinuta lui de doliu. Se aşează fără să aştepte să fie invitat şi scoase un lung suspin.

— Nu te aşteptam în seara asta, zise doamna Carawood.

— Toate condoleanţele, tovarăşe, îşi luă inima în dinţi Herman.

— Nu e cazul să mă iei cu tovarăşe, răspunse Fenner.

— Ia uite! se miră tânărul. Ţi-ai schimbat părerile?

— Poate, admise Fenner. De altfel poveştile astea o amărăsc pe doamna Carawood şi nu e cazul s-o contrariem.

Se răsturnă în fotoliu, părând a examina tavanul cu ochii pe jumătate închişi. Era felul său de a-şi concentra atenţia.

— Sunt obligat să recunosc, zise el în sfârşit, că exageram niţel… Egalitatea, tare frumos, dar cum spune cestălalt, există cai de curse şi cai de tracţiune. Tot aşa, omenirea e alcătuită din indivizi diverşi, fiecare având-şi de îndeplinit funcţia sa.

— Mi se pare că e cam prea cald astă-seară pentru acest gen de discuţii, declară doamna Carawood. Patronul tău te-a convertit la ideile lui, înainte de a muri. O prezisese, cred.

— Nu poate fi vorba, doamnă Carawood, eu nu-mi abandonez niciodată principiile. Stelele lucesc chiar şi ziua, cu toate că sunt invizibile. Aşa se întâmplă şi cu idealul meu…

După această poetică metaforă tăcu o vreme, apoi reluă:

— Patronul mi-a lăsat întreprinderea lui. V-am spus dintotdeauna că era un om de treabă. Cam arţăgos, dar la vârsta lui e prea firesc. Cât priveşte moştenirea, nu e cine ştie ce afacere, evident, ci o mică întreprindere destul de prosperă, pe cinstea mea. S-ar putea cu uşurinţă dubla sau tripla cifra de afaceri, dacă te-ai ocupa cu seriozitate.

Doamna Carawood nu încercă să-şi ascundă amuzamentul.

— Ce-am spus de râs? se miră Fenner.

— Nimic. Mă gândesc la toate acele stele care strălucesc chiar şi ziua.

Fenner păru stingherit.

— Sunt foarte mulţumită pentru dumneata, reluă ea.

— Oh! făcu el, cu vizibilă jenă. Toate acestea nu-mi schimbă întru nimic principiile. Şansa nu-i demobilizează decât pe cei care nu ştiu cum s-o folosească… Herman, am ceva de vorbit cu doamna Carawood.

Făcu această declaraţie pe un ton atât de poruncitor, încât tânărul o şterse fără să mai scoată o vorbă.

Fenner se ridică în capul oaselor, pe fotoliu şi spuse, aplecându-se către doamna Carawood:

— Sfrijitul ăla n-a mai venit, sper.

Acest puţin măgulitor epitet i se aplica cu toată evidenţa lui Julian Lester.”

— Nu, nu l-am mai văzut: Dar de ce?

— Dacă vă mai plictiseşte iar, îi sucesc gâtul…

— Doamna Carawood începu să râdă.

— Nu duc lipsă de apărători, în seara asta, e sigur! Numai că într-adevăr, Fenner, sper că n-am nevoie de serviciile tale. De altminteri, n-o să ne mai prea vedem, fără îndoială, acum că eşti în fruntea unei importante întreprinderi de mobile.

Fenner n-ar fi putut spera o mai bună intrare în subiect.

— Anume pe tema asta mi-am permis să vin să vă deranjez în această seară. Pot să fumez?

Şi scoase din buzunar un pachet de ţigări împodobit cu o gravură ce-i reţinu o clipă atenţia.

— Dacă te iei după publicitate, ţigările astea sunt preparate pentru cadânele din haremul sultanului. Ce mai ţi-e şi cu turcii ăştia! Ce nebunie să ai atâtea soţii. Eu unul, m-aş mulţumi cu una singură!

— Nu se ştie niciodată, observă doamna Carawood, cu fineţe. Până acuma, nu fumai decât pipă, acum ai prins gustul ţigărilor. Până acuma, trăiai ca un celibatar, acum te gândeşti să te însori. Mâine, poate că ai să găseşti că o singură femeie nu ajunge. Stelele strălucesc, dar bărbaţii se schimbă.

Fenner îi aruncă o privire plină de reproşuri.

— Nu există pe lumea asta pentru mine, doamnă Carawood, decât o singură femeie, şi dumneavoastră o ştiţi prea bine. Dacă ea ar zice „Da”, ar face din mine omul cel mai fericit de pe pământ.

— Eşti lacom, Fenner. Vrei să le ai pe toate odată. Moştenirea şi restul…

— Nu glumiţi, e serios. Ce-aţi spune de un automobil, ca să circulăm în oraş şi ca să mergem în excursii, duminica? şi de-o casă la ţară… şi de o călătorie de nuntă la Paris? Fu dispensată de răspuns de venirea simultană a Mariei şi a lui John, prima coborând scara ce ducea la apartament, cel de al doilea venind de afară. Îşi dăduse întâlnire cu tânăra fată, pe care trebuia să o ducă la un concert.

— Bună seara, domnule Fenner, zise Maria. Cred că ţi-am vorbit deja de prietenul nostru, campion al egalităţii absolute? zise ea întorcându-se spre John.

— Să nu exagerăm, protestă Fenner.

— Într-adevăr, vă cunosc, din auzite, făcu John. Sunteţi tâmplar, cred?

— Nu-i tocmai exact. Sunt proprietarul unei întreprinderi de mobile, replică Fenner cu demnitate.

Doamna Carawood se apropiase de Maria şi-i petrecuse cu tandreţe un braţ în jurul taliei. De îndată ce fata îşi făcea apariţia, nimic altceva nu mai exista pentru ea: nici Fenner, nici John Morlay, nici restul lumii.

John le observa pe cele două femei cu intensitate. Fratele Benito avea dreptate, lucrul era izbitor.

— E ora să plec, zise Fenner, ridicându-se.

— Şi pentru noi, de asemenea, spuse Maria, întorcându-se către John.

Fenner îşi luă rămas bun, după ce refuză oferta lui John, care-i propusese să-l ducă acasă cu maşina.

— Voi lua un taxi, spuse el, prefăcându-se indiferent, nu fără a arunca o privire în direcţia doamnei Carawood, ca să vadă efectul produs. Însă vârstnica doamnă nici nu băgase

de seamă. Ea nu avea ochi decât pentru Maria, pe care o întovărăşi până la maşină.

— Petrecere frumoasă, contesă, îi ură ea.

Se întoarse în prăvălie şi scoase un suspin. Herman o aştepta ca să-i spună noapte bună.

— În fapt, zise el, mă întrebam dacă, măritându-se cu domnul Morlay, domnişoara îşi va păstra titlul de contesă.

Doamna Carawood fu luată prin surprindere. Îl ţinti cu privirea pe băiat.

— Ce întrebare caraghioasă! spuse ea, în sfârşit. Desigur că nu.

Capitolul XXIII.

Doamna Carawood rămase un lung moment pe gânduri apoi, se întoarse la socotelile ei, întrerupte de vizita lui Fenner. Avea obiceiul de a-şi nota cu scrupulozitate cele mai mărunte cheltuieli personale, cu excepţia celor care o priveau pe Maria Fioli.

Un zgomot venind de la uşa din spate o făcu să se întoarcă. Se aşteptă să-l vadă venind pe Herman, însă curând liniştea se restabili. Doamna Carawood reîncepu să adune coloana de cifre. Câteva minute se scurseră, apoi zgomotul reveni, făcând-o pe doamna Carawood să sară în picioare. Tremura uşor şi fixa uşa, cu ochii măriţi de spaimă.

— Tu eşti Herman? strigă ea. Încetează cu gluma! Vrei să mă sperii?

Uşa se deschise apoi larg, dar omul care apăru în prag nu era Herman. Era un individ cu obrajii livizi, cu pometii proeminenţi, cu gura rânjită.

— Tu! făcu doamna Carawood cu glas răguşit. Joe!

Omul o privea în tăcere. Dintre ei doi el părea cel mai surprins. Nu se aştepta să o găsească acolo pe această femeie. Un rictus de batjocoră şi ameninţare îi apăru pe chip.

— Deci tu eşti?… mormăi el. Ca să vezi! Ah! Acuma înţeleg. Seara trecută, când ai văzut că-s pe ducă, te-ai pus în

zdrenţe ca să vii să mă vezi, ca să nu ghicesc că ai parale. Tu eşti, deci, faimoasa doamnă Carawood! Nu-i rău!

— Ce-ai cu mine? strigă doamna Carawood, regăsindu-şi glasul şi stăpânirea nervilor. Ţi-am trimis mereu bani, cu regularitate. Cum mi-ai aflat adresa? Ce cauţi aicea?

— Cum aşa? Nu te-ncântă să primeşti vizita soţului tău? o ironiză Joe. N-ai venit să mă vezi, în seara aia? Acum îţi întorc vizita. Ţi-am închis gura? Credeai că n-am să mai ies din cocioaba aia din Rotherhithe decât cu picioarele înainte?

Ea îl fixă, prăbuşită, realizând încetul cu încetul tot ceea ce însemna această reîntoarcere: sfârşitul unui vis minunat, nimicirea a optsprezece ani de sforţări spre a construi o viaţă nouă. Se lăsă să cadă, fără putere, pe un fotoliu.

— Este cumplit, cumplit, gemu ea.

— Cumplit, repetă Joe. Ce-au să spună prietenii tăi? Ai? Un bărbat care iese de la puşcărie, nu e prea prezentabil.

În acel moment apăru Herman. Era în cămaşă şi bretelele îi atârnau. Se vedea că se îmbrăcase în grabă, alarmat de sunetul vocilor.

— Cine-i ăsta? întrebă Smith.

— E Herman… începu doamna Carawood.

Însă Smith n-o mai asculta. O expresie de durere îi pocea trăsăturile. Duse mâna la gât, ca şi cum i-ar fi lipsit aerul, pipăindu-şi grăbit unul din buzunare. Scoase în sfârşit o cutie de carton şi o deschise cu degete tremurătoare. Conţinea mai multe fiole. Smith sparse una între degetul mare şi arătător şi aspiră cu aviditate gazul care ieşi. Încetul cu încetul chipul îi reveni la culorile normale, ochii îşi recăpătară strălucirea. Avea aerul unui om ieşit ca prin minune din agonie.

— Asta se cheamă angină pectorală, zise el. Mi s-au dat fiolele astea azi dimineaţă la spital. Fără ele, s-ar fi zis cu mine… Sunt mai eficace decât poţiunea pe care o aveam înainte… Crizele mele devin din ce în ce mai frecvente… numai că trec repede.

Privirile îi căzură din nou pe Herman.

— Cine este, doamnă Carawood? întrebă tânărul.

— Doamna Carawood! îl maimuţări Smith. E nemaipomenit.

— E numele meu, spuse femeia, adunându-şi întreaga energie. Îl cunosc pe acest domn de foarte multă vreme, nu-ţi fă griji, Herman. Du-te la culcare.

Maşinal, Herman adună cutia de carton pe care o scăpase bolnavul şi o puse pe şemineu, lângă un bibelou.

— Are un aer bizar… zise el în şoaptă, trecând pe lângă doamna Carawood. Nu-mi surâde să vă las singură cu el. Dacă m-aş duce să-l chem pe Fenner?

— Nu, e inutil. Va pleca numaidecât.

Herman se îndepărtă în silă, fără să îndrăznească, totuşi, să iasă din cuvântul binefăcătoarei sale.

— Atunci, încă o dată, cine e băiatul ăsta? Fiu tău?

— Nu. E un micuţ sărman pe care l-am adoptat. Era aşa de nefericit!

— Dar eu? Poate că eu nu eram nefericit la Dartmoor? Nici măcar prin cap nu ţi-a trecut să vii să te informezi… Sperai să-mi las oasele acolo, nu-i aşa? Şi acum, toată lumea-ţi spune doamna Carawood. Te-ai recăsătorit, deci?

— Nu. Şi te înşeli dacă-ţi închipui că ţi-am dorit moartea. Am făcut întotdeauna tot ce am putut pentru tine, pentru că nu puteam uita că erai soţul meu… Fără avocatul de care ţi-am făcut rost, te condamnau poate la spânzurătoare. Şi când era să mori, nu te-am abandonat.

— Mulţumesc, zise Smith ironic. Fiindcă eşti o soţie model, ai să mă îngrijeşti, de acum înainte. În fapt, însă, ai avut un copil, la puţină vreme după plecarea mea la Dartmoor. Ce-ai făcut cu el?

— Da, un băiat, se bâlbâi doamna Carawood. A murit. Avea câteva săptămâni.

Dintr-o dată, tăcu. Un claxon familiar răsună afară. Ea alergă la uşă şi aruncă o privire afară.

— Repede, Joe! Ascunde-te după draperie. Au sosit.

— N-am de ce să mă ascund, spuse omul, cu încăpăţânare. Mi-am executat pedeapsa, sunt în regulă,

— Ascunde-te, totuşi, insistă doamna Carawood. Cu poliţia nu se ştie niciodată. E mai sigur.

Tremura şi spaima i se comunică fostului puşcăriaş pe care numai cuvântul poliţie ajungea ca să-l întoarcă pe dos. Instinctiv, se duse să se ascundă după perdea.

Maria intră repede în prăvălie, în timp ce doamna Carawood încă mai tremura.

— Ce s-a întâmplat? făcu ea, cu ochii fixaţi pe draperie.

— Închipuie-ţi că am uitat biletele pentru concert pe şemineu, spuse tânăra fată râzând. Ajunsesem deja, asta ne va face să pierdem prima parte. Ia te uită! Ce e asta? zise ea, apucând cutia de carton.

— Nu te atinge de ea, strigă doamna Carawood.

Ideea că degetele Mariei ar putea atinge un obiect aparţinând lui Joe, îi făcea silă.

— Pune-o la loc. E un medicament.

— Eşti cumva bolnavă, Nanny? De ce mi-ai ascuns-o?

— Nu, nu sunt bolnavă, Maria. Uite biletele voastre. Te asigur că n-am nimic, un pic de oboseală, asta e tot. Aerul de la ţară are să-mi facă bine.

John, care o urmase pe Maria în magazin, îşi roti în jur privirile scrutătoare. Mai multe amănunte îl izbiră: obrazul desfigurat al doamnei Carawood, trăgând mereu cu coada ochiului la draperia ce separa magazinul de birou, mirosul straniu ce plutea prin încăpere, cioburile de pe jos. Şi mai cu seamă graba evidentă cu care doamna Carawood voia s-o vadă plecată pe pupila ei.

— Sunteţi deja în întârziere, se bâlbâi ea. Plecaţi o dată!

Simţea într-ascuns că juca tare prost comedia, că se trăda cu fiecare gest. Cum să-ţi domini însă nervii, când dintr-o clipă în alta, Joe putea ieşi de după perdea?

— Dacă vă simţiţi rău, nu vă vom lăsa singură, făcu John.

— Ba da! Ba da! De altfel, nici nu sunt singură. Mai e şi Herman. Şi pe urmă, încă o dată, nu mă simt rău, sunt

numai obosită. Tocmai mă pregăteam de culcare.

Se lăsară în sfârşit convinşi. Doamna Carawood îi conduse la uşă şi urmări cu privirile fascicolul de raze luminoase pe care-l lăsa după ea maşina lui John.

Atunci, Joe ieşi din ascunzătoarea lui. Se propti în faţa doamnei Carawood, strângând din fălci ca şi cum ar fi spart nişte nuci, tic cu care se alesese la Dartmoor, pe vremea când nu îndrăznea nici să vorbească, nici să crâcnească.

— Nişte clienţi, bâigui doamna Carawood în disperare.

Înaintă spre ea, ameninţător.

— Nu-ncerca să mă minţi! Vreau adevărul.

— Eu… eu nu mint! Este o contesă.

— O contesă? Tot aşa de romanţioasă! Vrei să-ţi spun cine este micuţa? Este fata noastră.

Ea simţi că i se înmoaie genunchii şi că pământul îi fuge de sub picioare.

— Nu spune prostii, Joe, încercă ea să protesteze. Toţi anii ăştia de închisoare ţi-au luat minţile.

El o scutură mai tare:

— Nu sunt nebun! Sau cel puţin nu chiar atât încât să nu-mi recunosc propriul copil. Este exact portretul tău, când aveai aceeaşi vârstă. Vocea, râsul, toate…

Cu un gest brusc, ea se descleştă din strânsoare:

— Meriţi să te întorci la închisoare, dacă spui aşa ceva, Joe. E o calomnie. Fata asta este o contesă, şi nu fiica unui ocnaş.

— Minţi fără nici o pricepere. Şi la ce-ţi foloseşte?

Ea ştia că partida este pierdută şi totuşi se agăţa cu disperare de ceea ce îi părea ca o ultimă şansă de salvare. Luptase toată viaţa, avea să lupte până la ultima suflare.

— Joe, te asigur că punerea în libertate, după atâţia ani petrecuţi la Dartmoor, ţi-a luat minţile. Îţi repet că această fată este o clientă.

— Destul! urlă Joe. Mă oboseşti cu gogoşile tale!

Doamna Carawood plecă capul… înţelegea că fusese învinsă.

Capitolul XXIV

— Puştoaica asta este fata mea! urlă Joe, lovind cu pumnul în masă. Iar dacă îndrăzneşti să zici că nu…

Omul care-i stătea în faţă, care o ameninţa, era într-adevăr Joe cel de altă dată, de a cărui amintire zadarnic încercase să scape.

— Sunt tatăl ei şi am tot dreptul să am o explicaţie cu ea. Asta este! Să creşti în mătase şi în catifea odrasla unui ocnaş! Hai, că te recunosc! O să-ţi arăt eu ţie, contese! Când mă gândesc la banii pe care i-ai cheltuit cu ea, în timp ce eu duceam lipsă de de toate, îmi vine să te strâng de gât. Îmi trimiteai două lire pe săptămână, cum arunci un os unui câine, şi cheltuiai sute, pentru mucoasa asta!

Se îndreptă către uşă, dar ea se atârnă de el, cu disperare. Omul acesta era hotărât să-i trădeze secretul, trebuia să-l împiedice cu orice preţ. Îl va îngriji, îi va oferi tot ceea ce poseda, spre a încerca să-l îmbuneze, să-i inspire sentimente mai umane.

— Joe, murmură ea, şi dacă as recunoaşte că este într-adevăr fiica noastră?

— Dacă ai recunoaşte! Ca şi cum n-aş şti şi aşa! Lasă-mă să plec.

Sunt grăbit să fac cunoştinţă mai îndeaproape cu fata mea. Ştiu eu unde s-o găsesc.

— N-ai să faci asta, Joe. Dacă-mi făgăduieşti că stai la locul tău, îţi voi povesti totul, fără să-ţi ascund nimic. Şi am să-ţi dau tot ce-ai să vrei, toţi banii pe care-i am.

— Trag toată nădejdea, spuse Joe, cu cinism. Pică la timp.

Femeia spera că această promisiune îl va face pe soţul ei să abandoneze atitudinea ostilă, lăsându-i un pic de răgaz, timpul în care să găsească un mijloc de a salva acest edificiu preţios şi fragil, pe care-l construise de atâta vreme…

— Am să-ţi mărturisesc totul, Joe, gemu ea… încearcă să înţelegi… Ei bine, micuţa aceasta este fata noastră; ceea ce-ţi spuneam, de un băiat, care ar fi murit, era numai o născocire. Numai pe ea am avut-o, pe Maria. De când s-a

născut, mă obseda un gând: copilul meu nu moştenise de la tatăl lui instincte criminale… Nu era sortit unei vieţi mizerabile, în afara legii? Erau momente în care doream sincer să moară înainte de a atinge vârsta raţiunii. Pe măsură ce creştea, însă, am început s-o iubesc… şi s-o plâng că se născuse din părinţi ca noi. Am hotărât să o cresc ca şi când ar fi aparţinut unei alte lumi, să nu-i aduc niciodată la cunoştinţă cine îi este tatăl…

— Cu ce drept? se indignă Joe.

— Nu mi-ai povestit tu însuţi, Joe, copilăria ta mizerabilă şi sforţările tale ca s-o uiţi? Pierdere de vreme! Exemplul tatălui tău, alcoolic, mort în închisoare, îţi stătea mereu în fata ochilor. Cine ştie, poate că dacă nu ţi-ai fi cunoscut părinţii, n-ai fi devenit ceea ce eşti… Când ne-am căsătorit, credeam cu tărie că-ţi rămânea o şansă de salvare… Te iubeam în ciuda a toate.

Crezu, o clipă, că izbutise să-l înduioşeze, să facă să vibreze coarda sensibilă a sufletului său. El o fixa în tăcere, cu răceală pe chip.

— Când tu, Joe, ai plecat, nu mi-a mai rămas pe lumea asta decât fetiţa, s-o iubesc, urmă doamna Carawood. Nu uitasem copilăria mea mohorâtă, lipsită de orice bucurie, de la orfelinat şi am vrut să-i dau fetiţei mele tot ceea ce-mi lipsise mie… tandreţe, duioşie, distincţie.

— Distincţie! exclamă Joe. Ţi-au sucit minţile toate poveştile alea cu prinţese, din cărţile tale. Vezi viaţa ca pe un roman…

— Ca un roman… repetă doamna Carawood, pe gânduri. Şi de ce nu, la urma urmei? E atât de frumos în romane!

Joe ridică din umeri, cu un aer dispreţuitor.

— Nu te-ai schimbat, tot ţicnită ai rămas!

Însă femeia nu-l asculta. Ea îşi retrăia romanul vieţii ei.

— Niciodată nu întâlnisem oameni bine. Nu-i cunoşteam decât din cărţi. Totuşi, la orfelinat primisem o educaţie bună. Iar în ziua în care m-am angajat ca bonă la contesa Fioli, am avut o revelaţie… O minunată revelaţie! Gentileţea

ei, distincţia, bunele maniere, cu toatele m-au fermecat. Joe, tu nu poţi să înţelegi, pentru că n-ai trăit în acest mediu. Mi se părea că visez… Căutam să-i imit pe aceşti oameni, să dobândesc ceva din felul lor de a vorbi, de a merge, de a mânca. E aşa frumos să trăieşti în felul acesta! Însă pentru mine era prea târziu. Mă apăsa întregul meu trecut de fiică din popor. Cum să te descotoroseşti de povara asta?

Se gândea la anii petrecuţi în orfelinat, în care citea într-ascuns, minunatele romane, în care cenuşăresele îşi găsesc întotdeauna Făt-Frumosul. Făt-Frumosul ei fusese fiul unui răufăcător, răufăcător el însuşi, Joe Hoad!

— Însă pentru Maria nu era prea târziu! reluă ea, cu un suspin. Când am început să lucrez la contesă, pe ea o lăsasem la o dădacă. Sigur că nu de la ţăranca aceea ar fi putut ea învăţa să devină o domnişoară adevărată. Mi-am spus că dacă ar putea să crească în preajma contesei Fioli, nimic nu era încă pierdut…

Tocmai atunci murise copilul contesei, o fetiţă, şi sărmana femeie era mereu îndureratã. I-am spus atunci că aveam eu însămi un copil şi ea mi-a îngăduit să-l aduc lângă mine, un timp. Micuţa era drăgălaşă, ai fi zis o adevărată odraslă de bogătaşi. Contesa se ataşă de ea şi-mi spuse s-o păstrez cât de mult am să vreau.

Când îmi terminam treaba, mi se dădea voie să iau căruciorul copilei moarte, ca s-o plimb pe Maria. Ah! să fi văzut-o, aşezată în acel cărucior splendid, tapetat cu mătase roză! Contesa Fioli tocmai se întorsese din Italia, unde-şi pierduse fetiţa, şi nu prea era cunoscută în regiune. Deseori, în timpul acelor plimbări, îmi dădeam seama că o luau pe Maria drept copilul contesei, iar pe mine drept dădaca ei. Nu lămuream pe nimeni că se înşeală.

Pe urmă, muri şi contesa. Nu era bogată, cum credeau unii. Boala soţului ei şi aceea a copilului o nimiciseră… Totuşi mi-a lăsat o sută de lire, ca răsplată că o servisem cu credinţă, iar ce mai avea, unei mănăstiri din Roma. Toate

legendele despre o comoară ascunsă în casa ei nu se bazează pe nimic.

După moartea stăpânei mele, a trebuit să părăsesc casa. Am luat-o pe Maria… şi am început să-i spun „domnişoara contesă”…

Capitolul XXV.

Joe izbucni într-un râs zgomotos:

— Sărmană idioată. Tot împuindu-ţi capul cu istorioare romanţioase, ai înnebunit de tot. Însă nu văd încă de unde ai putut lua toţi banii ăştia.

— Nu i-am furat, în orice caz. Am muncit din greu să-i câştig, ban cu ban. Ca s-o cresc pe Maria aşa cum vroiam, îmi trebuiau mijloace. Pensionul de fete din Bexhill, unde am dus-o când avea trei ani, era foarte scump. Însă acolo nu avea de-a face decât cu copii de nobili. Apoi, am trimis-o la Cheltenham, cel mai bun pension din Anglia, pentru fetele din buna societate. Atunci, a trebuit să muncesc pe ruptelea, lipsindu-mă de toate, multă vreme.

Omul o fulgeră din priviri:

— Toate numai pentru ea, şi eu? N-aş fi ştiut niciodată că am o soţie atât de bogată, fără tipul care m-a trimis aici cu o treabă… Dar asta e altă poveste.

Doamna Carawood de-abia de-l asculta. Îşi reluă firul gândurilor:

— Nu mă gândeam la tine, vroiam să te uit, să fac ca şi cum n-ai mai fi. Vezi tu, unele femei sunt neveste, eu sunt mamă şi nimic altceva… Aş fi dat orice pentru ca această fetiţă să scape de destinul ei, devenind o tânără distinsă, cum ar fi fost, dacă nu murea, fata contesei Fioli…

— Şi dacă înţeleg bine, i-ai găsit de bărbat pe acest tânăr gentleman, spuse Joe, fără să renunţe la atitudinea lui cinică.

— Nu i-am căutat bărbat, însă este într-adevăr posibil să se mărite cu acest tânăr. Lângă el, ar fi apărată. Este un tânăr de o desăvârşită onorabilitate.

Ea nu adăugă că, aflând de eliberarea lui Joe, decisese să grăbească nunta Mariei, spre a o feri de atingerea părintelui ei.

— Are parale?

Ea dădu afirmativ din cap.

Omul străbătea cu paşi mari prăvălia.

— În cazul ăsta, dacă vrea s-o aibă, trebuie să plătească, zise el, proţăpindu-se în faţa soţiei sale.

Doamna Carawood avu senzaţia că se prăbuşeşte lumea. Gemu, ca o fiară rănită.

— Joe, n-ai să te duci să-l cauţi, făgăduieşte-mi. N-ai să-i vorbeşti! Nu trebuie! Înţelegi? strigă ea, cu o voce răguşită.

— Tare aş vrea să ştiu ce m-ar putea împiedica, rânji Joe. Şi dacă nu-şi desface portofelul, să curgă tot, ei bine, cu atât mai rău pentru el! Îl cunosc pe fazanul ăsta. Îl cheamă Morlay, nu-i aşa? E poliţist, sau cam aşa ceva. Nu mă prăpădesc cu firea după soiul ăsta.

— Joe, murmură sărmana femeie, taci, te rog! O să-ţi dau bani… mulţi bani… câţi ai să vrei.

— Asta se înţelege de la sine, făcu Joe. Însă două portofele fac mai mult decât unul singur. Tu-mi datorezi bani pentru toţi anii ăştia de mizerie, el, pentru că îmi vrea fata. Fata lui Joe Hoad face câteva bătrâne!

— Şi vrei să-i spui tot, nu-i aşa? spuse doamna Carawood, cu ochii strălucitori. Că eşti tatăl Mariei, că ai stat la ocnă fiindcă ai asasinat, cu sânge rece, un poliţist…

— Taci din gură, zbieră Joe.

Un tremur nervos îi străbătu membrele. Chipul i se strâmbă într-un fel ciudat.

— Totuşi, dacă i te prezinţi, va trebui neapărat să-i spui cine eşti, reluă doamna Carawood. Şi chiar dacă nu-i spui, o s-o ştie, asta e meseria lui. Crezi că dintre cei doi, tu eşti cel mai tare? Dacă te duci să-l cauţi, Joe, eşti pierdut, mă înţelegi? Pierdut pentru totdeauna!…

I se părea că, dacă-l poate determina să ezite, până a doua zi, totul s-ar mai putea încă aranja. Va găsi, cu siguranţă,

argumente mai convingătoare şi el însuşi, luându-le în consideraţie, îşi va abandona atitudinea intransigentă.

— Te implor, Joe, aşteaptă până mâine… îţi voi explica… Vei înţelege…

Îi căzuse în genunchi, rugătoare, gata de orice umilinţă, ca să salveze fericirea Mariei.

Un zgomot de paşi o făcu să tresară. Era Herman. Nu putuse adormi, simţind-o pe doamna Carawood în primejdie. La început, trăsese cu urechea, în beznă, ca să prindă cuvintele ce se auzeau de jos, însă ploaia care bătea, de mai multe minute cu furie în geamuri, acoperea orice alt zgomot. Se sculase deci şi se strecurase până în pragul magazinului. Ceea ce văzu, îl făcu să ţâşnească înainte.

Doamna Carawood se târa în genunchi la picioarele necunoscutului, care se holba la ea cu dispreţ.

— Şi tu? răcni Joe, întorcându-se către Herman. Ce faci aici? Cauţi un picior în fund?

— Du-te în camera ta, Herman, spuse în şoaptă doamna Carawood.

Herman nu-i cunoştea taina. Iar Joe risca să o trădeze. Ori, Maria trebuia să rămână contesă…

Cum tânărul nu se mişca, privindu-i năuc pe cei doi, Joe îşi vărsă pe al toată furia:

— Încă n-ai întins-o, maimuţoiule! Şterge-o, la treabă! N-ai auzit ce ţi-a spus soţia mea?

— Soţia dumitale? bâigui Herman.

— Da, da, spuse doamna Carawood. Spune adevărul… Du-te, Herman.

Tânărul rămase mai departe nemişcat. Părea ţintuit de către o forţă nevăzută, în pragul uşii.

— Îţi rupe gura să afli că sunt bărbatul ei? Şi că Maria e fata mea?

Herman îl privea prostit.

— Minţi, bâigui el.

— Nu, Herman, este adevărat, murmură doamna Carawood. Maria este copilul nostru. Nu e contesă

autentică… E stupid, nu-i aşa? Am făcut imposibilul ca s-o fac fericită… Am muncit ca o brută… Am minţit şi acum el distruge totul. Oh! Herman, fata n-are să mi-o ierte niciodată.

În acest timp Joe se instala în fotoliul cel mai confortabil, lungindu-şi picioarele pe un scaun, pe care şi-l trăsese înaintea lui.

— Am să-mi petrec noaptea aici, declară el. Puteţi să vă topiţi amândoi. Mi s-a făcut somn.

Mizând pe o acalmie, doamna Carawood scoase un suspin de uşurare. Poate că a doua zi, Joe se va arăta mai puţin încăpăţânat, îi va da bani, îl va convinge să plece… ea va avea o noapte ca să reflecteze…

Maria nu se va întoarce acasă înainte de revărsatul zorilor. După concert, John trebuie să o conducă la o serată dansantă, care avea să se prelungească, fără îndoială, până foarte târziu.

Herman o privea, pe când ieşea pe uşă, cu paşi greoi. Îi păru dintr-o dată îmbătrânită, sfărâmată şi o ură năpraznică îşi făcu loc în inima lui, împotriva intrusului.

Femeia ieşise, dar Herman rămânea mai departe pironit locului.

— Ei bine, ce mai aştepţi? strigă Joe. Şterge-o!

— Tu ai să pleci de aici, spuse tânărul, cu o voce fermă, pe care nu şi-o cunoştea. N-ai dreptul s-o faci să sufere pe doamna Carawood… Nimeni n-are dreptul s-o facă să sufere… Simţea cum îl podidesc lacrimile. Şi le stăpâni şi făcu un pas înainte, strângându-şi pumnii.

— Lasă-mă-n pace! urlă Joe. Nu ştii cu cine ai de-a face. Eu sunt Joe Hoad, asasinul poliţistului din Blackheath Road. Iar pe cei ce mi se aşează în cale, am obiceiul să-i expediez într-un loc din care nu se mai întorc.

— Ia încearcă, zise Herman, care se simţi dintr-o dată în stare să înfrunte cele mai mari pericole. Dacă nu pleci numaidecât, chem poliţia.

Poliţia! Puştiul ăsta îl ameninţa cu poliţia! Simţi cum i se suie sângele al cap. O să-l strângă de gât pe mucosul ăsta ca pe un câine, dacă nu-l slăbeşte. Vru să-l ameninţe la rândul lui, dar un spasm îi încleşta fălcile şi nu mai putu să scoată decât câteva sunete de neînţeles. Îl lăsau puterile, i se oprise respiraţia. Reîncepea criza.

Năucit, Herman îl privea cum se sufocă, ducând mâna la inimă, apoi întinzând mâna către şemineu, încercând să facă un pas…

— Cutia, gemu el, fiolele… fie-ţi milă!

Căzu din nou în fotoliu, gâfâind ca un om care se sufocă.

Herman îl contempla cu răceală.

— Şi tu? Ţi-a fost milă de doamna Carawood? spuse cu asprime.

Joe făcu o nouă sforţare, ca să se ridice. Izbuti, dar, dintr-o dată, chipul îi deveni pământiu şi se prăbuşi, cât era de lung, pe podele.

Herman rămase un moment nemişcat, încordându-şi auzul. Horcăiturile încetaseră. Din camera de la etaj nu venea nici un zgomot. Pretutindeni domnea liniştea, ploaia continua să bată în geamuri monoton.

Cu mişcări hotărâte, Herman se îndreptă către uşa de la stradă şi o deschise. Apoi reveni lângă trupul inert, îl apucă de braţ şi îl trase afară.

— A murit, cu atât mai bine! şopti el, încuind uşa magazinului.

Fără plăcere, dar şi fără remuşcări, Herman urcă în odaia lui şi se culcă din nou.

Capitolul XXVI.

În noaptea aceea, agentul de serviciu, care trecea prin Penton Street, ca să-şi facă rondul, se lovi de un corp ce zăcea pe trotuar. Crezu că era vorba de vreun beţiv şi-l scutură de braţ, însă omul rămase ţeapăn.

În buzunarele cadavrului se găsiră acte de identitate pe numele de Joe Hoad, supranumit Smith, fost pensionar la Dartmoor şi o fişă de spital, atestând că omul suferea de

angină pectorală. Întrebat, medicul declară că dăduse bolnavului, care suferea de crize frecvente, o cutie cu fiole cu nitrat de amyl, recomandându-i să le aibă mereu asupra lui. Fără îndoială, fostul puşcăriaş o pierduse prin vreo crâşmă, unde se pare că-şi petrecuse seara. Oricum, s-a tras concluzia unei morţi prin sufocare, ca urmare a unei crize şi afacerea fu clasată, după o scurtă anchetă.

— Este totuşi de neînţeles, îi spuse doamna Carawood lui Herman, două zile mai târziu, pe când stăteau de vorbă, seara, în micul birou al magazinului. Când le-am spus poliţiştilor că nu le puteam da nici o explicaţie, n-am minţit decât pe jumătate. Este absolut de neînţeles!

— Nu e nimic de neînţeles în asta, răspunse Herman cu o voce nesigură. A murit şi gata. E mai bine aşa, adăugă el, după o vreme.

Doamna Carawood îi aruncă o privire plină de tandreţe maternă. Era sleită de nesomn, căci după vizita lui Joe Hoad petrecuse două nopţi albe şi-i era recunoscătoare lui Herman că nu adusese vorba o singură dată în privinţa mărturisirilor al căror martor fusese. Delicateţea lui era mişcătoare şi doamna Carawood ştia s-o aprecieze.

— Este timpul să mergem la culcare, zise ea. Avem amândoi nevoie de somn. Noroc că domnişoara contesă este la Ascot!

Doamna Carawood se ridică prima, dar în momentul când ajunsese la scară, se auziră bătăi în uşa prăvăliei.

— Du-te să vezi cine este, îi spuse ea lui Herman.

Era John Morlay. Sosea de la Ascot, unde-şi petrecuse după-amiaza.

— Maria? întrebă doamna Carawood, neliniştită.

— Maria se simte foarte bine, răspunse tânărul. De altfel, în legătură cu ea am venit să vă văd.

Doamna Carawood îl fixă, uimită. John Morlay avea aerul solemn şi totodată vesel.

— Vreau să vă vorbesc, spuse el după o scurtă tăcere. Cred că ceea ce am să vă spun o să vă ia o piatră de pe

inimă.

Ezită, privindu-l pe Herman.

— Puteţi vorbi de faţă cu el, spuse doamna Carawood.

— Ştiu cine este Maria… continuă John Morlay. Unicul supravieţuitor al familiei Fioli la ora actuală este fratele Benito.

— Ştiţi? murmură doamna Carawood, pălind.

— Da. Fratele Benito a aflat că Maria purta acelaşi nume cu el şi a intrat la bănuieli. Ştia că sora lui îşi pierduse fetiţa. Ştia, de asemenea, că dumneata aveai o fată, aşa că a înţeles şi restul…

Atunci, cu capul aplecat în piept, doamna Carawood îi povesti totul. Visul ei imposibil, lupta sălbatecă pentru a-i asigura Mariei fericirea, dragostea ei fanatică pentru acest copil, pe care visase să-l sustragă crudelor legi ale eredităţii, ridicându-l deasupra condiţiei sale, prin puterea voinţei, prin muncă… şi prin minciună.

— Nu păgubeam pe nimeni, numind-o contesă, gemu ea. Iar ei, asta-i dădea atâta prestigiu.

Apoi îi povesti întoarcerea lui Joe, ameninţările acestuia, duritatea, rapacitatea lui neomenească. După ce ea termină, John Morlay se întoarse către Herman:

— Şi pe urmă? întrebă el.

— Pe urmă, i-am spus să plece.

— Şi n-a vrut?

— Nu. M-a ameninţat că mă omoară. Apoi, a început să se sufoce şi mi-a cerut să-i dau medicamentul.

— Ei bine? întrebă John aruncându-i tânărului o privire pătrunzătoare.

— Ei bine, nu i l-am dat.

În vocea lui Herman se simţea o sfidare. Doamna Carawood se făcu albă la faţă şi-l privi cu spaimă pe detectiv.

— Avea angină pectorală, murmură ea. Era, oricum, condamnat. Ar fi avut, însă, timp să mineze fericirea Mariei…

John Morlay încruntă sprâncenele. După cum se vedea, protejatul doamnei Carawood era aproape un ucigaş.

— Este ciudat, zise doamna Carawood. Mă gândeam să te caut mâine dimineaţă, dar ai venit dumneata. Hotărâsem să nu-ţi mai ascund adevărul asupra naşterii Mariei. Numai dumitale… Mai e cineva la curent?

— Nu. Fratele Benito mi-a încredinţat îndoielile sale în cel mai mare secret. Mă bănuia, poate, că sunt într-o combinaţie frauduloasă cu dumneata… Şi chiar mă întreb dacă ceea ce facem este tocmai legal… în fapt, însă, trebuie să mai fie cineva care-şi are bănuielile lui. Este un sub-inspector al Scotland Yard-ului. Te-a urmărit la Rotherhithe, într-o noapte. Erai îmbrăcată în zdrenţe.

Doamna Carawood tresări.

— Aflasem că Joe era pe moarte, se bâlbâi ea. Locuia atunci cu un om cumsecade, care-l găzduia. Prin mijlocirea acestuia, îi trimiteam ceva bani săptămânal. Trăiam în teroarea că are să mă descopere. Şi într-o zi, din biroul dumitale…

— Ştiu, zise John Morlay. L-aţi văzut pe fereastră. Liniştiţi-vă. Maria n-are să afle niciodată lucrurile astea. N-ar avea rost.

— Mulţumesc, spuse doamna Carawood, cu o voce abia perceptibilă. Maria nu e responsabilă de minciunile mele. Nu trebuie să sufere de pe urma lor. Dacă cineva poartă răspundere şi trebuie să ispăşească, numai eu sunt aceea.

— Calmaţi-vă, doamnă Carawood. Răul nu e aşa de mare. Maria se va mărita şi va trebui să abandoneze, în acelaşi timp, şi numele de Fioli şi titlul de contesă.

— Însă soţul ei trebuie să ştie… îngăimă sărmana femeie, zdrobită.

— O ştie de pe acum, spuse cu simplitate John Morlay.

— Veţi vrea… în ciuda a toate?… murmură doamna Carawood. Fiica mea? Fiica unui răufăcător?

— Dacă Maria consimte să se mărite cu mine, mă va face cel mai fericit om din lume, spuse John Morlay. Dar trebuie

să-i cer mâna. E şi timpul.

Capitolul XXVII.

În acea explicaţie cu focuri de arme, care avu loc între doi inşi, într-un birou din apropiere de Hanover Square, „Boabă de mazăre” jucă rolul celui de al treilea pungaş. Alertat de către agenţii de serviciu, sosi la faţa locului şi-i „culese” pe cei doi. Îl recunoscu numaidecât pe unul dintre ei, căci îl căuta de mai multe zile, după ce-şi procurase numeroase fotografii ce-l reprezentau. Era Harry Valetul. Îşi acuza de trădare tovarăşul şi mânia îl făcuse să uite de cea mai elementară prudenţă. „L-am capturat pe autorul spargerii de la Canadian Bank”, îşi anunţă de îndată „Boabă de mazăre” şeful. „Se acuză reciproc de dispariţia prăzii şi puţin a lipsit să nu se omoare între ei. Le voi examina imediat biroul”

Inspectarea biroului nu-i aduse cine ştie ce noutăţi. Singurele indicii pe care le culese au fost: un scaun răsturnat, un zid pătat cu cerneală, o călimară spartă şi, în fine, o casă de bani larg deschisă şi care nu purta nici o urmă de efracţiune. Mai era, de asemenea, o frânghie, legată la un capăt de balcon, în timp ce celălalt atârna liber în exteriorul ferestrei deschise. „Boabă de mazăre” trase de frânghie: era fină, uşoară, suplă dar foarte solidă. Un om putea s-o înfăşoare în jurul taliei, sub haine, fără să pară umflat. Sub-inspectorul Scotland Yard-ului nu era departe de a crede că „Pisica Solitară” se aventurase prin aceste locuri. Întreprinse o mică anchetă pe lângă ceilalţi locatari ai imobilului, însă niciunul dintre ei nu-i putu furniza vreo informaţie utilă.

La Scotland Yard, examinând rapoartele subalternilor săi, se opri asupra unei piste destul de vagi, dar care i se păru promiţătoare. Era vorba de un nou virtuoz al spargerilor, proaspăt debarcat la Paris şi care putea fi găsit într-un anumit bar de pe lângă Place de l'Opera.

În ziua următoare, la orele unsprezece fără un sfert, „Boabă de mazăre” era în gara Victoria, gata să se suie în

rapidul de Paris. Pe peron, văzu un tânăr ce se apropie de el.

— Bună ziua, domnule Lester, spuse el, recunoscându-l. Nu-i displăcea să aibă un tovarăş de drum. Julian, de asemenea, părea încântat. Luară loc într-un compartiment, unul în faţa altuia.

— Lipsiţi multă vreme din Londra? întrebă domnul Lester.

— Oh! Nu, o mică vizită la Paris, cât să-mi împrospătez cunoştinţele de limbă franceză.

În domeniul cunoştinţelor de limbă franceză, „Boabă de mazăre” ştia numai să spună „bonjour” şi „merci” însă era plin de indulgenţă faţă de ignoranţa sa.

— Eu mă duc în Elveţia, declară Julian. La Londra, nu-i chip să lucrez. Contez să-mi termin lucrarea într-un paşnic refugiu alpin. Spectacolul piscurilor înalte m-a inspirat întotdeauna. Aş vrea chiar să-mi lichidez vila de la Solento. Dacă-mi puteţi găsi un cumpărător, nu uitaţi să-mi daţi un semn de viaţă.

Conversaţia se învârti apoi asupra subiectului care făcea vâlvă în presă: spargerea de la „Canadian Bank”.

— Se pare că autorii sunt cei doi indivizi arestaţi pe când se răfuiau între ei cu focuri de revolver, sugeră domnul Lester.

— Nu e sigur, răspunse „Boabă de mazăre”. Nu trebuie să iei „ad-litteram” tot ce se scrie prin ziare. Cunosc anumite piese din dosar care mă fac să ezit în privinţa concluziilor mele, însă este un secret profesional…

— Evident, repetă Julian, şi nu mai insistă.

Drumul până la Dover a fost foarte agreabil. Cei doi interlocutori tăifăsuiră amical pe toată durata călătoriei şi timpul trecu repede.

— Aş putea să vă uşurez formalităţile la vamă, propuse cu amabilitate sub-inspectorul Pickles.

— Oh! Nu vă obosiţi, răspunse Julian. N-am alte bagaje decât valizele astea două. Din păcate, nu văd nici un hamal liber.

„Boabă de mazăre”, care nu luase cu el decât o servietă de piele, se oferi să-şi ajute însoţitorul. Luă o valiză şi o transportă pe peronul „Simplonului” care trebuia să-l ducă pe domnul Lester către paşnicul său refugiu.

De-atunci, n-aveau să se mai vadă vreodată, şi nici chiar cei mai buni prieteni ai lui Julian nu aveau să mai audă vorbindu-se de el. Totuşi, Julian Lester, care nu era un ingrat, nu-l uită pe „Boabă de mazăre” şi-i păstră, în fundul sufletului, o vie recunoştinţă pentru ajutorul dat la transportarea în tren a produsului spargerii de la „Canadian Bank”.

Înainte de a pleca, Julian îi scrisese lui John Morlay o scrisoare patetică în care-i ura multă fericire alături de Maria Fioli şi în care făcea cumva figură de martir al prieteniei.

Scrisoarea către Maria nu era mai puţin mişcătoare. Nu-i reproşa nimic, dar îi dădea să înţeleagă că pleacă cu inima sfărâmată. Se ducea pe tărâmuri străine, ca să o uite pe aceea care ar fi putut, dacă ar fi vrut, să-l facă să urce din fundul prăpastiei, în care-l azvârlise un destin neîndurător. Însă amorul nu cunoaşte lege, etc…, etc…

Ca să scrie această scrisoare, alesese o hârtie uşor parfumată.

Capitolul XXVIII.

Era o strălucitoare zi de vară, nici cel mai mic norişor nu tulbura imensitatea cerului albastru, nici cea mai uşoară boare nu vălurea oglinda netedă a râului. Tânăra fată, întinsă pe fundul unei bărci capitonată cu perne, contempla în tăcere orizontul. Cu privirile aţintite asupra însoţitorului ei, îşi savura fericirea.

Tânărul lăsă jos vâslele.

— Şi acum, o să treci examenul de bună gospodină, zise el, cu veselie.

— Ştiu să prepar un ceai, declară cu mândrie Maria, apucând valijoara cu cele trebuitoare pentru gustare.

Odată gustarea terminată, spălară tacâmurile în râu şi închiseră valijoara. John se întinse în iarbă, cu ţigara în gură. Maria stătea lângă el.

— Mă simt ca un râu… murmură ea.

— proaspăt, limpede şi transparent, continuă John.

— Nu, nu asta vroiam să spun. Trăiam fără griji, ca un râu care curge fără să-i pese unde va ajunge.

— Şi acum, iată-te ajunsă la mare, sugeră tânărul.

— Nu… la un fel de deşert, în care dispar, sleită!

— Cum aşa? Ce-i cu ideile astea melancolice? Pe un timp splendid ca acesta, e o crimă.

— Nu, exclamă Maria. Nu e o crimă. Trebuie să priveşti lucrurile în faţă. Am înţeles adevărul. Sunt săracă… cumplit de săracă, o contesă cerşetoare, asta sunt.

John se ridică în capul oaselor.

— Cine ţi-a spus asta? o întrebă el, privind-o cu îngrijorare.

— Nimeni, am reflectat asupra anumitor lucruri şi am tras concluziile. Mi s-au deschis ochii. John, tu cunoşti cu siguranţă adevărul!

— Nu sunt confidentul doamnei Carawood.

— Este posibil, totuşi sunt sigură că ştii tot. Oricum, am dreptul să ştiu şi eu. Spune-mi, te implor: sunt săracă sau bogată?

— Nu eşti bogată, spuse John, coborându-şi vocea.

— Şi datorez această viaţă uşoară doamnei Carawood? întrebă Maria, albindu-se puţin la faţă.

John făcu semn din cap, că da. O expresie de infinită tandreţe trecu prin ochii fetei.

— Scumpa Nanny… sărmana, scumpă Nanny…

Îşi reţinea cu mare greutate lacrimile ce-i izvorau din ochi.

— Ce trebuie să fac acum, John? Nu pot să continui aşa să-i accept generozitatea, făcându-mă că habar n-am de nimic! Trebuie să muncesc, să câştig bani, la rândul meu. Doamne, parcă am fost oarbă! Şi totuşi, nu, au fost momente în care

parcă ceva îmi spunea… însă nu-mi duceam gândul până la capăt. Ah! John, ce trebuie să fac?

Atunci John se auzi răspunzând, aşa cum i-ar fi ajuns în urechi vocea unui străin:

— Trebuie să te măriţi, Maria.

Ea îl privi, covârşită de surprindere.

— Dar… asta nu e o profesiune… şi, pe urmă, nu văd pe nimeni… pe nimeni cu care să vreau să mă mărit.

John avu impresia că inima încetase a-i mai bate.

— Păcat, şopti el, necăjit de banalitatea răspunsului său. Nădăjduiam…

Simţea privirile Mariei aţintite asupra lui, pe când gândurile i se încâlceau. Totuşi continuă:

— Altă dată credeam că îndrăgostiţii sunt nişte nebuni, nişte bieţi iresponsabili. Ei bine, acum nu mai cred aşa.

Privirea tinerei fete urma acum cursul liniştit al râului.

— Evident, reluă John cu o voce sugrumată, nu poţi să pretinzi unei fete care visează un Făt-Frumos să iubească un vulgar detectiv.

Maria dădu din cap.

— Niciodată n-am visat un Făt-Frumos. Însă dacă s-ar ivi, cândva, în visele mele, ştiu cum ar fi: înalt, puternic, excelent vâslaş, foarte gentil şi… cam prostuţ.

El îi luă mâna şi i-o mângâie încet. Fata nu şi-o retrase. Nu protestă nici când două braţe viguroase îi cuprinseră mijlocul.

Capitolul XXIX.

O atmosferă solemnă domnea în Penton Street. Cu toate că vecinii doamnei Carawood sosiseră de la spectacolul cortegiului nupţial, după ce fuseseră la biserica Saint Asaph, strada participa incontestabil la ceremonie.

Domnul Fenner, în calitate de prieten al casei, se simţea autorizat să primească felicitările locatarilor din Penton Street. Îşi îmbrăcase costumul negru, cu o floare la butonieră. În această împrejurare solemnă, închisese şantierul, după ce se angajase să plătească muncitorilor

tariful întreg pentru ziua nelucrată. La drept vorbind, la început nu voise să le acorde decât o jumătate de salariu, însă muncitorii protestaseră, declarând că preferă să lucreze mai degrabă decât să celebreze căsătoria unei tinere contese, iar domnul Fenner trebuise să cedeze.

Şi Herman adoptase ţinuta de rigoare: costum negru, joben, pe care-l purta, de altfel, fără nici o plăcere. Se grăbi, după ceremonie, să se întoarcă în Penton Street, ca să-şi tragă pe el pantalonii lustruiţi şi şorţul verde. Fenner veni după el.

— O havană? propuse Fenner, când pătrunseră în magazin. Fostul tâmplar nu se oprise prea multă vreme la ţigări. Acum havane lungi înlocuiau pipa proletară. Herman acceptă o havană, trase un fum, şi o aruncă în şemineu.

— Ca să ştii să guşti o havană de calitate, trebuie să fi atins un anume grad de rafinament, declară Fenner cu condescendenţă. Dar, în fapt, nu ţi se pare, Herman, că s-au petrecut cam multe lucruri în cincisprezece zile? Mai întâi, ancheta aceea cu privire la numitul Joe Hoad, găsit mort în faţa magazinului, acum căsătoria aceasta. Mă gândesc mereu la misterul acestui beţivan mort subit. Şi colegii mei din Federaţia Patronilor Ebenişti îmi împărtăşesc punctul de vedere… E ceva suspect la mijloc. Misterul a rămas întreg, cu toate că poliţia şi-a băgat nasul.

— Misterul? Care mister? făcu Herman. Un fost puşcăriaş, beţiv şi bolnav moare în stradă. Numeşti asta un mister?

Tânărul, atât de liniştit de obicei, părea nervos şi iritat.

Dar Fenner luă un aer preocupat.

— Mort anume în faţa magazinului doamnei Carawood, zise el, pe gânduri. E ciudat…

— Acolo sau în altă parte, ce-are a face? ripostă Herman. Trebuia să moară undeva.

— Ia spune, zise Fenner, m-ai văzut în biserică vorbindu-i lordului Pertham?

— Grăsunul acela cu cap de dovleac? Ei bine, dacă toţi lorzii îi seamănă…

Fenner păru ultragiat.

— Degeaba vorbeşti, în ciuda corpolenţei, Pertham este rasat. Nu degeaba este lord. Ne-am conversat oleacă. N-o să crezi, dar acest eminent aristocrat a trebuit să-şi întrerupă lucrările de construcţie pe domeniul său, din pricina pretenţiilor neruşinate ale lucrătorilor. E revoltător!

— Într-adevăr, făcu Herman cu gândul aiurea.

Un automobil opri în faţa magazinului şi doamna Carawood coborî din el, frumoasă şi radiind de fericire. Părea că întinerise şi chiar ridurile îi dispăruseră ca prin minune, şterse de strălucirea fericirii.

— Ei bine, domnule Fenner, spuse ea, intrând, cum ţi s-a părut ceremonia religioasă?

— Magnifică, răspunse ebenistul. O adevărata nuntă de contesă.

— Urc să mă schimb, spuse doamna Carawood, cam tulburată.

Ex-anarhistul închise uşa după ea şi se apropie de Herman. Pe faţă i se aşternuse o expresie gravă, din piept îi ieşi un suspin. Avea aerul anume al unui om care se pregăteşte să facă confidenţe şi aşteaptă un cuvânt de încurajare. Însă Herman îl privea impasibil.

— Aş vrea să-ţi vorbesc într-o chestiune personală, care îmi stă pe inimă, spuse, în sfârşit, Fenner.

— Ah! făcu Herman.

— Este vorba de doamna Carawood. Trăieşte de foarte multă vreme singură. Asta nu prieşte femeilor. Ce părere ai?

— Ei, eu… făcu Herman fără să se compromită.

— Ei bine, eu îţi spun că o femeie, mai cu seamă o femeie care ţine în mână o afacere, are nevoie de un bărbat. O stimez mult pe doamna Carawood.

— Cine n-o stimează, făcu Herman.

— Pe de altă parte, un bărbat care nutreşte ambiţii politice, cum e cazul meu, nu trebuie să rămână celibatar. Trebuie să dau recepţii şi pentru asta o stăpână a casei care

să ştie să-şi ţină locul în societate, este indispensabilă. Doamna Carawood este exact persoana care îmi trebuie.

Se aplecă la urechea lui Herman:

— Dacă i-ai strecura un cuvinţel în favoarea mea… Ştiu să fiu generos.

— Ce cuvinţel să-i strecor?

— Vezi că asta depinde de împrejurări. Ai putea, bunăoară, s-o întrebi dacă n-a remarcat vreo schimbare la domnul Fenner.

— Oh! A remarcat, cu siguranţă o schimbare. De exemplu, acuma fumezi havană, în locul pipei.

— Nu la asta mă refer, făcu Fenner, ridicând din umeri. Trebuie să-i atragi atenţia asupra faptului că am devenit mai… serios. Şi poţi adăuga ceva de felul ăsta: „doamnă Carawood, e nevoie în casă de un bărbat. O femeie nu poate face singură totul, într-un comerţ”.

— O femeie ca doamna Carawood se pricepe mai bine la comerţ decât orice bărbat, răspunse Herman, cu încăpăţânare.

— Sigur că aşa este, zise Fenner, împăciuitor. Poţi să-i spui însă altceva. Fă-o să înţeleagă că eu… că ea…, în fine, că ne-am completa de minune.

— Dacă ţii atâta, am să încerc, zise Herman, cu un suspin. Misiunea aceasta îl apăsa într-o asemenea măsură, încât hotărî să scape de ea cât mai repede. Nici nu mai aşteptă plecarea lui Fenner. De cum coborî doamna Carawood o şi atacă:

— N-aţi remarcat că domnul Fenner a devenit mult mai serios, spuse el pe nepusă masă.

Doamna Carawood nu-şi putu reţine un zâmbet.

— Nu m-am îndoit niciodată de seriozitatea lui, răspunse ea.

— Credeţi că e bine, pentru o femeie, să trăiască singură? urmă Herman, grăbit să încheie.

— Numai dacă nu te pregăteşti să mă părăseşti, altfel nu-s singură.

Ghicise cine era inspiratorul acestor întrebări şi înţelese că tânărul îndeplinea pe lângă ea rolul unui ambasador. Aştepta, amuzată, continuarea.

— Dumneata şi domnul Fenner v-aţi completa admirabil, recită Herman dintr-o suflare.

Însă în inima doamnei Carawood nu era loc decât pentru dragostea maternă. Declaraţiile indirecte ale lui Fenner nu deşteptau nici un ecou în ea.

— Fenner, nu ţi-ai ales bine momentul, spuse ea, evaziv. Tânăra mireasă trebuie să sosească dintr-o clipă în alta… şi aş vrea să rămân singură cu ea. Oricum, n-am să o mai am prea des lângă mine, adăugă ea cu tristeţe.

— Îmi promiteţi să mai reflectaţi? insistă Fenner. V-am mai întrebat şi ieri…

— Nu te mai gândi la asta, Fenner, te rog. Nu este în planurile mele să mă recăsătoresc vreodată. Căsătoria nu este făcută pentru mine.

— Voi aştepta, zise Fenner. Poate că într-o zi veţi reveni asupra hotărârii.

— E puţin probabil, spuse doamna Carawood.

— Nu disper. Şi acuma, plec. Trebuie să iau parte la reuniunea patronilor ebenişti. Recentele revendicări ale lucrătorilor constituie o sfidare la adresa bunului simţ. La revedere doamnă Carawood, la revedere Herman şi mulţumesc oricum.

După plecarea lui Fenner, doamna Carawood rămase un lung moment pe gânduri. Un nou capitol începea în viaţa ei. O scosese pe Maria la liman.

— Herman, zise ea, adu-mi, te rog, lădiţa de sub patul meu.

Tânărul ieşi spre a reveni după o vreme, aducând cutia care conţinea amintirile vârstnicei doamne. Ea o deschise şi scoase dinăuntru un plic. Herman se eclipsă, cu discreţie. Doamna Carawood scoase o hârtie din plic, se aşează şi citi în şoaptă: „Maria-Luisa Hoad… Tată Joseph Hoad, instalator. Mamă…”

Pe mamă o cunoştea bine.

Doamna Carawood aprinse un chibrit şi-l apropie de hârtie. Flacăra o devoră în câteva secunde.

— Herman!

Tânărul veni îndată.

— E pe masa mea de toaletă un pachet. O să am nevoie de el numaidecât.

Herman o privi în tăcere. Aflase, chiar în cursul dimineţii, că binefăcătoarea lui îşi vânduse magazinele. Se întreba ce are să se întâmple cu el. Fără îndoială, are să-i spună că nu mai are nevoie de el.

— Am să fiu mai liberă acum, spuse doamna Carawood. Aş putea să mă ocup puţin de tine. Ai multe lucruri de învăţat, Herman, ca să prinzi din urmă anii pierduţi.

— Am şi învăţat să mă iscălesc, spuse tânărul, înroşindu-se. Cred, însă, că sunt prea prost şi că nu voi şti niciodată să citesc o carte sau vreun jurnal.

— Totuşi, învăţătura e un lucru foarte important, spuse doamna Carawood. Prin învăţătură şi bune maniere se disting oamenii din buna societate.

Herman făcu ochii mari.

— Din buna societate? se bâlbâi el. Dacă nu-i aparţii prin naştere, nu ajungi niciodată.

— Ba da! Cu voinţă, cu perseverenţă şi făcându-ţi din asta unicul scop în viaţă, poţi să forţezi uşile înaltei societăţi, replică doamna Carawood, cu un accent de triumf, contemplând cenuşa documentului distrus.

Capitolul XXX.

În ziua aceea, Maria nu mai risca, trecând pragul prăvăliei din Penton Street, să se audă chemată „domnişoara contesă”. Nu mai era, acum, decât doamna John Morlay. Şi nu regreta deloc.

— John, lasă-mă să mă duc singură. Vii pe urmă şi tu, numaidecât, vrei? spuse ea, dând ascultare unui temei obscur.

Câteva minute mai târziu, era în braţele doamnei Carawood, scuturată de plâns.

— Scumpa mea! murmura vârstnica doamnă, mângâind pletele negre ale Mariei, micuţa mea scumpă!

Maria îşi stăpâni emoţia şi se şterse la ochi.

— Eşti mulţumită de mine, Nanny? Am fost bine la biserică?

— Ai fost adorabilă, Maria. Şi soţul tău, la fel. N-am fost niciodată aşa de mândră de voi!

— Ai să te simţi mult mai uşurată, Nanny, după plecarea mea. N-are să mai fie nevoie să munceşti zi şi noapte, ca să-mi plăteşti tot luxul ăsta. Vei putea să te gândeşti şi la tine!

— Da, sigur, micuţa mea contesă.

Se întoarse către uşă şi îl chemă pe Herman.

— Adu-mi pachetul! îi zise ea, din dosul draperiei.

Tânărul apăru după puţină vreme şi puse pe masă un mic pachet.

Cu mâini tremurătoare, doamna Carawood îl desfăcu. Conţinea un sipet, pe care-l deschise. Un colier magnific de perle strălucea cu lumini mate, pe un fond de catifea de un albastru noptatec.

— Nu e mare lucru, spuse ea pe un ton de scuză. L-am cumpărat cu o parte din banii pe care ţi i-a lăsat mama ta.

Maria contemplă, fermecată, somptuosul colier.

— Nanny, nu trebuia, nu trebuia! Perle pentru mine? Sunt splendide... De ce-ai făcut asta?

Simţi cum i se scurg lacrimile de-a lungul obrajilor şi nu făcu nici o sforţare să şi le reţină.

— Nu-s perle prea mari, dar sunt frumoase, demne de micuţa mea contesă, spuse cu căldură în glas doamna Carawood.

Luă mâna Mariei şi o sărută cu fervoare.

— Vei fi fericită, Maria... şi...

Vocea i se strânse şi trebui să o întrerupă o clipă, ca să-şi domine emoţia.

— Am făcut tot ce am putut, şopti ea. Lasă-mă să te privesc… Eşti aşa frumoasă ca mireasă! Eşti tot ce am pe lume… Nimic altceva nu contează pentru mine… Singura mea dorinţă este să fii fericită… totdeauna!

— Oh! Nanny, ce bună eşti! Ce păcat că n-ai avut şi tu o fată! Ai fi cea mai bună dintre mame, cea mai generoasă, cea mai devotată. Sau, mai degrabă, nu, îmi pare mai bine că nu ai. În felul acesta, nu-ţi împart afecţiunea cu nimeni.

— Cu nimeni! repetă doamna Carawood cu căldură.

Maria o strânse la piept pe vârstnica doamnă şi o îmbrăţişă cu tandreţe.

— Ştiu că mi-ai dat tot ceea ce poate da o mamă copilului ei, murmură ea. Mama mea nu m-ar fi putut înconjura cu mai multă tandreţe. Nanny, oare eu semăn cu mama?

Doamna Carawood dădu din cap.

— Oh! nu, Maria, eşti cu mult mai frumoasă! închide ochii o clipă.

Maria ascultă.

— Încearcă să-ţi imaginezi, Maria… să-ţi imaginezi că… începu doamna Carawood, însă cuvintele i se înecară într-un murmur de neînţeles.

— Să-mi imaginez ce, Nanny?

— Nimic, Maria… repetă numai: Mamă!

Şi pentru prima şi ultima oară în viaţa ei doamna Carawood cunoscu fericirea pe care şi-o interzisese pentru totdeauna, de a se auzi chemată pe acest nume, scump între toate…

SFÂRŞIT

1 Zeii ocrotitori ai casei la etrusci şi la romani; la figurat cămin, casă

2 Almanah cuprinzând, în ordine alfabetică, numele familiilor aristocratice.

3 Solitar înseamnă şi diamant montat singur

4 Lene dulce – în italiană în text.